

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KERI ARTHUR

NIKKI AND MICHAEL BOOK 1

DANCING WITH THE DEVIL

Khiêu vũ với quý

Keri Arthur

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Tựa sách](#)

[Giới thiệu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

Giới thiệu

Nikki James – một nữ tham tử tư lớn lên trong khu phố bạo lực ở Lyndhurst và luôn tin rằng không còn điều gì có thể làm cô bất ngờ, ngạc nhiên hơn. Mọi điều đều thay đổi khi cô theo Monica Trevgard – con gái của một người quyền thế nhất Lyndhurst và là khách hàng của cô – đi vào thế giới bóng đêm và cô trở thành nguyên nhân cuộc chiến giữa hai người đàn ông: Micheal – một ma cà rồng đã hơn 300 tuổi – khác với mọi hành động vốn có của loài ma cà rồng dần dần tiến vào cuộc đời và chiếm trọn trái tim vốn tưởng chừng đã lạnh giá của cô và Jasper – một ma cà rồng ít tuổi hơn nhưng đầy dã tâm trả thù Micheal bởi đã giết anh của y và hiện đang tiếp tục săn đuổi hòng kết liễu chính y để thế giới có một cuộc sống hòa bình, thân thiện hơn – một kẻ trong tâm trí cô là một quái vật hết sức điên rồ và độc ác.

Nikki không chỉ có năng lực tinh thần (khả năng cảm nhận, đoán định trước các biến cố xảy ra với mình – theo duy tâm) để tạo ra sự liên kết ghê gớm với Micheal, mà còn làm cho Micheal tin rằng cuối cùng anh cũng có thể tìm thấy một người phụ nữ để có thể ở bên và làm dịu nỗi cô đơn trong tim anh suốt 300 năm qua. Nikki biết rằng tình yêu giữa cô và Micheal thực sự nguy hiểm, nhưng nếu muốn tồn tại cô phải tin vào anh. Tuy nhiên, tình yêu của anh có đủ mạnh để có thể bảo vệ cô khỏi kẻ báo thù điên rồ đến từ địa ngục? Hay chính tình yêu đó sẽ khiến cô đến với cái bẫy chết người mà nó đang giăng ra?

Là cuốn đầu tiên trong bộ truyện giả tưởng 4 cuốn (*Khiêu vũ với Quỷ, Trái tim trong bóng tối, Đuổi theo bóng tối, Nụ hôn tạm biệt bóng đêm*) viết về Nikki và Micheal, *Khiêu vũ với Quỷ* (Dancing With The Devil) thật sự là một cuốn sách đáng để đọc không bởi tình tiết ly kỳ của những màn rượt đuổi gấp gáp, sự giằng xé trong mỗi nhân vật, mà bằng ngòi bút hư cấu tài tình của mình, tác giả Keri Arthur đã mang đến cho bạn đọc một câu chuyện tình yêu đầy cảm động giữa hai nhân vật tuy thuộc hai thế giới hoàn toàn khác nhau nhưng đã vượt qua tất cả để đến bên nhau.

Một tình yêu mãnh liệt, một tương lai đầy thử thách đã khiến khiêu vũ với Quỷ trở thành một trong những cuốn sách đáng đọc nhất trong năm “là cuốn đầu tiên của bộ truyện hay, câu chuyện ma cà rồng lãng mạn đến tuyệt vời này sẽ khiến bạn đọc luôn muốn đọc thêm nữa và muốn sưu tầm cho đủ bộ.”

Chương 1

Ác quỷ đang chờ họ...

Cổng vào nhanh chóng hiện ra lơ lửng trước mắt họ, một cái hố rộng ngoác được viền gỗ trông lâu đời hơn Lyndhursti. Già hơn cả Michael.

“Thanh gỗ chẳng cũ đến mức ấy đâu,” anh nói, vừa đưa cô cái đèn pin vừa cười nửa miệng. “Này em cầm lấy.”

Cô rọi đèn lên lối vào. Luồng sáng chỉ đi được một đoạn rồi bị bóng tối dày đặc nuốt chửng. Nhưng thế là đủ để nhìn thấy những dấu chân. Michael ngồi xổm xuống và rờ rẫm đường viền của những dấu vết.

“Thầy ma,” anh nói, chỉ vào một dấu chân hơi bị kéo lê ở góc. “Thấy không? Chúng đi rất nặng nề, và kéo lê bàn chân. Jasper sẽ không để lại dấu vết. và hẳn chắc đã vác Jake vào.”

“Chúng ta biết hẳn cái bẫy sẵn.” Vậy tại sao linh cảm của cô chưa xuất hiện và báo động điều gì?

“Sẽ không có gì đâu.” Michael đứng lên, phúi bụi trên bàn tay. “Jasper lại đang dùng lưới linh cảm – anh có thể cảm thấy nó đang dao động. Nó trùm lên cả khu vực này, và có lẽ là đang cản trở khả năng của em.”

Thế nhưng chiếc đồng hồ vẫn đập tích tắc giữa những ngón tay cô “Em vẫn cảm nhận được Jake.”

“Chẳng qua là vì Jasper muốn em tìm thấy anh ta.”

Cô run lên. “Vậy là phần khả năng còn lại của em trở nên vô dụng à?”

“Có lẽ. Em sẽ không biết chắc nếu không thử, và tấm lưới sẽ tóm được em nếu em làm thế.”

Bụng cô quặn lại. Cho dù cô thường xuyên ước được là người bình thường, thoát khỏi những khả năng khiến cô trở nên đặc biệt, cô biết từ sâu thẳm rằng mình đã dấn vào chúng quá nhiều và không thể để mất. Khoảng thời gian ngắn ngủi với Jasper đã chứng minh cô cực kỳ vô dụng khi không có chúng.

Michael nắm lấy tay cô. “Em không đơn độc, Nikki.”

Cô nhắm mắt, chống lại hơi ấm lan tỏa khắp toàn thân. Muốn một ai đó nhiều như cô muốn Michael không phải là một điều đúng đắn. Cũng là không đúng khi cần cái nắm tay của anh, sự êm ái của vòng tay anh để đánh đuổi quỷ dữ.

“Em sẽ luôn đơn độc,” cô nói, và lùi xa khỏi anh. Không có cách nào khác. Khi mà tình yêu của cô là lời nguyện rửa của cái chết. Michael có thể là một ma cà rồng, nhưng điều đó không làm anh bất khả xâm phạm. Monica là một minh chứng cho việc ma cà rồng cũng có thể chết nhanh như người thường. “Đi thôi.”

Ai đó đi theo cô.

Một người cô không nhìn thấy hay nghe thấy qua các giác quan bình thường, nhưng sự hiện diện của người đó làm linh cảm cô xao động khá mạnh.

Một người mang nhiệm vụ giết chóc.

Gió xao xác, lướt những ngón tay lạnh buốt trên gáy cô. Nikki run rẩy nhìn theo những cái bóng xung quanh một cách bồn chồn. Cô chưa bao giờ sợ bóng tối, mà thật ra còn thấy nó như một đồng minh, đặc biệt là những ngày tung hoành thời trẻ. Nhưng đêm nay có điều gì đó kì quặc trong sự im lặng, một dấu hiệu của nguy hiểm nguy ẩn chứa trong màn sương mờ đang chậm chậm xoáy.

Nhiều người ở Lyndhurst đã mất tích trong những đêm như thế này. Hay ít nhất là những người đang ở đây, ở chính Lyndhurst.

Cô nhìn chăm chăm vào hình dáng mảnh khảnh trước mặt. Đây là đêm thứ tư liên tiếp Monica Travgard đến công viên sau nửa đêm. Cho đến giờ, con bé không làm gì hơn là ngồi trên ghế đá khoảng một tiếng rồi lại chậm rãi trở về nhà.

Nikki không biết tại sao. Nếu con bé kia có lí do để đến đây, cô chắc chắn không tìm thấy chút bằng chứng nào của lí do đấy. Hành động của nó cho đến lúc này vô cùng khó hiểu. Là con độc nhất của một trong những người giàu nhất Lyndhurst, và cũng có khi giàu nhất nước Mỹ, Monica đã dùng phần lớn cuộc đời mình chống lại gia đình và sự giàu có của họ. Nực cười là, chính nhờ tiền của bố mà con bé có thể tự do đi lại trên phố đêm nay. Dù chưa có gì được xác minh, nhưng một sự thật hiển nhiên là John Trevgard – bố của Monica có ít nhất một ông quan tòa và vài cảnh sát trưởng trên lịch trả lương của mình.

Nikki cười thầm. Trevgard có lẽ nên chi tiêu tiết kiệm hơn và để con gái cưng nếm trải cảnh tù tội một chút. Có khi chỉ một ngày bị giam sau những bức tường xi măng lạnh lẽo sẽ giúp con bé vỡ vạc ra đôi chút.

Nó chắc chắn sẽ như là địa ngục, như những gì cô đã từng trải qua.

Thọc bàn tay lạnh toát vào túi chiếc áo khoác da đã cũ, Nikki lướt mắt qua những bụi cây chìm trong sương, nhìn sang bên trái.

Anh ta vẫn ở đó, vẫn bám theo cô. Người đàn ông với bóng tối trong tim và giết chóc trong đầu. Không phải giết cô, cũng không phải Monica. Là ai đó hoàn toàn khác.

Cô cắn môi. Với hai con dao găm dưới cổ tay và tâm năng của mình, cô được bảo vệ khá đầy đủ. Ít nhất là trong hoàn cảnh bình thường. Nhưng người trong bóng tối kia không hề bình thường, và điều gì đó mách bảo rằng không gì trong những vũ khí của cô là đủ nếu anh ta tấn công.

Có khi cô cũng điên không kém gì Monica. Bốn người phụ nữ đã mất tích chính tại khu vực này. Cô nên lo cho sự an toàn của mình và về nhà, để Jake đảm nhiệm vụ này. Một cô nhóc thích tìm sự rắc rối thì sẽ được gặp rắc rối, không quan trọng bố cô ta thuê bao nhiêu người đi theo bảo vệ con gái mình.

Chẳng qua Jake đã có đủ thứ để lo, và dù sao tầm nhìn ban đêm của anh cũng không tốt lắm.

Tiếng nước chảy xé tan màn im lặng dày đặc. Tuy màn sương mờ tỏ che khuất đài phun nước cũ, nhưng Nikki biết rõ nó đến mức có thể miêu tả từng chi tiết vụn vặt, từ thiên sứ cười ranh mãnh phía trên cho đến đôi tình nhân ôm nhau gần đấy. Khi người ta không có gì để làm ngoài việc nhìn một đứa nhỏ ngồi ngắm nước, những thứ tầm thường nhất cũng trở nên thú vị.

Nhưng Monica không dừng lại ở đài phun nước.

Thậm chí không thèm nhìn. Thay vào đó, nó liếc nhanh qua vai, một cử chỉ đơn giản làm những sợi tóc gáy của Nikki dựng đứng.

Monica biết nó bị theo dõi. Đêm nay, nó không chỉ đi lang thang. Đêm nay nó là mồi để nhử kẻ bám theo.

Cơn gió lạnh buốt lại ào đến, dường như thổi thẳng vào đấy hồn cô. Nikki lăm bầm chửi rủa và lùa tay vào tóc. Những đêm như thế này, khi cô bị mắc kẹt giữ những điều đương nhiên và những lời hứa trong quá khứ, là những khi cô thực sự ghét việc mình sở hữu tâm năng. Nếu không phải vì linh cảm đang báo động rằng cái chết sẽ đến với Monica nếu con bé không được bảo vệ đêm nay, Nikki đã chạy xa khỏi nơi này.

Nhưng lương tâm cô không chịu nổi một cái chết nữa đè nặng lên và không có sự lựa chọn nào ngoài việc tiếp tục bám theo Monica.

Họ tiến gần đến khu vực hẻo lánh của công viên. Đèn đường le lói, những vệt sáng đều hiu hắt như chìm khuất vào cây và màn sương. Sự bồn chồn của Nikki tăng lên. Monica không đi về phía đường hay phía đèn, mà về một ngôi nhà cổ ở bờ kia của công viên. Chỗ đó nổi tiếng là bị ma ám, và cho dù cô không tin vào ma quỷ, trong đêm duy nhất cô ở đó khi còn nhỏ cô đã chạy bán sống bán chết. Ma có thể không tồn tại, nhưng quỷ thì chắc chắn có.

Ngôi nhà tràn ngập sự ma quái.

Monica lén vào qua một lỗ hổng nhỏ trên hàng rào và lại nhìn quanh ra sau vai. Không còn nghi ngờ gì nữa, con bé hẳn muốn bị bám theo.

Nikki dừng lại và nhìn con bé đi lên những bậc thang dẫn vào cửa sau. Lý trí bảo cô không đi theo. Linh cảm bảo cô nguy hiểm chờ đợi bên trong. Cô nắm chặt tay. Cô có thể làm được, phải làm được.

Cô tiến lên, lạnh cứng người. Không một tiếng động nào phá được sự im lặng tối tăm. Ngay cả ngọn gió cũng tan đi, và màn sương yên lặng đọng nặng nề trên sàn. Vậy mà có cái gì đó chuyển động đằng sau cô. Cái gì đó không giống người cho lắm.

Cổ họng khô rát, Nikki quay lại. Cô bắt được một cử động bằng khóe mắt – một bàn tay trồi lên từ bóng tối, vươn ra để tóm lấy cô...

Hét lên trong nỗi sợ tột độ, cô nhảy lùi lại và tung năng lượng. Có gì đó nặng nề đập vào cây sồi gần đấy, kèm theo một tiếng rên rỉ đau đớn. Cô nhìn chăm chăm vào cái cây. Không có cái gì hay người nào ở đó cả.

Phải có cái gì ở đó. Vô lý – người ta không biến mất như vậy. Cô nuốt khan và vuốt tóc bằng những ngón tay run rẩy. Những bàn tay vô chủ không thể hiện ra từ bóng đêm được.

Có phải đây chỉ là những tưởng tượng của cô đang phản ứng lại cảm giác ngột vì bị theo dõi không? Không. Có gì đó đã ở đây. Vẫn còn ở đây, dù cô không thể nhìn thấy nó.

Tất nhiên những suy đoán đó vô nghĩa. Cô quay lại và nghiên cứu ngôi nhà u ám. Rắc rối đợi ở bên trong này. Nhưng Monica cũng đang đợi.

Cô trèo qua hàng rào và chạy qua khu vườn khuất trong bóng tối. Vừa trèo cầu thang cô vừa lôi chiếc đèn pin nhỏ từ túi ra, hướng ánh đèn vào cánh cửa để mở.

Hành lang nhỏ, phủ đầy bụi và mạng nhện lấp lánh như băng trong ánh đèn. Giấy dán tường đỏ vàng đã ố màu treo thành những đường sọc kì quái trên tường, kêu sột soạt trong cơn gió thoảng qua chân cô. Ngôi nhà không thay đổi nhiều lắm dù đã 10 năm kể từ khi cô đến đây lần cuối.

Bụi nhảy múa trong ánh đèn, bụi bị đánh thức khi Monica đi ngang. Cô rọi đèn vào cầu thang. Có vẻ như Monica đã lên trên. Lên nơi mà quỷ dữ sống.

Nắm chặt cây đèn, Nikki đi xuyên qua đám bụi trên chân cầu thang. Không khí đầy mùi xác chết bốc lên và thối rữa. Đương nhiên nó vẫn là nỗi ám ảnh cho những kẻ đầu đường xó chợ. Nhưng kì quái là hiện giờ không có ai ở đây – không ai ngoài Monica và kẻ nào đó đã khiến con bé đến đây vì hấn.

Một miếng lót nền kêu lên cọt két dưới sức nặng của Nikki, nghe vang như tiếng sấm trong đêm yên tĩnh. Cô nhăn mặt và lưỡng lự. Sau vài nhịp tim, Nikki cảm nhận ai đó đang dịch chuyển ở tầng trên.

Không phải Monica. Tiếng chân quá nặng.

Cô thò tay vào túi, bật điện thoại. Nếu mọi chuyện quá tệ, cô sẽ gọi trợ giúp. Trevgard có lẽ sẽ không thích gọi cảnh sát vì nó quá công khai, nhưng nếu cuộc gọi đồng nghĩa với sự khác nhau giữa sự sống và cái chết – sự sống của cô hay cái chết của cô – thì mặc xác ông ta.

Cầu thang hiện lên từ bóng tối. Nikki chiếu đèn lên trên. Cái gì đó gầm gừ, một âm thanh trầm thoát ra rồi gần như chìm ngay sau nhịp đập như sấm trong tim cô. Cô ngập ngừng, nhìn lên.

Nó kêu như một con thú. Nhưng loài vật nào có tiếng kêu kì quái như vậy?

Một tay bám vào thành cầu thang, tay kia ấn chặt cái đèn đến mức các khớp ngón tay đau buốt. Cô đi tiếp. Tiếng gầm gừ lại xé toang màn đêm yên tĩnh.

Nó không thể là một con vật.

Đến đầu cầu thang, cô dừng lại. Tiếng gầm kì lạ có vẻ rất gần. Mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt. Chiếc đèn pin nhấp nháy, ánh sáng mờ đi, bóng tối bao trùm. Nikki cầu nhàu và lắc mạnh. Điều cuối cùng cô cần bây giờ là ánh sáng để xua đuổi quỷ dữ. Bị kẹt trong bóng tối hoàn toàn không phải là một viễn cảnh hay ho.

Ánh đèn chớp chớp lại rồi sáng lên. Cô tiếp tục đi nhưng ép sát vào tường để đề phòng. Ít nhất nó sẽ dẫn đường cô, cho dù phần sót lại của giấy dán tường như có da người chết dưới

đầu ngón tay cô.

Hành lang kết thúc bằng một ngã ba. Ánh trắng tràn qua cửa sổ vỡ ở phía cuối hành lang bên trái. Bên phải cô, bóng tối dày đặc như một thứ chất rắn.

Monica ở đâu đó trong kia. Cô không nghi ngờ gì điều đó. Nhưng âm thanh kì cục kia phát ra từ bên trái. Dù nó là cái gì, cô cũng phải kiểm tra trước. Nhưng cô không thể chấp nhận nguy cơ bị tấn công phía sau trong một nơi như thế này. Cô quay sang trái. Hai cánh cửa đợi phía trước. Một mở, một đóng.

Nỗi sợ hay bản năng đã cảnh báo cô không nên đi vào cả hai?

Gió rên rỉ qua khung cửa vỡ, đi kèm với một tiếng gầm gừ trầm đục làm cô nổi da gà.

Nó chắc chắn là người nhiều hơn thú. Và nó không phải là Monica. Con bé vẫn đang đợi trong bóng tối của hành lang bên phải. Chậm rãi tiến lên, cô nhìn hé qua khung cửa. Không có gì di chuyển trong màn đêm dẫm ánh trắng, nhưng vẫn có gì đó trong kia. Cảm giác về sự tà ác choáng ngợp đến nỗi cô gần như không thể thở được.

Vậy sao em không quay lại và chạy đi?

Ý nghĩ thì thâm vào đầu cô, nhẹ như gió thoảng nhưng pha chút giận dữ. Nikki cứng người, nổi sợ túm chặt cổ họng. Chỉ một giây, tâm trí cô kết nối với một tâm trí khác. Cô ném được bóng tối, lo lắng và nhu cầu giết. Đó chính là người đàn ông cô đã thoáng thấy gần hàng rào – người đàn ông theo cô trong màn sương.

Quay lại và đi ngay.

Em không thể giúp con bé được nữa đâu.

Không. Tại sao cô nghe được ý nghĩ của người đàn ông này? Thần giao cách cảm chưa bào giờ là một trong những khả năng của cô, dù cô đã từng nghe được ý nghĩ của Tommy khá rõ.

Nhưng anh là cái quái gì mà ra lệnh cho tôi?

Tôi chỉ đang cố cứu mạng sống của em thôi. Em sẽ không thích thứ em tìm thấy đâu. Không phải trong căn phòng đó, và không phải với con bé kia.

Phải rồi. Tên quái đản này là ai? Một nhà tiên tri điên gở ư?

Tối chưa bao giờ trốn tránh cái gì trong đời, và tôi cũng không định bắt đầu làm thế lúc này đâu.

Lời nói dối làm cô thêm can đảm. Cô hít sâu một hơi và bước vào phòng.

Michael Kelly dẫm vào hàng rào một cách giận dữ. Cô ngốc bé nhỏ đã đi vào phòng, mặc lời cảnh báo của anh. Nhưng có khi chính lời cảnh báo đã thúc đẩy cô ấy làm việc đó.

Cô biết nguy hiểm đang chờ đợi – anh cảm nhận được nỗi sợ trong ý nghĩ của cô, dù khoảng cách của họ khá xa. Tại sao cô không chạy? Tại sao cô cố chấp tiếp tục cuộc tìm kiếm vô vọng? Với khả năng linh cảm rất mạnh, cô phải biết rõ đứa trẻ đó đã vượt quá tầm có thể giải thoát chứ?

Anh lướt mắt tới phía xa của ngôi nhà. Ẩn mình trong đêm, quỷ dữ đang chờ bữa ăn kế tiếp được phục vụ một cách duyên dáng bởi một người còn khá trẻ tuổi. Nếu anh không can thiệp, Nikki James sẽ là người phụ nữ thứ năm bị mất tích trong khu vực này.

Nếu là bất cứ người nào khác, anh sẽ chẳng quan tâm. Nhiệm vụ của anh đêm nay là giăng bẫy và giết kẻ sát nhân, không phải là cứu người. Nhưng khả năng của Nikki đã cộng thêm nguy hiểm vào nhiệm vụ của anh. Chính vì những khả năng đó, chứ không phải máu, đã khiến Jasper sẵn lòng cô.

Anh quay lại, đi về phía cuối hàng rào. Cú đánh bất ngờ khiến cơn đau đâm xuyên đầu anh, nhưng anh kháng cự lại mong muốn được xoa cái u mới mọc gần trán. Anh đáng phải chịu cái đó, và hơn nữa vì đã quá bất cẩn. Anh đã không ngờ cô ngốc dùng khả năng của mình chống lại anh. Tại sao? Anh không ngờ, anh không biết và cũng không thể giải thích nổi. Anh mỉm cười. Có lẽ tuổi già cũng đã đến rồi.

Anh dừng lại và xem xét những ngôi nhà đối diện. Giống như khu vực xung quanh, những ngôi nhà trông như bị bỏ hoang và quên lãng. Nhưng vài ngôi nhà gần nhất vẫn có người sống, anh nhìn thấy vài tia sức sống lơ mờ sau những bức tường. Dù anh không thể đi vào khu nhà chính, giới hạn đó không áp dụng với nhà để xe. Nếu anh tìm được cái gì để dựng, án sẽ rút xăng từ mấy chiếc ô tô.

Michael ngược nhìn ngôi nhà. Jasper ghét lửa. Sợ lửa. Có lẽ thế là đủ để cứu sống Nikki James.

— ★ —

Căn phòng bốc mùi kinh tởm – hỗn hợp đang rỉa ra của nước tiểu lâu ngày, phân và xác chết quện vào nhau tạo thành một thứ mùi khiến người ta không dám thở. Cô lấy tay bịt mũi và cố không nôn trong lúc lia đèn khắp phòng.

Thứ gì đó trong ánh đèn – một dáng hình còng còng giống dáng người có mùi cái chết.

Nikki lùi lại. Cô không biết cái gì đang trốn trong bóng tối và cũng không muốn biết. Cô học được từ lâu rằng có nhiều thứ tốt nhất là không nên khám phá, đây hẳn nhiên là một thứ như thế. Có thể nếu cô đóng cửa lại, cái đó sẽ để cô yên. Từ những kinh nghiệm trước đây của mình, cô biết tất cả cách cánh cửa trong căn nhà này đều kéo kẹt; đây là một trong những thứ đã khiến cô “hồn vía lên mây” khi còn bé. Nhưng ít ra nó sẽ báo hiệu cho cô biết nếu cái đó di chuyển.

Cô nửa muốn quay đi, rồi dừng lại. Một con gai người chạy dọc gáy. Bóng tối rẽ ra, để lộ một chùm tóc và da thịt trần trụi.

Nó chắc chắn là người. Đồng thời cũng không phải.

Nỗi sợ bóp nghẹt tim cô. Cái quái gì thế này...

Hình thù ghê tởm kia vồ lên tấn công cô.

Trượt về sau, Nikki vung tay ra, đẩy mạnh quái vật bằng năng lượng của mình. Nó bị đập vào tường, gằm gù trong kinh ngạc. Ngay khi chạm đất nó đã đứng lên với một sự nhanh nhẹn

hiếm thấy.

Nhìn lướt qua bên trái, Nikki xoay người. Quái vật thứ hai chạy ra từ bóng tối, gương mặt nó có chút nét người. Cô lại huy động năng lượng. Bước đi nặng nề của quái vật thứ nhất như đoàn tàu sầm sập kéo tới. Mồ hôi đua nhau tuôn xuống gáy. Cô tổng quái vật thứ hai ra ngoài cửa, rồi mở con dao trong lòng bàn tay. Xoay một vòng tròn và khi đối diện với quái vật đầu tiên, cô đâm liên hồi. Lưỡi dao đâm qua da dễ như vào bơ và nắm tay cô xuyên qua da thịt quái vật. Nó lạnh như đá.

Hình như là xác chết.

Cơn buồn nôn trào lên làm họng cô thít chặt. Nikki nuốt ực một cái và cố lùi lại, nhưng cô không đủ nhanh. Quái vật xốc tới với cú đòn mạnh, hất cô về đằng sau. Lưng cô đập vào tường và trong khoảnh khắc thấy mắt mũi tối sầm lại. Máu ào ạt đổ ra từ vết thương của quái vật, phun những giọt nóng hổi lên mặt cô. Nikki nôn khan, lấy tay chùi vết máu.

Quái vật chụp lấy cô lần nữa. Buông rơi chiếc đèn pin, Nikki bỏ chạy, nhưng nó tóm được vai cô và kéo cô ngược lại. Những móng vuốt sắt nhọn bấm vào tay cô, đơn đau như thiêu đốt chạy xuống từng đầu ngón tay. Cô bịt miệng, cố chống lại cơn buồn nôn bất chợt. Quái vật gầm gừ, hơi thở của nó hơi hám, đầy chết chóc, đầy mùi mục rữa. Nikki run lên và huých cùi chỏ vào mặt nó. Trong một thoáng nó nói lỏng cô. Cô nhanh chóng tập trung năng lượng. Một thoáng đau chạy qua đầu, dấu hiệu cảnh báo rằng cô đang ép năng lượng của mình quá sức. Cô mặc kệ, ép quái vật nặng nề ra xa. Nó bay dọc căn phòng vào đập vào cửa sổ, đổ nhào ra sau với một tiếng gùr ngạc nhiên trong cổ họng.

Ánh trăng trải bàng bạc trong đêm, xua tan bóng tối và ve vuốt gương mặt của quái vật thứ hai khi nó ịch trèo lại vào phòng. Trong một giây, trông nó gần như kiêu diễm. Nikki lùi lại. Những sinh vật này là giống gì không biết?

Nó gầm gừ, và tất cả ảo tưởng về sự xinh đẹp tan tành. Quái vật chậm chạp tiến một bước lên trước rồi dừng lại. Chút đau trong đầu cô trở thành cơn nhức dữ dội. Ngày mai cô sẽ phải chịu đựng một trận đau đầu khủng khiếp đây – nếu cô sống sót qua đêm nay.

Máu chạy qua những ngón tay siết chặt, nhỏ giọt xuống sàn nhà. Cô không có sự lựa chọn nào ngoài việc để mặc cho nó chảy. Một cử động dù nhỏ nhất sẽ khiến quái vật tấn công.

Sao nó không tấn công ngay đi? Nó chỉ đơn giản đứng ở cửa, lúc lắc đầu và gầm gừ nhẹ nhẹ. Trông như thể quái vật đang chống lại một sợi dây xích vô hình nào đó.

Cô hoàn toàn không có mong muốn tìm ra ai, hay cái gì, đang giữ đầu còn lại của sợi xích.

Quái vật lại gầm gừ, một âm thanh giận dữ và buồn thảm. Rồi quay đi và nhảy ra ngoài cửa sổ gần nhất.

Sự rút lui làm cô lạnh sống lưng. Cô căng thẳng đợi một điều gì khác xảy ra. Cơn gió khuấy động đám bụi từ góc tối. Sự im lìm nặng nề trở lại.

Sau vài nhịp tim, cô ngồi thụp xuống cạnh tường. Trong một phút cô chỉ ngồi đó, thở sâu và để mặc sự im lặng bao trùm lấy thân.

Tại sao quái vật lại bỏ đi? Ham muốn, thậm chí là nhu cầu giết người, hiện lên quá rõ ràng trong mắt nó. Nhưng nó đã bỏ chạy.

Bởi vì nó được ra lệnh làm thế.

Ánh trăng nhảy múa trên những mảnh kính vỡ vương vãi quanh cô. Kính nhuộm màu những vết máu đỏ tươi. Cô không rõ là máu đó là của cô hay của quái vật, vì biết cuối cùng thì điều đấy cũng chẳng quan trọng.

Hắn đến để lấy máu. Hắn nghĩ thấy và sẽ đến gần cô.

Hắn là ai, cô không biết. Cũng không quan tâm. Cô phải đi khỏi ngôi nhà điên rồ này, phải chạy trốn, khi cô còn có thể...

Ý nghĩ đột ngột dừng lại. Thế còn Monica? Cô có thực sự muốn để con bé ở lại đối diện với số phận một mình?

Có.

Không.

Cô hít sâu và đứng bật dậy. Mười sáu tuổi, Monica còn chưa bắt đầu sống. Nó còn quá nhiều thứ để học, có nhiều thứ trong đời để nhìn thấy.

Mười năm trước, Nikki đã bỏ mặc một người cho số phận. Anh ấy thừa khả năng tự lo cho mình, nhiều hơn Monica rất nhiều lần, nhưng anh ấy vẫn chết. Lần này cô sẽ không để số phận thắng thế.

Cô nói áo khoác và xem xét vết thương ở cẳng tay. Tuy ba vết cắt khá sâu và chảy nhiều máu, nhưng móng vuốt của quái vật không gây nguy hiểm đến tính mạng. Cô vẫn có thể cử động ngón tay, dù nó rất đau. Rút khăn từ trong túi áo, cô quấn nó quanh vết thương. Hi vọng nó sẽ cầm máu đủ lâu để cô tìm thấy Monica và ra khỏi căn nhà này.

Mặc lại áo, cô đi tìm chiếc đèn pin và nhận ra nó đã hỏng. Cô lắc mạnh, nghe thấy một tiếng rắc nhẹ từ phần chao đèn. Chắc nó vỡ khi cô đánh rơi.

“Tuyệt thật” cô thì thầm, ném chiếc đèn trở lại vào túi. Giờ đây cô phải băng qua ngưỡng cửa trong bóng tối, hoàn toàn chỉ dựa vào bản năng.

Trong quá khứ đã có lần bản năng của cô sai.

Hành lang rất yên lặng. Cô nhìn sang bóng tối ở phía bên kia của hành lang. Monica phải ở đâu đó dưới kia. Nhưng có cả một sự hiện diện mang hơi hướng quỷ dữ.

Cô chậm chậm hít một hơi thật sâu và quay trở lại ngã ba. Một lóe nhận thức chọc dục gáy khi cô lại gần cầu thang. Cô lưỡng lự, cô nhìn cái bóng đứng trốn sau cầu thang. Người lại đã vào nhà. Michael Kelly, Nikki nghĩ. Tên anh ta là Michael Kelly.

Nikki xoa gáy. Tại sao cô đọc được suy nghĩ của người lạ này? Và tại sao anh ta vào nhà? Anh ta ở đây để giúp cô, hay đang dự tính làm điều gì mờ ám?

Không có câu trả lời nào từ bóng tối, và chớp nhoáng nhận thức lập tức lóe tắt. Nikki nhúu

mày nhưng vẫn tiếp tục. Tiếng đập cuống cuồng của tim cô dường như to một cách khác thường trong yên tĩnh lạ lùng. Linh cảm của cô cảnh báo về một cánh cửa khác, dù cô không nhìn thấy nó. Cô rờ rẫm những ngón tay trên tường, chạm vào khung cửa, và nắm cửa bằng kim loại. Cô dừng lại lắng nghe sự yên ắng.

Quý dữ ở rất gần, có thể là ngay trong căn phòng đằng sau cánh cửa này. Cô nắm chặt tay nắm, những khớp ngón tay nóng rực lên, và tự hỏi tại sao cô lại làm điều này.

Câu trả lời rất dễ tìm. Monica nhắc cô nhớ về Tommy, cậu thiếu niên cô đã bỏ mặc và chết từ nhiều năm trước. Để xoa dịu bóng ma cậu ấy và xoa dịu sự ân hận trong tim, cô sẽ đi theo Monica qua lửa địa ngục nếu cần, để cứu linh hồn con bé – chỉ bởi vì cô đã không thể cứu linh hồn Tommy.

Nuốt nước bọt, cô mở cửa. Tiếng cười rộ lên chào đón cô, giọng cười trẻ trung và ngọt ngào, nhưng có chút gì đó lạnh lẽo.

Monica

Con bé bước khỏi bóng tối, nụ cười của nó rất dễ nhận dù bóng tối vẫn phủ kín khuôn mặt.

“Nếu chị cần nói chuyện với tôi,” nó nói, giọng thánh thót, nhưng ẩn chứa sự đe dọa. “Đầu tiên chị phải đi theo tôi.”

Nó quay người đi vào một phòng khác. Bản năng bảo Nikki không đi theo – nhắc cô hãy bỏ chạy thật xa và càng nhanh càng tốt. Bảo rằng Monica không đáng để cô hi sinh. Bảo rằng nếu cô chạy, Monica sẽ chết thay cô. Đó là một sức nặng cô không chịu nổi.

Hít một hơi sâu, Nikki đi theo con bé.

Đi thẳng vào vòng tay của quý dữ.

Chương 2

Quái vật di chuyển nhanh đến nỗi anh không tránh được. Michael đâm mạnh vào bụng nó, nhưng cú đánh không ngăn được đòn tấn công. Cả hai đổ sập xuống.

Michael tức tối chửi rủa. Mỗi giây anh phí với những quái vật này là một giây Nikki James gần hơn với cái chết. Cô ngốc đã đi vào phòng. Con đoi của kẻ thù như có thể sờ thấy, sống động như một con súc vật trườn bò trong đêm tối.

Cơn giận làm anh run rẩy, một cơn giận sau thẳm và tăm tối, anh cố gắng đến tuyệt vọng để điều khiển. Anh cần một cái đầu tỉnh táo, không phải một trí óc ngập tràn giận dữ. Quái vật siết bàn tay quanh cổ anh và vặn mạnh. Michael cười khan. Sự ngu dốt của những sinh vật này thật quá mức tưởng tượng. Anh vớ lên và bẻ lỏng ngón tay nó. Giữ chúng xa khỏi cổ, anh lên gối một cú mạnh rồi ném quái vật qua đầu.

Nó bay qua cửa và biến mất sau những bậc thang.

Anh gượng đứng lên, và tung người, cảm nhận được quái vật thứ hai đang tiến lại. Thay vì tấn công, nó loạng choạng rồi đứng lại – khoảnh khắc anh nhìn thấy lưỡi dao bạc nó đang cầm.

Anh lùi lại. Quái vật bám theo, lưỡi dao như một ngọn lửa bạc hứa hẹn cái chết.

Linh tính chạy xuyên qua anh. Không có thời gian cho cái này. Đáng lẽ anh nên ngăn cản cô từ công viên, đáng lẽ nên điều khiển tâm trí cô và ra lệnh cho cô tránh xa khỏi đứa trẻ và ngôi nhà này.

Nhưng cô khác với hầu hết những người khác. Dù anh có thể đọc được những suy ý nghĩ thoáng qua của cô dễ dàng, anh không biết mình có thể thâm nhập vào não cô đủ sâu để thực sự điều khiển cô hay không. Năng lực của cô quá mạnh với anh, và có lẽ, với cả Jasper. Nhưng sau cái chết, sẽ là một ván chơi mới. Jasper có khả năng gọi các nạn nhân của hắn từ nằm mơ. Cái chết sẽ không diệt được khả năng của cô. Không thể khi da cô vẫn còn dính trên xương, dù chỉ là chút thịt.

Quái vật vồ vào anh. Michael né được nhát đâm rồi túm lấy cổ tay nó vặn mạnh, khiến con dao rơi ra, anh tống một cú vào mặt con vật làm nó vỡ mũi. Nó tru lên, một tiếng đau đớn cao vút. Michael rửa thẳm. Quái vật này đang kinh tởm thật, nhưng ai mới đang sợ hơn? Xác chết hay kẻ ép chúng đi lên từ nằm mơ.

Có thể anh không giết được Jasper ngay bây giờ, nhưng anh có thể mang lại cho quái vật kia sự yên nghỉ vĩnh viễn. Nằm tóc nó, anh bẻ ngang cổ. Nó rơi xuống thành một đồng dưới chân anh. Một con chết, còn năm con nữa, nếu anh tính của Monica và Jasper.

Michael đá lưỡi dao đi rồi nhặt can xăng lên. Anh mở nắp vẩy xăng khắp sàn nhà, vẩy cả lên tường. Mọi nơi. Miễn là bắt lửa.

Ném cái can rỗng vào góc nhà, anh rút từ trong túi ra một hộp diêm. Ngôi nhà cũ khô rang. Với lượng xăng đổ ra, nó sẽ bốc cháy dễ dàng. Nhưng không có ai trong nhà ngoài bốn người. Jasper sẽ chạy – hắn sẽ chạy ngay khi có người thấy mùi lửa. Nếu Monica ngu ngốc đến nỗi

không biết đường đi theo, thì kệ nó. Nikki mới là người anh phải cứu. Cô sẽ trở thành một vũ khí hết sức nguy hiểm nếu rơi vào tay Jasper.

Michael quẹt diêm quăng về hướng cái can rồi quay người chạy về phía cầu thang.

— ★ —

Cửa đóng rầm sau lưng cô. Nikki xoay lại nhưng không có lối thoát. Một tiếng cười trẻ con vang vọng trong bóng tối, giễu cợt cô.

Monica cùng bè đảng với quý.

“Làm tốt lắm, cục cưng của ta.”

Giọng nói dịu dàng nhưng đầy uy quyền. Như thôi miên. Tiếng nói làm căn phòng dường như ấm lên, vậy mà da cô nhả nhúm, sợ hãi khi chất lỏng đó chạm vào. Bản năng bảo cô không động đây, một dấu hiệu nhỏ nhất của nỗi sợ cũng sẽ mang cái chết đến nhanh hơn. Tim cô đập thình thịch như trống, nghe rõ mồn một. Chắc chắn hẳn biết và cảm nhận được nỗi sợ của cô.

Không khí bị khuấy động. Cô vội vã lùi lại. Thứ đó cười, âm thanh trầm trầm của sự thích thú. Nikki nắm chặt tay. Năng lượng dồn xuống các đầu ngón, nhưng cô không tung ra, mà lùi thêm một bước. Lưng cô chạm tường, nhưng cô không thấy ăn toàn hơn. Giá mà cô chạy được ra cửa...

“Không còn đường thoát nào cho em đâu.”

Giọng kẻ lạ kia dịu dàng một cách kì lạ, nhưng đầy sự chết chóc.

Nikki nghiêng người, một tay cố với cái nắm cửa một cách tuyệt vọng. Trời ạ. Nó phải ở rất gần, cô không đi sâu vào phòng lắm.

“Nhìn ta đi.” Giọng nói thay đổi, sâu hơn, cảm dỗ hơn. “Hãy nhìn ta...”

Lửa xanh rùng rục cháy trong bóng tối. Nikki nhìn trân trân, bị thôi miên khi ngọn lửa cháy sáng hơn, biến thành một đôi mắt xanh màu ngọc bích.

Đôi mắt đó quá đẹp.

Và cũng đầy chết chóc.

Nikki nuốt khan và cố dứt mắt ra. Ngón tay cô chạm nắm cửa, run run nắm lấy nó.

“Không” hẳn thì thầm “Ở lại đây với ta.”

Lời của hắn vờn quanh cô, quyến rũ và mời mọc. Lửa xanh giữ chặt cô. Cô không thể thoát khỏi ánh mắt đẹp mê hồn đầy uy lực ấy.

“Hãy là của ta.”

Kí ức hiện lên, và Nikki thấy một lần khác, một người khác, lăm nhăm những câu y hệt.

“Không.” Cô hét lên, vùng tay tung ra một cú đòn năng lượng đã được tích tụ. Đôi mắt màu ngọc bích biến mất và có gì đó nặng nề đập vào bờ tường phía bên kia.

Sự giận dữ rít xuyên bóng đêm. Nikki sập cửa và chạy về hành lang.

Khói xoáy trong đêm, một mùi khó chịu xộc thẳng vào họng làm cô bị sặc. Trời ơi, lửa, lửa ở khắp mọi nơi. Nhưng cô không thể dừng lại. Nhất là khi quỷ dữ ở ngay sau lưng. Cô vớ cửa dẫn ra hành lang và mở tung.

Như địa ngục đang chào đón cô. Giấy dán tường nhỏ những giọt nước mắt bằng lửa xuống sàn, những bậc thang đã biến thành biển lửa đỏ rực. Khói cuộn quanh người cô, đâm vào mắt và làm cô khó thở. Cô ho rồi dụi mắt. Cô đang định làm gì nhỉ?

Gỗ nứt sau lưng.

Chạy, cô nghĩ; rồi nhảy vào hành lang, sập cửa sau lưng.

Sức nóng hùng hục làm quần áo cô cháy sém, da cô khô ráp. Tim vẫn đập liên hồi vì sợ hãi, Nikki xoay người nhưng không biết chạy đâu. Khói nhảy múa cuồng dại chung quanh làm cô mất phương hướng. Nếu cô không thể dùng thang thì sẽ phải chạy xuống hành lang... Nhưng đường nào an toàn nhất?

“Đường này,” giọng nói vang lên sau lưng cô.

Nikki nhảy dựng lên và quay lại. Một bóng người chòng chành hiện ra từ bóng tối. Có gì đó sâu bên trong cô rung lên khi nhận ra anh. Đó là Michael Kelly, người đàn ông cô đã cảm nhận được trước đó.

“Tin tôi đi,” anh nói và chìa tay ra.

Cô chần chừ, dù chần chừ lúc này là nguy hiểm. Ngọn lửa sáng rực đang nhảy múa soi tỏ gò má đẹp như tạc tượng, cái mũi cao thanh tú. Một gương mặt điển trai. Một gương mặt gây ám ảnh. Một gương mặt cô có thể tin – ít nhất trong lúc này.

Cô đưa tay đặt vào tay anh. Những ngón tay anh nắm lấy, bao bọc tay cô trong một sức nóng còn mạnh hơn bất kì ngọn lửa nào.

Anh nhanh nhẹn dẫn cô qua đám cháy vào một căn phòng khác. Cô đá cửa sập lại và thấy lối thoát duy nhất là ô cửa sổ rộng ở bên trái. Họ phải nhảy.

Điên thật. Nikki tung năng lượng về phía cửa. Kính vỡ tan, lấp lánh như hàng ngàn ngôi sao.

Gió ùa vào khoảng trống, táp vào mặt cô lạnh buốt. Cô chớp mắt, rồi nhìn xuống mặt đất tíu phía dưới. Một khoảng cách xa, rất xa...

Cảm thấy sự do dự của Nikki, Michael kéo cô vào người mình.

“Không.” Cô gào lên. Nhắm mắt lại vì anh lao thẳng đến ô cửa sổ.

Anh nhảy vào đêm. Gió quất quanh họ, và trong một khoảnh khắc, dường như họ đang bay. Áo giáp vỡ tan khi họ ngã xuống đất. Hậu quả là cô văng ra khỏi vòng tay của Michael và ngã dúit về phía trước. Cô bị lăn xuống dốc và đâm vào vài cái cây trước khi dừng lại cạnh hàng rào, nửa lưng ngấp dưới bùn và chân chĩa thẳng lên trời.

Cô cứ nằm thế vài giây, không dám cử động, thấy quá may mắn là mình còn sống. Cô đã cần

phải lười vài lần trong khi rơi và thấy vị máu trong miệng, nhưng may là tất cả các bộ phận khác đều không sao.

Ít nhất thì cô đã thoát khỏi ngôi nhà, và sự đe dọa của quỷ dữ. Nhưng người đàn ông với đôi mắt màu ngọc bích vẫn còn ở rất gần – cô cảm nhận được sự hiện diện của hắn, sự săn đuổi của hắn. Tốt nhất là nên rời khỏi khu vực này thật nhanh.

Cô chậm chạp nhấc chân khỏi hàng rào. Cơn đau chạy dọc lưng. Cô rên khe khẽ. Không còn nghi ngờ gì, ngày mai cô sẽ có một đường sẹo rực rỡ, tha hồ mà trưng bày.

“Năm tay tôi.”

Mỗi dây thần kinh trong cơ thể đau như của cô đều nhảy dựng. Giật bản mình. Cô ngược lên. Cơ thể Michael trôi ra từ đêm và dần thành hình. Như một bóng ma, Nikki nghĩ thầm với một cái rùng mình. Cô nhìn lướt từ màu đen tuyền của quần áo anh cho đến khuôn mặt. Bản năng mách bảo cô nên tin tưởng người đàn ông này, nhưng có gì trong mắt anh làm cô phải cảnh giác.

Nhưng anh vừa cứu cô. “Nếu định ném tôi ra ngoài cửa sổ” – cô lẩm bẩm – “Anh ít nhất cũng nên tìm cách nhẹ nhàng hơn chứ.”

Lông mày anh nhướng lên trong sự ngạc nhiên, một thoáng cười chạm khẽ khuôn miệng tươi tắn. Nikki tảng lờ bàn tay chìa ra và tự ngồi dậy. Bụng cô lộn tung. Hít và hơi sâu, cô cố chống lại cảm giác nôn nao.

“Chúng ta không còn thời gian đâu,” anh nói, lo lắng lẫn trong chất giọng mềm mại. “Làm ơn nắm lấy tay cô và đi thôi.”

Nikki nắm ghía anh một lát, rồi nhìn lại ngôi nhà. Lửa sáng rực từ cửa sổ tầng trệt đang hau háu liếm lên trên. Cô không còn cảm thấy Monica, nhưng quỷ dữ đang chạy trốn.

Cô nắm tay anh. Anh kéo cô lên dễ dàng. Sức mạnh kì lạ trong thân thể mảnh dẻ. Kì lạ là anh chỉ cao hơn cô một chút nhưng trong hành lang lập lòe lửa, anh có vẻ cao lớn hơn nhiều.

“Hắn bám theo chúng ta,” Michael tuyên bố đơn giản. Dù anh vẫn cầm tay cô, anh hơi quay lại để xem xét ngôi nhà. “Chúng ta phải tiếp tục đi.”

“Thế còn Monica?”

Michael liếc cô. Đôi mắt anh như một bể sâu thăm thẳm mà gổ mun. Người ta có thể đánh mất mình mãi mãi trong chiều sâu đó, Nikki nghĩ, và bối rối quay đi.

“Con bé đi theo chủ nó. Em là đồ ngốc mới đi theo.”

“Nó chắc đã chết nếu tôi không làm thế.” Nikki giật tay khỏi tay anh, chẳng mau đụng khẽ vào một bờ hông mềm.

Anh cười lạnh lùng. “Cái chết là thứ mà con bé không còn sợ nữa.”

Cô nhú màu. “Ý anh là gì?”

“Không có gì.” Anh khẽ nhún vai. “Sẵn sàng chạy chưa?”

Cô nhìn lại ngôi nhà và gật đầu.

Michael dẫn đường. Anh rất nhẹ, hòa vào đêm như một bóng ma, cô bồn chồn nghĩ. Cô nhìn mấy ngón tay, nhớ lại cái nắm tay mạnh mẽ mà dịu dàng của anh. Nếu anh quả thật là một bóng ma, thì là một bóng ma vững chãi.

“Tôi cũng thực như em, Nikki” anh nói nhỏ. Ánh mắt anh chạm khẽ vào cô rồi quay đi xem xét tình hình xung quanh.

Cô quên mất là anh có thể đọc được suy nghĩ của cô – như Tommy đã từng làm nhiều năm trước. Nỗi sợ trào lên, kèm với niềm day dứt cũ. Vậy tại sao cô tin anh? Cô không thể lý giải nổi, và điều đó khiến cô lo lắng.

“Chúng đang đi theo chúng ta.”

Nikki nhìn qua vai. Một bóng đen lờ lờ đi sau cô. “Có nên chạy không?”

“Không. Chúng chạy nhanh hơn em nhiều.”

Nhưng không nhanh hơn anh, cô đọc được từ giọng điệu của anh. Sao anh còn đứng đây bảo vệ cô?

Một chuyển động vụt qua bên trái. Trước khi cô kịp phản ứng, Michael đẩy cô sang một bên và xoay người lại để đối phó với quái vật thứ hai.

Mặt cô đập xuống đất, miệng nuốt phải một ít cát. Cô nhổ ra và rửa anh mấy câu, rồi lộn một để đứng lên. Quái vật đang tấn công Michael cầm một con dao, lưỡi dao như ngọn lửa xanh trắng ánh lên trong đêm.

Michael có vẻ thận trọng với nó, điều khiến cô kinh ngạc. Chắc chắn cô không cho nó là một con dao to, nhất là so với những gì bọn trẻ đường phố vẫn dùng ngày nay. Cô nhặt một hòn đá gần chân và ném vào quái vật. Cú ném đủ mạnh để quái vật dừng lại và lắc đầu bối rối. Rồi nó gầm lên và tấn công cô. Bằng cách nào đó, Michael lại đứng trước nó, cử động của anh nhanh đến nỗi anh như bị nhòa đi. Anh xoay, đá vào đầu quái vật. Nó hét lên và lao đảo đổ ra.

Đây là tiếng của một người đàn bà trong cơn đau. Cơn ớn lạnh chạy xuyên qua cô. Những thấy này là gì vậy?

Quái vật lại xốc tới. Nikki tập hợp năng lượng. Dù cơn đau đầu cuộn lên, năng lượng vẫn dồn lại. Cô tập trung vào con dao trên tay quái vật. Đúng lúc đó, cô nghe tiếng chân từ phía sau.

Cô giành lưỡi dao từ tay quái vật rồi quay lại, phóng dao vào cái bóng đang lại gần. Rồi nhận ra đó là Monica.

Hoảng loạn, cô tung một đòn năng lượng khác vào lưỡi dao. Lưỡi dao rực sáng như phản kháng rồi tung lên đổi hướng. Nó cắm lút cán vào một thân cây chỉ cách Monica một chút về bên trái.

Con bé không để ý. Nikki nhú mày. Nhoài ngọn lửa phần phật đang nuốt chửng ngôi nhà cổ, màn đêm yên ắng một cách kì lạ. Quái vật chắc hẳn đã chết, không thì nó phải đang tấn công.

Michael đứng sau cô, không chạm vào nhưng đủ gần để hơi thở ấm áp của anh lướt nhẹ qua má cô. Bình thường cô sẽ lùi ra xa. Nhưng đêm nay không phải là một đêm bình thường, và cô có cảm giác cô sẽ cần sự bảo vệ của anh cho đến khi đêm tàn.

Monica dừng lại cách vài bước chân. Nikki hắng giọng. “Bố em muốn nói chuyện...”

“Tôi không quan tâm ông ấy muốn gì. Bảo ông ta để tôi yên, nếu không sẽ phải hối hận đấy. Cả cô cũng sẽ phải hối hận nếu không ngừng ngay việc theo dõi tôi đi.”

Câu chữ không đáng sợ. Nhưng đôi mắt cô hồn và giọng nói trống rỗng của con bé khiến người ta ớn lạnh. Như thể nó không là gì hơn một tấm vải trắng trơn đợi một người họa sĩ vô danh tô màu lên.

“Cũng gần như thế đấy” Michael dịu dàng nói, tất nhiên lại đang đọc suy nghĩ của cô.

Cô vòng tay trước ngực, cố tránh một cơn rùng mình bất chợt.

“Và nếu cô dám thử trả lời chàng,” Monica tiếp tục hướng về phía công viên, “Tôi sẽ tự tay giết cô.”

Cô không nghi ngờ chút nào về việc Monica sẽ thực hiện lời đe dọa đó. Trong một giây, sự quý quái bùng cháy trong mắt con bé. Nó rất già, già hàng thế kỉ. Nó giống như là con quỷ đang đứng trong công viên, trong hình hài một người đàn ông. Nikki xoa tay. Có lẽ đã quá muộn để cứu vớt linh hồn Monica thật rồi.

Con bé bỏ đi, một cái bóng nhỏ nhoi phản chiếu trong ngọn lửa rực rỡ đang bắt đầu liếm lên cửa sổ tầng trên.

“Chúng ta phải đi thôi” Michael nói nhỏ. “Cứu hỏa đang đến.”

Cô liếc nhìn những ngôi nhà xung quanh. Người dân đứng dọc hàng rào, ngó về phía họ. Nếu cứu hỏa đang đến thì cảnh sát chắc cũng đang trên đường. Cô nhả mặt và hướng mắt về phía Michael. Gió lùa vào tóc anh, làm những lọn tóc có màu của đêm bay lòa xòa trên mặt.

“Những kẻ tấn công chúng ta là loại sinh vật gì vậy?” cô nói, thọc tay vào túi áo cho ấm.

Anh ngần ngừ, rồi nhún vai. “Chúng có rất nhiều tên.”

Chơi đồ chữ là việc cuối cùng cô muốn làm vào lúc này. Đầu đau nhói. Tay đau như. Đúng ra là đau. Người cô ám mùi khói, mồ hôi và sự sợ hãi. Cô không muốn gì hơn là về nhà và ngâm mình trong bồn nước nóng.

Nhưng cô không thể. Cho đến khi cô nói chuyện với cấp trên. Để làm được thế thì đầu tiên cô phải hiểu được những thứ điên rồ xảy ra đêm nay. “Vậy anh gọi chúng là cái quái gì?”

Anh nhìn ra sau cô. Cô cưỡng lại mong muốn quay người ra sau, cảm giác rằng nếu cô làm thế, anh sẽ biến mất.

“Tôi nghĩ nên gọi chúng là thầy ma,” một lát sau anh nói, đôi mắt màu gỗ mun tràn ngập sự giận dữ khi nhìn vào mắt cô. “Chúng là theo lệnh của kẻ đã tấn công em ở trong nhà.”

Cô cười vì sự kì quặc của câu trả lời, nhưng vội vã im bật trước sự im lặng đầy cảnh giác của

anh. Cô nhớ lại thứ mùi kinh tởm phả vào mặt và sự lạnh lẽo của da thịt mềm nhũn chạm vào tay.

Nhớ lại cảm giác của chính cô là quái vật đó chết, nhưng đồng thời không phải.

Thây ma. Điên rồi. Monica tham gia vào những thứ tệ hại hơn họ tưởng rất nhiều.

Có tiếng còi ré lên trong đêm, cô nhìn qua vai. Một xe cứu hỏa đang rẽ ở góc phố và lại gần họ. Họ chắc đã đi tắt qua công viên nên mới đến nhanh như vậy. “Chúng ta làm sao giải thích về thây ma cho đội cứu hỏa đây?”

“Chúng ta sẽ không giải thích” Michael nói trong lúc quan sát cái xe đang tiến đến. “Họ sẽ chỉ tìm thấy một đám tro thôi. Những kẻ khác đã đi rồi. Chúng ta cũng nên đi thôi.”

“Nếu có người báo cháy thì chắc người ta cũng bảo nhìn thấy chúng ta ở đây. Tôi sẽ ở lại chờ.”

“Tôi không thể.” Anh nhìn ra sau cô, và lùi lại. “Sẽ còn gặp lại.”

“Đợi đã” cô nói rồi vờ ra để chặn anh lại. Cô không muốn mất đi cảm giác dễ chịu vì sự hiện diện của anh. “Tôi... tôi thậm chí không biết tên anh.”

Anh mỉm cười cầm lấy tay cô, lướt những ngón tay trên ngón tay cô. Một cơn run bất thường chạy trên cánh tay. Cô không chắc là bởi vì hơi ấm lạ lùng của anh hay đơn giản là vì tay anh đang chạm vào tay cô.

“Em nói dối, Nikki James. Và em sẽ còn gặp lại tôi.” Anh nâng tay cô lên, hôn khẽ lên những ngón tay.

Cô vội lùi lại. Anh là người lạ. Cô phải đáp lại bằng sự cảnh giác, chứ không phải thích thú. Cô đã từng đi con đường đó một lần ngày xưa, và nó kết thúc với bàn tay cô nhuộm máu.

Nụ cười của anh nhòa đi. “Cứu hỏa sắp đến rồi. Em đã an toàn. Dù sao thì kẻ làm em sợ đã đi khỏi khu vực này.”

Lời của anh kéo cô trở lại công viên. Quỷ dữ đã bỏ đi. Monica cũng thế. Nhưng cô biết nguy hiểm vẫn chưa qua. Cô vẫn còn một ông khách muốn nhìn thấy con gái, bằng bất cứ giá nào.

“Hắn chắc đã đi khỏi khu vực này, nhưng tôi không nghĩ hắn đã đi khỏi đời tôi.” Giọng cô nhỏ dần.

Michael đã hoàn toàn biến mất.

Chương 3

Mùi của kẻ thù bao quanh anh, nhưng đã mờ nhạt và ở xa lắm. Michael băng qua đường rồi do dự, quay lại nhìn Nikki.

Ngay cả bây giờ, anh vẫn nếm được sự sợ hãi trong cô. Kỳ lạ là anh không hẳn cảm thấy cô sợ Jasper, mà là sợ cái chết. Cái chết của Monica chứ không phải của chính cô. Cô đã đi theo con bé không đếm xỉa gì đến lý trí, cứ như thể cô nợ con bé mạng sống của chính mình.

Chắc chắn cô rất khó hiểu. Có cái gì đó khá bụi bặm trong phong cách của cô, nhưng nó được làm dịu đi bởi sự trong trắng lạ thường.

Nếu có nhiều thời gian có lẽ anh đã cố tìm hiểu cô nhiều hơn. Sự kết nối bùng lên giữa họ, dù rất ngắn ngủi, là thứ anh không trải qua đã lâu lắm rồi. Anh nhả mặt lùa tay qua tóc. Và có lẽ sau đó anh sẽ bay lên cung trăng. Anh đang nghĩ cái gì thế này?

Anh sẽ gặp lại cô, cái đó thì không nghi ngờ gì cả. Cô có thể thoát khỏi bẫy của Jasper tối nay nhưng Jasper cũng biết được khả năng của cô và sẽ không bỏ qua dễ dàng.

Nhưng mối quan hệ của anh với cô sẽ không bao giờ có thể đi quá tình bạn. Và chắc chắn nó sẽ không tồn tại lâu hơn thời gian anh cần để kết liễu Jasper. Anh không thể thay đổi việc anh là ai hay anh làm gì. Và sự thật là, anh sẽ dùng bất cứ thứ gì hay bất cứ ai anh có thể để tiêu diệt những kẻ như Jasper.

Anh quay đi, lần theo dấu vết của Jasper về hướng Bắc. Ít nhất là đêm nay, Nikki được an toàn. Bình minh sẽ tới trong gần một giờ nữa, và thứ duy nhất Jasper lùng kiếm bây giờ là một nơi kín đáo để trời cho qua ngày.

Gió cuồn xung quanh Michael, lạnh buốt, hứa hẹn một cơn mưa to. Nhíu mày, anh hướng giác quan về phía trước, cố tìm mùi của kẻ thù. Không có gì. Con quỷ đã thoát khỏi anh lần nữa.

Lần sau hẳn sẽ khó tìm hơn. Jasper chắc đã cảm nhận được anh đêm nay và sẽ đề phòng cẩn thận.

Chính điều này khiến Nikki trở thành hi vọng duy nhất của anh để tìm được Jasper nhanh chóng.

Tiếng giầy cao gót đập xuống vỉa hè làm anh đi chậm lại. Màn sương đỏ của sự sống cháy lên trước anh – một cô điếm đang đợi khách bên đường.

Đêm tối lao xao. Con đói trào lên, háo hức được nếm chào sự mời ngọt ngào của cuộc sống. Người đàn bà đứng một mình, không được bảo vệ. Rất đơn giản, ào ra và đoạt lấy những gì cơ thể anh thèm khát...

Michael nắm chặt tay và nhắm mắt lại, hít sâu. Không bao giờ. Anh mặc kệ ham muốn đập trong mạch máu và băng qua đường. Anh sẽ ăn, nhưng không phải bây giờ, không phải đêm nay.

Và chắc chắn không phải bằng máu người.

Anh đặt một phòng trong khách sạn cũ bên đường. Nó là loại thường được thuê bởi gái mại dâm và bọn nghiện hút thuê khi cần một chỗ rẻ tiền để chú trâu. Nơi không ai hỏi gì, chủ cũng không quan tâm anh thuê phòng miễn là trả đủ tiền. Không phải loại anh thường thuê, nhưng anh cũng chẳng có nhiều sự lựa chọn. Jasper thích những con mồi dễ săn. Một khu vực thế này là vùng săn không tốn sức.

Michael đi qua cửa và lên gác. Anh dừng lại ở tầng ba và nhìn bao quát, theo thói quen hơn là vì thấy nguy hiểm. Ngoài ngọn lửa đỏ của sự sống bùng cháy trong vài căn phòng ngay dưới phòng anh thì mọi thứ khác đều yên lặng.

Anh đi tiếp. Lốp thảm sòn rách không làm tiếng chân anh nhỏ đi. Sàn nhà kéo kẹt dưới sức nặng của anh. Ít nhất là Jasper, hay ai đó, vì một lẽ nào đó mà không thể lén lút lại gần anh. Anh mở cửa phòng và nhanh chóng nhìn quanh. Mọi thứ vẫn như khi anh đi.

Lấy chai rượu để trong tủ lạnh trước đó, anh tìm cái mở nút và cốc, rồi đi lại giữa phòng, ngồi xếp bằng trên thảm. Anh thư giãn trí óc.

Kết nối ào đến ngay lập tức.

Cậu đã đến nơi an toàn.

Giọng lầm rầm chói tai xộc thẳng vào đầu khiến anh nhăn mặt. Seline liệu có bao giờ nhận ra sức mạnh tâm giọng của chị không?

Hôm qua. Anh lơ đãng mở chai rượu và rót cho mình một cốc.

Tình hình có tệ như chúng ta nghĩ không?

Michael cố nhớ lại có khi nào tình hình tốt hơn những gì họ phỏng đoán chứ. Hẳn lại dùng trò cũ.

Không hay rồi. Cậu có cần giúp không?

Hình ảnh Jasper và cô người yêu trẻ con của hắn chạy qua tâm trí Michael cùng với kí ức lộn xộn và hai thân ma còn lại. Bốn tên nguy hiểm chết người chơi một mình anh. Michael nhúm mày. Nếu là người chơi bạc, anh biết mình sẽ đặt cược vào bên nào. Và Jasper triệu hồi thêm vài xác chết...

Kể cả nếu tôi cần, chúng ta có dám liều thêm ai không? Jasper đã giết hai người của ta, và hẳn biết tôi đang ở Lyndhurst. Hẳn sẽ tìm kế dự phòng.

Anh nghe Seline hít một hơi nhanh. Lo lắng sôi sục trong kết nối.

Cậu sẽ không bao giờ tìm được hắn. Có thể hắn đi rồi.

Cuộc chiến đã được chuẩn bị quá lâu rồi, Seline. Hẳn không đi đâu.

Cậu sẽ tìm hắn như thế nào? Lyndhurst là một thành phố lớn.

Michael cười nhạt. Thành phố lớn thật. Nhưng Jasper sẽ không bỏ chạy. Hay trốn tránh. Trò chơi kết thúc rồi. Lần này cuộc chiến sẽ đến vòng chung kết. Phần thưởng sẽ là cuộc sống – hoặc cái chết – cho một trong hai người.

Tôi có mối

Thế ư? Ai?

Anh bỗng nhìn thấy hình ảnh đôi mắt Nikki – đôi mắt có màu rất lạ, màu hổ phách ấm áp phản chiếu sự mãnh liệt của cảm xúc trong cô.

Nikki James. Cô ta là thám tử tư theo dõi người yêu hiện nay của Jasper. Cô ta có tâm năng mạnh, thật sự rất mạnh.

Và Jasper thêm khát quyền lực. Hắn sẽ giết rồi triệu hồi cô ta.

Cơn giận nổi lên khi nghĩ về Nikki như một quái vật ị ạch của Jasper. Thế nhưng anh vẫn phải công nhận đó là một khả năng có thể xảy ra. Và hình ảnh đó sẽ không ngăn anh dùng cô như mồi nhử.

Anh hớp ngụm rượu. Tôi sẽ kết thân với cô ta. Hi vọng Jasper sẽ xuất đầu lộ diện sớm và tôi sẽ trừ khử hắn trước khi hắn lại giết thêm người nữa.

Cẩn thận nhé, Michael. Cậu đang đùa với lửa đấy.

Michael nhú mày. Anh có cảm giác Seline nắm được tình hình, hay ít nhất là biết về Nikki, nhiều hơn chị đang tỏ ra. Nhưng anh cũng biết việc hỏi mụ phù thủy già là vô ích. Chị sẽ chỉ nói những gì chị nghĩ anh cần biết, không hơn không kém. Không còn gì nói thêm, anh chúc chị ngủ ngon và ngắt kết nối. Ngáp dài, anh duỗi chân, cố gắng thư giãn những bắp thịt đang căng cứng.

Anh cầm cốc lên và lại gần cửa sổ. Rèm cửa được kéo lên, ánh sáng dịu dịu của bình minh đang len xuyên qua lớp kính. Michael tựa vai vào khung cửa và chậm chậm nhấp từng ngụm rượu.

Mặt trời đã giết rất nhiều đồng loại của anh, và được đắm mình trong nắng là thú vui anh đã từng nghĩ mình không thể tận hưởng nữa. Nhưng thời gian đã dạy anh điều ngược lại. Anh nâng cốc lên và ngắm nghía những tia nắng mới phản chiếu trong chất lỏng màu hổ phách. Rượu là một thú vui khác mà anh cho rằng đã mất rồi. Anh được dạy là anh chỉ sống bằng cách lấy đi sự sống của người khác – và không gì giết được anh và nhiều điều nữa cả. Đối trá. Sự thay đổi trong nội tạng khiến anh không thể ăn gì nữa, nhưng nó không ngăn cản anh tiêu hóa chất lỏng. Rượu không nuôi dưỡng, nhưng cũng chẳng giết được anh.

Anh uống một ngụm rượu nữa và tự hỏi điều gì đã xảy đến với người đàn bà đã chuyển hóa anh. Dublin thế kỷ 17 là một nơi không thể tha thứ, và anh đã ngã vào lời chú của Elizabeth qua dễ dàng. Có thể anh đã quá thèm khát được thoát khỏi sự tồn tại trống rỗng của mình – ngay cả bây giờ, anh cũng không hoàn toàn chắc chắn. Anh bỗng nhìn thấy Nikki, những đường nét thanh tú và đôi mắt màu hổ phách của cô, được bao quanh bởi những lọn tóc sẫm màu. Tất cả những gì nơi cô khiến anh gợi nhớ về Elizabeth.

Ánh mặt trời gay gắt hơn. Anh nuốt chỗ rượu còn lại bằng một ngụm lớn rồi đóng rèm lại. Dù rất thích ngắm những dải màu của bình minh tô điểm bầu trời, anh vẫn phải ngủ. Có quá nhiều thứ phải làm vào đêm nay.

Nikki lái chiếc xe cũ vào khoảng trống đầu tiên trong khu đỗ xe gần văn phòng. Cô ra khỏi xe rất khó khăn, mỗi thớ thịt nát như phản kháng mãnh liệt, chống lại mọi chuyển động. Hít một hơi sâu, cô dựa vào chiếc xe một lát, đợi cơn đau dịu đi. Thuốc giảm đau bác sĩ cho chỉ tác dụng như một cái mũ che nắng trong cơn bão. Thứ cô thực sự cần là một bồn nước nóng và một giấc ngủ – không cần dài lắm, chỉ khoảng ba, bốn ngày. Cô nhăn nhó. Phải rồi, cái đó sẽ dễ xảy ra.

Một chiếc xe Limousine dài màu trắng chiếm vài khoảng để xe đang đỗ trước cửa tòa nhà có văn phòng cô bên trong. Bố của Monica. Cô nhăn mặt. Đứng điều cô cần để kết thúc một buổi tối hoàn hảo.

Làn gió mát chạy quanh cô, thổi tới mùi thơm từ hàng bánh ngọt cuối phố. Cô hít sâu rồi thở dài khoan khoái. Bánh ngọt thơm phức, nóng hổi. Trên đời này còn mùi hương nào tuyệt hơn mùi socola không?

Có lẽ đó chính là thứ cô cần. Ít nhất là nó sẽ giúp cô trì hoãn cuộc gặp với Trevgard được chừng vài phút.

Thêm vào đó, cô cũng chưa quyết định sẽ nói gì với lão già. Cho tay vào túi, cô đi thẳng tới hàng bánh và mua nửa tá. Chắc hẳn Jake sẽ cần ít bánh ngọt nếu anh đã phải “mua vui” cho Trevgard suốt buổi tối.

Chuẩn bị năng lượng sẵn sàng, cô trở lại văn phòng.

“Con gái tôi đâu?”

Lời căn vặn của Trevgard đập thẳng vào mặt ngay khi cô mới mở cửa. Cơn giận của lão già đó đến một giây sau, mạnh không kém gì một cú đấm vào bụng. Nhưng đằng sau tiếng quát, cô vẫn cảm nhận được lo lắng. Tuy Trevgard trông giống và cư xử như một lão yêu tinh, nhưng ngay lúc này, lão là một người đàn ông đang rất lo âu về con gái mình.

Cô nhún vai và đóng cửa lại. “Tôi không biết”

. Trevgard không thích câu trả lời đó, dù nó thành thật.

“Tại sao không? Tôi đang trả cho văn phòng này rất hậu hĩnh để kiểm soát con bé.”

“Nào, John, hãy thư giãn đã.” Giọng Jake nhỏ nhẹ hết mức có thể. Một dấu hiệu rõ rệt rằng anh đã đến giới hạn chịu đựng. “Cứ an tâm là chúng tôi, cũng như anh, rất muốn tìm Monica thật nhanh. Hãy cho Nikki một cơ hội để giải thích những gì xảy ra đêm qua đã chứ.”

Cô đặt hộp bánh xuống bàn và đi tới chỗ máy pha cà phê. “Để tôi bắt đầu,” cô nói, rót cà phê vào một cái ly cáu bẩn. “Tôi có tìm thấy con bé. Nó muốn được yên.”

“Cái gì? Tại sao cô không...”

“John.” Jake nhẹ nhàng cảnh cáo.

Cô tặng anh một nụ cười cảm ơn. Gây gổ với Trevgard không phải thứ cô cần lúc này. Cơn đau trong đầu đã quá đủ.

“Tôi đã bảo ông là tôi sẽ không chụp ảnh. Tôi cũng không thể kéo con bé về cùng vì nó không

chỉ có một mình. Đám bạn nó bảo vệ nó khá kĩ càng.”

Để nhận mạnh luận điểm của mình, cô đặt cốc cà phê xuống và cởi áo khoát. Một vệt băng bó trắng xóa dày cộm nổi lên như một ngón tay cái. Khuôn mặt mập mạp của Trevgard xám ngoét đi, đôi môi mỏng hơi bặm lại. Mức độ lo lắng của lão ta tăng thêm vài phần. Cô tự hỏi lão sẽ phản ứng thế nào nếu cô nói bốn trong những kẻ bảo vệ Monica là thầy ma. Phải rồi. Sau khi cười chán chê chắc lão sẽ sắp xếp để nhốt cô vào chỗ nào đó rồi khóa lại.

“Cô vẫn ổn chứ hả?” Jake nghiêng người về trước, đôi mắt màu xanh da trời đầy lo âu.

Cô lơ đãng gật đầu, vẫn dồn chú ý vào Trevgard. Cô muốn giải quyết xong với lão càng sớm càng tốt. Cô có rất nhiều thứ để kể với Jake, và nếu cô không nghỉ sớm, cô sẽ ngã lăn ra ngay chỗ này.

“Đêm nay tôi sẽ lại tìm con bé.” Cô sẽ làm gì khi tìm thấy nó lại là chuyện hoàn toàn khác.

“Cô định thực hiện điều kì diệu đó như thế nào?” Trevgard vừa hỏi vừa gõ những ngón tay mập ú trên bàn. “Cô mất gần một tuần để làm được có thể này thôi sao.”

Cô nhướng mắt liếc Jake. Đòn này anh đỡ được. Cô không định giải thích rằng vấn đề của họ không phải là tìm thấy Monica, mà là giữ được dấu vết của nó đủ lâu để tìm cách nói chuyện với nó. Danh tiếng của họ phụ thuộc vào Trevgard. Đẩy xa một chút xíu nữa và rất có thể lão ta sẽ hủy hoại nó. Chỉ cần một hai từ đúng chỗ – Trevgard có tất cả những từ cần thiết trong túi áo lão ta.

“Lyndhurst rất rộng, John.” Giọng Jake sâu và từ tốn, dù cô nhìn thấy những tia khó chịu lóe lên trong mắt anh. “Chúng tôi đã dùng nhiều biện pháp thông dụng để tìm con bé. Đêm nay, chúng tôi sẽ thử một biện pháp mới.”

“Là cái gì?”

Lão nhìn soi mói hai người, rõ ràng không hề tin tưởng. Cũng phải thôi, lão không thành đại tài phú bằng sự cả tin dành cho toàn thế giới. Lão đã kiếm tiền một cách khó nhọc, tin một vài người, làm việc nhiều giờ liên tục và tiết kiệm từng xu. Vô cùng đang tiếc là con gái lão không hề giống lão chút nào, ít nhất là trong việc tin người. Nếu không thì nó đã không liên hệ chặt chẽ với quỹ dữ như thế.

Hình ảnh về cặp mắt màu xanh ngọc rực lên cháy tràn qua đầu khiến tay cô run lên, làm đổ cà phê ra thảm. Cô vội vã ngồi xuống, thầm mong Jake không chú ý. Sẽ chỉ gây thêm nhiều câu hỏi mà cô chắc sẽ không trả lời được.

“Chúng tôi cần cái gì đó của Monica. Một thứ con bé hay mặc.” Jake nói.

“Tại sao?” Câu hỏi của lão già văng ra cốc cà, đầy hoài nghi.

“Ông đã nghe về ngoại cảm bao giờ chưa?”

“Chưa.” Mắt Trevgard nheo lại. “Để làm gì?”

Jake cười toe, cô phải uống một ngụm cà phê để giấu cái ngoác miệng theo.

“Không nhiều người biết cách thực hiện lắm,” anh tiếp.

“Ngoại cảm là khả năng cảm một đồ vật và cảm nhận về tiểu sử của người chủ. Nếu kết nối đủ mạnh, người ta có thể dùng vật đó để tìm người chủ.”

“Ừ, rồi sao?”

“Thì, Nikki có khả năng đó. Chúng tôi nghĩ sẽ dùng khả năng này để tìm con gái ông.”

“Ra thế. Chắc chắn bàn chân trái của tôi biết phát ra nhạc “Jingel Bells” mất. Hai cô cậu định bày trò gì đây?” Má lão ta nóng bừng đến mức trông gần như lốm đốm đỏ. Trông lão xấu hơn nhiều, nếu mà lão còn có thể xấu hơn.

Jake nhún vai.

“Nếu ông không tin thì đi hỏi Anita Coll thử xem? Nikki tìm thấy con gái bà ta còn sống và an toàn hay ngày sau khi cảnh sát đã bỏ cuộc.”

Đột nhiên Trevgard có vẻ suy nghĩ rất lung. Mặc dù bề ngoài trông hơi ngớ ngẩn, lão ta không ngốc chút nào. Lão có thể không thích văn phòng hay các biện pháp của họ, nhưng lão sẽ dùng họ – hay bất kì ai khác – để tìm bằng được con gái.

Lão đột ngột gật đầu.

“Thôi được. Có một cái vòng tay Monica còn đeo tới tận một tuần trước. Tôi sẽ đi tìm – nhưng nếu cô cậu nghĩ là tôi sẽ chịu để nó ra khỏi tầm mắt...”

“Được rồi” Jake tron tru xen vào.

“Ông có thể ở đây khi Nikki thử tìm Monica.”

Nikki định mở miệng để phản kháng, nhưng ngậm ngay lại khi Jake lườm cô. Cô uống cà phê và âm thầm tức tối. Chẳng lẽ Jake thật sự trông đợi cô tìm thấy Monica với Trevgard kè kè sát bên cạnh? Khả năng của cô không ổn định, và nếu bị mất tập trung thì càng tệ hơn.

Trevgard đứng lên. “Vậy tôi về tìm cái vòng.” “Tốt rồi, nhưng đừng mang nó lại cho đến...” Jake ngăn ngừa và cô giơ ngón tay lên. “Khoảng sáu giờ tối nay. Nikki cần phải nghĩ ngợi trước khi làm việc này.”

Lão già lẩm bẩm và bước dài ra cửa, những bước đi rất mạnh mẽ dù đôi chân khá ngăn ngùn.

“Phù,” cô nói sau khi lão đi khỏi. “Lão già như thể sắp nổ tung.”

“Lão lo lắng thật, cô không tưởng tượng được đâu. Nếu cứ tiếp tục thế này khéo lão bị vỡ tim mất” Jake thả mình xuống ghế.

“Và đừng có nói nếu thế thì thế giới sẽ tốt đẹp hơn. Như thế là không lịch sự đâu.”

“Em cũng chẳng lịch sự.” Cô ngáp.

“Xin lỗi. Em vừa trải qua một đêm quá dài.”

“Vậy kể lại cho anh thật sự đã có chuyện gì, rồi cô về nhà nghỉ ngơi.”

“Đây là câu chuyện dài sắp ạ.”

Không phải loại truyện có thể giải thích cặn kẽ.

“Anh có cả ngày đấy nhóc.”

Cô cười gượng. Một lời nói dối, và họ đều biết thế. Tuổi ngoài tứ tuần, Jake không phải loại thám tử tư tiêu biểu. Anh không có vẻ ngoài lôi thôi, quần áo nhẵn nhúm hay giày dép sờn rách. Hình ảnh của Jake giống một thương gia thành đạt hơn. Nó không chỉ giúp khách hàng của anh thoải mái, mà còn mang lại cho anh rất nhiều thuận lợi trong công việc. Phong cách trong văn phòng của anh hoàn toàn khác với phong cách anh sử dụng ngoài đường.

Cô lấy vài cái bánh ngọt rồi quăng cả hộp cho anh. Anh chụp một cách khéo léo và lặng lẽ gặm bánh trong lúc cô ngồi kể lại có thêm bớt về những sự kiện xảy ra lúc đêm. Cô không nói về đám thầy ma, vì không chắc có thuyết phục được anh là chúng thực sự tồn tại. Jake rất ít khi tin vào những thứ anh không tự mình nhìn thấy.

Anh huýt sáo khe khẽ lúc cô dứt lời.

“Nghe như Monica dính dáng đến cái gì nghiêm trọng đây.”

“Hơn cả nghiêm trọng. Gã đàn ông con bé ở cùng...hắn quý quái lắm, Jake. Hoàn toàn quý quái.” Cô tựa vào ghế, rùng mình nhớ lại đôi mắt màu xanh ngọc rực cháy. “Em không nghĩ là ta có hi vọng kéo con bé ra khỏi hắn đâu.”

Anh nhún vai. “Cứ phải thử xem.”

Cô cắn một miếng bánh. Phải rồi, họ sẽ thử, nhưng cô không hi vọng nhiều là sẽ thành công. Quý dữ đã giữ Monica quá chặt rồi.

Jake đứng lên và tự rót cho mình một ly cà phê. “Và người đàn ông giúp cô, Michael Kelly á? Anh ta được xếp vào đâu?” Anh hỏi.

Cô nhún vai.

“Em không biết.”

“Có quá nhiều thứ chúng ta không hiểu. Anh không thích thế chút nào, Nik ạ.”

Cô nhún vai lần nữa để che một cái ngáp.

“Em cũng thế. Nhưng chúng ta cũng chẳng làm gì được nhiều.”

“Anh có thể miễn cho cô vụ này.”

“Rồi ai sẽ đảm trách nó? Anh à?” Cô cười nhăn nhó. “Bây giờ anh quá bận rồi, anh còn chút thời gian thừa nào đâu.”

“Đúng thật.” Anh nhún vai. “Sẽ có lúc anh phải tự đi thuê cho mình một thám tử mất.” Anh nhìn cô thông cảm khi cô không thể kiềm chế một cái ngáp nữa. “Cô đi về nhà ngủ đi. Trông cô như sắp chết ấy.”

Lời của anh làm sống lại kí ức về hơi thở hôi thối và da thịt lạnh lẽo của bọn quái vật. Cô rùng

mình và nhanh chóng đứng lên. “Một lời đề nghị em không thể từ chối. Em sẽ để lại chỗ bánh, nếu anh thích.”

“Một lời đề nghị anh không thể từ chối.” Anh toét miệng cười và lấy thêm một cái bánh. “Nhớ là sáu giờ có mặt. Rất có thể anh sẽ thủ tiêu khách hàng của chúng ta nếu anh phải chịu đựng lâu thêm bất cứ phút nào tối nay.”

“Thế thì em sẽ cố đến muộn,” cô đáp lại ngọt ngào rồi chạy vù ra cửa trước khi anh kịp ném cái gì vào cô.

Cuối cùng, sự kiệt sức và đồng hồ báo thức hỏng làm cô đến văn phòng muộn.

“Có gì xảy ra lúc sáu giờ thế?” Trevgard nói ngay khi cô mở cửa.

Giọng lão nhẹ nhàng dù cô cảm nhận được sự giận dữ.

Cô nhìn đồng hồ. Đã gần sáu giờ rưỡi rồi, lão hoàn toàn có quyền được bực tức.

“Có chuyện gì hả?” Jake hỏi, không thèm che giấu sự khó chịu.

Cô nhăn mặt. “Đồng hồ báo thức.”

Jake lắc đầu. Hàng tuần nay anh nhắc cô thay đồng hồ mới, nhưng cô không coi đây là việc quan trọng.

Cô nhìn Trevgard. “Tôi xin lỗi đã bắt ông phải đợi. Ông có mang chiếc vòng tay không?”

Lão gật. “Có. Jake giữ nó rồi.”

Jake đưa cho cô cái vòng, khóa kín trong túi. Kinh nghiệm dạy anh rằng quá nhiều người chạm vào vật sẽ làm hỏng khả năng phán đoán của cô.

Cô ngồi xuống, bỗng dung ruột gan xao trộn. Cô đã làm điều này hàng trăm lần rồi. Rất đơn giản.

Dễ dàng là khác.

Nhưng chưa bao giờ mạng sống của cô bị nguy hiểm.

Cô nhúu mày khi nghĩ thế và mở túi, tháo chiếc vòng vàng mảnh vào tay. Da cô râm ran khi khép những ngón tay quanh cái vòng, ép nó vào lòng bàn tay. Nhắm mắt, cô với đến một nơi trong tâm trí mà cô có thể gọi ra những hình ảnh lưu giữ trong cái vòng.

Chúng hiện ra từng chút một.

Một nhà máy. Ba tầng. Cửa sổ vỡ. Tối. Tâm trí cô tóm những khung cảnh, lưu lại để sau này xem xét. Nếu không đi cùng với dòng hình ảnh cô sẽ bị mất dấu. Cô không có đủ sức để thử lại lần hai.

Mùi biển... tiếng thuyền kéo kệt. Bên trong...quý. Cô giật nảy mình. Ôi trời ơi, hấn ở đây!

Cơn hoảng loạn choán lấy cô và chỉ một giây, những hình ảnh lắt lư. Giờ cô đã hiểu linh cảm lúc trước của mình. Quý dữ ở đây trong bóng tối, sẵn lòng cô. Ngón tay cô co rúm xung quanh

cái vòng, nhưng cô cưỡng lại bản năng đang đòi phá vỡ sự liên kết. Thời gian cho Monica đang rút ngắn lại. Cô phải tìm nó nhanh, và đây là cách duy nhất để làm thế.

Và tất nhiên là gã đàn ông cô sợ không thể làm hại linh hồn cô. Hay là có? Mồ hôi ướt đầm trán, nhưng cô lại cô tìm hình ảnh.

Cầu thang... tầng hầm. Hai phòng, ba. Trong phòng thứ tư, Monica. Trần tròng. Bất tỉnh nhưng còn sống.

Có gì đánh mạnh vào Nikki, kéo cô vào bóng đêm, túm chặt phần lõi của linh hồn cô, vây lại như mạng nhện quấn quanh con mồi.

Cô nhện cười phá lên trong sự thích chí quỷ quái.

Chương 4

Chỉ có hơi thở nặng nề của cô phá tan sự im lặng.

Không có gì để nhìn, không có gì ngoài sự trống rỗng sâu thẳm của bóng tối. Nhưng có gì đó hoặc ai đó ở rất gần. Cô xoa tay vào đùi và tự hỏi trò gì sắp được bày ra chơi.

Giọng cười khê khuấy động lớp màn sa tanh của đêm, đổ tràn khoảng trống bằng sự suy đồi.

Cô nhắm mắt lại. Hắn ở đó – trong cái động đã bắt giữ linh hồn cô – không có lối thoát. Năng lượng dao động trên đầu cô, một lưới năng lượng bằng cách nào đó đã giam chặt cô. Nếu ở lại đây quá lâu, cô có thể sẽ chết.

Đấy có phải mục đích của hắn không?

Mồ hôi chảy dọc sống lưng. Nắm chặt tay, cô nhìn một dải sáng vàng trải rộng trong bóng tối. Nó soi tỏ một cái giường dựng tạm Trên đó là Monica.

Không cảm nhận thấy cái chết, nhưng cô cũng không nhìn thấy dấu hiệu của sự sống. Gần như là con bé chòng chành giữa hai trạng thái. Run lên sợ hãi, cô tự hỏi kẻ bắt cóc còn để dành sự ngạc nhiên nào nữa cho cô.

Như thế để trả lời cho câu hỏi, tròng cười rộ lên quanh cô. Tim đập liên hồi, cô quay lại.

Hắn trôi thành một hình người từ mảnh đêm, một động tác gợi nhớ đến Michael. Nhưng người đàn ông đứng trước cô lúc này – không, hắn giống một cậu bé hơn, nhưng với một cơ thể cực kì cường tráng. Hắn trông có vẻ mười lăm, mười sáu tuổi, nhưng rất khỏe. Mạnh mẽ. Đẹp một cách ám ảnh, và hoàn toàn quỷ quái.

“Monica là của ta.”

Lời thì thầm của hắn cắt qua cô. “Tại sao mi lại làm thế này với con bé? Với ta?” Giọng cô thoát ra cao vút, gần như trẻ con. Cô nuốt, cô gắng làm dịu đi cổ họng khô đến đau rát.

“Nó được những gì nó muốn.” Đôi mắt xanh của hắn bắt đầu biến đổi. Bắt đầu cháy lên với ngọn lửa xanh ngọc.

Cô liếm môi. “Là gì vậy?”

Hắn lại gần một bước. Sự kinh hãi dính chặt cô xuống đất.

“Những kẻ giàu có ngạo mạn thì muốn gì?”

Hắn đáp lại. “Sức mạnh. Bất tử.”

Câu trả lời của hắn đầy sự trống rỗng và vô cảm. “Còn ta?” Cô hỏi mà sợ phải nghe câu trả lời.

“Em, người đẹp ạ, là người đầu tiên dám lảng tránh lời gọi của ta.”

Hắn vớ ra, vuốt ve má cô với một bàn tay háo hức. Da cô nhói lên và sự ghê tởm dâng lên trong cổ. Cô muốn chạy, nhưng hành động đơn giản nhất là hít thở cũng trở nên khó khăn. Tay hắn trượt xuống cổ và lướt qua ngực cô. Cô nhắm mắt, ấn móng tay vào lòng bàn tay để khỏi

hét lên. Cô sẽ bị nghiền rủa nếu cô để cho hấn thỏa mãn sự vui thích của mình.

Hấn cười. Cô mở choàng mắt. Cơn đói hiển hiện trong đôi mắt sáng rực của hấn.

“Thật là can đảm” hấn thì thầm. “Rất can đảm. Mỗi quan hệ của chúng ta sẽ thú vị lắm đây.”

Cô rùng mình, đầu cô hét lên chống cự nhưng môi không thể hé ra. Mắt hấn trở thành một tia sáng xanh ngọc.

Sáng chói.

Xanh rực.

Cô nhìn, mê mệt, trong khi cái chết lững thững đến gần.

— ★ —

Đêm buông xuống, bầu trời mù mịt khi Michael đi qua bãi chôn thả cuối cùng. Đàn gia súc đã bớt ồn ào vì anh không còn đi giữa chúng, và tiếng ì ầm xa xa của xe cộ không anh hưởng lắm đến sự yên ắng xung quanh.

Anh đến hàng rào cuối và dừng lại, đưa tay vào mảng rào thô ráp. Ngọn lửa đỏ của sự sống cháy trong những tòa nhà đối diện, và cơn đói của anh, dù được thỏa mãn, vẫn nhâm nhấm còn lên. Anh nhắm mắt. Liệu cơn thèm vị ngọt của máu người có bao giờ nguôi? Ba thế kỉ đã trôi qua mà khao khát vẫn chảy trong huyết quản, một cơn nghiện không thể dập tắt.

Bốn người đàn ông làm việc trong tòa nhà, sức sống tổng họ nhìn thấy rõ ràng qua những cửa sổ rộng. Người đàn ông anh tìm không có trong sổ họ. Tất nhiên anh không hi vọng Jasper trốn ở ngoại ô thành phố. Kẻ thù của anh thích nơi sang trọng, kể cả khi hấn sẵn mỗi dễ hơn ở những khu nghèo. Monica không phải là người phụ nữ trẻ đầu tiên bị biến đổi bởi một điệu múa duyên dáng cùng quý dữ.

Anh trèo qua hàng rào, rồi chạy nhanh dọc con đường dẫn vào trong tâm Lyndhurst. Anh rà soát nhanh chóng lúc ban ngày và biết Lyndhurst có năm trung tâm thẩm tử tư. Sau ba cuộc gọi anh tìm được Nikki. Anh nhìn đồng hồ. Đã gần sáu rưỡi – chắc giờ này cô đã ở đó.

Anh sẽ làm gì phụ thuộc rất nhiều vào phản ứng của Nikki. Nhưng cách này hay cách khác, tự nguyện hay không tự nguyện, cô cũng sẽ là mồi nhử của anh.

Âm thanh và mùi vị của con người vây lấy anh khi anh đi vào khu thương mại. Đường phố rất đông làm anh phải đi chậm. Anh có thể ngăn người ta nhìn thấy mình, nhưng anh không thể ngăn họ cảm thấy cơ thể anh nếu anh đâm vào họ. Thứ cuối cùng anh muốn bây giờ là không gây thêm hoảng loạn. Sự biến mất gần đây của bốn phụ nữ đã gây ra đủ rắc rối rồi. Rắc rối hơn nữa là Jasper có thể đã bỏ đi. Dù anh trấn an Seline, anh tự biết rằng Japer vẫn còn thời gian. Hấn sẽ đợi đến thời điểm thích hợp khi mọi điều kiện thuận lợi cho phí hấn.

Tòa nhà nơi Nikki làm việc hiện ra trong tầm mắt. Ánh sáng rực rỡ chiếu qua cửa sổ. Nikki đang... Anh dừng lại đột ngột, một cảm giác lạnh buốt của nỗi sợ chạy qua anh.

Năng lượng lâm râm trên da anh – một lưới năng lượng cực mạnh của quý dữ đang giam cầm tâm trí Nikki. Anh chạy hai bước một và mở tung cửa. Hai người đàn ông nhìn lên khi anh bước

vào. Một người đứng gần bàn, người kia quỳ cạnh Nikki, một tay giờ ra.

“Đừng động vào cô ấy!”

“Ý anh là gì, đừng động vào cô ấy?” Người lạ mặt tóc vàng nhìn anh chăm chăm. Dù vẫn nghiêng về phía Nikki đầy che chở, anh ta không có ý chạm vào cô nữa.

Không ngốc chút nào, người này, anh nghĩ và quỳ xuống bên kia người Nikki đang sống xoài trên sàn.

“Anh có thể giết cô ấy,” anh nói ngắn gọn, dùng tay phải rà phía trên người cô, cố tìm một kẽ hở trong tấm lưới năng lượng cực mạnh đang bao phủ.

Anh nghe tiếng người đàn ông thở hắt ra, nhưng không để tâm lắm. Tiếng thở của Nikki nông và đứt quãng, tim cô căng ra dưới sức ép ngày càng tăng. Một cơ thể chỉ tồn tại được một quãng thời gian nhất định khi không có hồn, cốt lõi sự sống của nó.

Nếu cô chết, cô sẽ thuộc về Jasper.

Năng lượng chấp chới dưới da anh như hàng ngàn con đom đóm bay lượn. Anh nheo mắt nhìn ngắm cuộc dạo chơi lập lờ, nghiên cứu nhịp điệu của nó. Sự khẩn trương đập trong tim anh, nhưng anh mặc kệ. Cô sẽ chết nếu anh vội – và cũng chết nếu anh không vội.

Nhịp của điệu múa rối loạn, hơi yếu đi khiến anh dễ dàng thâm nhập được. Anh với tới tâm trí cô, nhanh chóng lần theo tấm lưới để vượt qua bóng tối.

Nỗi sợ lại ủa đến khi anh nhận ra Jasper đang cố khóa tâm trí cô... và hần sắp làm được.

Nikki, Nikki, đừng nhìn vào mắt hần! Anh hét to với tất cả sức mạnh còn lại. Anh phải phá vỡ kết nối mà kẻ thù của anh đặt vào tâm trí cô.

Tại sao?

Câu trả lời của cô yếu ớt, mờ nhạt. Cô ấy thua rồi, nhưng bằng cách của mình, vẫn còn chiến đấu. Chống chọi được lâu như cô đã là một điều kì diệu.

Mắt của hần rất...đẹp.

Không! Nikki, nhìn ra chỗ khác!

Sự bối rối khẽ rung trong kết nối, và hi vọng ào lên trong anh. Cô càng cố chống lại cái lưới đang giam mình thì nó càng yếu đi. Nhưng Jasper mạnh hơn anh tưởng nhiều, nếu con quỷ vừa giữ được cái lưới vừa có đủ sức để ám một tâm trí mạnh như tâm trí của Nikki.

Đánh lại hần đi!

Cái lưới rung lên, yếu đi từng chút một. Nhưng cô cũng thế. Năng lượng cháy qua người anh, nhưng anh giữ vũ khí của mình lại, cố không tuân theo mong muốn phá tan cái lưới và hủy diệt kẻ thù. Anh không hiểu cái lưới quện vào não cô thế nào, và nếu anh thử phá hủy nó, anh có thể sẽ phá hủy cả cô. Anh không muốn làm thế trừ khi thực sự cần thiết. Anh chỉ cần đợi và đón cô khi cô bứt ra được. Nếu cô bứt ra được.

Đừng đầu hàng, Nikki!

Michael à?

Câu trả lời của cô lần này rõ ràng hơn. Từng đợt sóng lan tỏa trong lưới, lay động giới hạn và sức mạnh của nó.

Một đợt năng lượng yếu ớt tỏa ra các mắt lưới, nhưng cũng đủ khiến Jasper loạng choạng. Một lỗ nhỏ xuất hiện trên mặt lưới. Nhiều năng lượng chạy qua lưới hơn, nhưng không còn đủ để giữ cô nữa.

Michael nhào ra tóm lấy cô. Linh hồn cô cuốn lấy linh hồn anh trong một giây, một sự âu yếm dịu dàng nhưng mãnh liệt làm anh choáng váng. Rồi cô biến mất, và anh trở lại cơ thể, chờ vợ trong niềm tiếc nuối kì lạ.

Anh mở mắt và hạ thấp tay, nhẹ nhàng gạt mớ tóc ướt đầm ra khỏi đôi mắt đang nhắm nghiền của cô. Hành động âu yếm đó... có thể sẽ mang rắc rối đến cho họ. Cho dù cô biết hay không, cô đã tạo ra một kết nối không dễ gì phá vỡ. Nó có thể làm mọi thứ khó khăn hơn, bởi vì anh không có ý gì hơn là dùng cô để bắt Jasper.

Cô mở mắt nhìn anh vô hồn. Trong một thoáng, anh thấy dấu vết của quỷ trong chiều sâu đối mắt màu hổ phách. Jasper đã thành công đến mức nào trong đòn khóa tâm trí của hắn? Không có cách nào biết được cho đến khi kẻ thù của anh tiến hành bước tiếp theo.

“Michael à?”

“Em an toàn rồi” Anh ân cần đáp.

“Tôi cần nghỉ” Cô nắm bắt, nhắm mắt lại.

Anh không ngạc nhiên. Sau những gì cô đã trải qua, cô nên ngủ một tuần.

“Nó sao rồi? Nó sẽ ổn chứ?” người lạ tóc vàng bồn chồn hỏi.

Michael mặc kệ anh ta, tập trung vào người đàn ông to béo gần bàn. Giận dữ, sợ hãi và lo lắng hiện rõ trong suy nghĩ của lão ta, và đầu lão sắp sửa nổ tung. Lén vào não của lão ta, anh ra lệnh cho lão giữ im lặng. Nikki cần sự chú ý của anh. Anh không có thời gian để tranh cãi bằng lời.

“Cô ấy không sao” Anh nói, quay lại nhìn người tóc vàng. “Cô ấy chỉ cần được nghỉ thôi.”

“Chúng ta sẽ đặt con bé vào căn phòng đằng sau anh.” “Nhân tiện” anh nói “Tôi là Jake Morgan.”

“Michael Kelly.” Anh nôn nóng bắt bàn tay đang chìa ra.

“Tôi cũng đoán là anh. Nó sẽ bất tỉnh trong bao lâu?”

Michael nhún vai. “Ít nhất là vài giờ. Tôi sẽ ở lại và trông chừng cô ấy.” Có cách nào chiếm lòng tin của cô tốt hơn là ở đó, canh giữ cho tới khi cô tỉnh dậy?

Jake gật đầu, không nói những câu hỏi Michael đọc được trong đầu anh. Thay vào đó, anh

đứng lên đi dọc căn phòng để nói chuyện với Trevgard.

Michael luồn tay xuống dưới người cô và cẩn thận bế lên. Cô rất nhẹ. Thực sự là quá nhẹ. Làm thế nào cô xoay sở để giữ đủ năng lượng duy trì tâm năng của mình khi cô nhỏ bé như thế?

Anh đưa cô vào phòng bên cạnh và cẩn thận đặt cô nằm trên cái ghế cũ dài kê sát bức tường của phòng xép nhỏ. Cô giật mình mở mắt ra.

“Đừng bỏ tôi” cô thì thầm.

Ánh mắt cô tràn ngập bóng tối và nỗi sợ. Anh mỉm cười ngồi cạnh cô. Cô khẽ xoay người gối lên đùi anh. Michael nhắm mắt và thận trọng thâm nhập vào não cô, vỗ về những xao động trên bề mặt, trấn an nỗi sợ – ít nhất đủ để cô ngủ yên vài giờ. Việc anh làm thế mà cô không biết chứng tỏ cô cần được nghỉ vô cùng.

Anh mở mắt và nhìn cô. Cô nằm đó trông rất trẻ trung, gần như thơ ngây. Nhưng đôi khi anh cũng bắt được ý nghĩ bí ẩn về quá khứ sóng gió của cô. Anh vuốt ve trán cô, da cô mịn màng như sa tanh dưới đầu ngón tay anh. Dù tư biết không thể đi xa hơn, anh bắt gặp mình đang ước giá như có thêm thời gian để hiểu về cô.

Nhưng anh đã mất tự do từ lâu, và đã quá muộn để tiếc nuối.

Bóng tối bập bênh trong giấc mơ. Nó tràn ngập trong đầu cô, quét những bãi hoải qua tâm hồn cô. Cô chiến đấu với nó, cố gắng đến cùng kiệt để thoát ra. Nhưng cô không thể phá vỡ mắt xích đang trói cô.

Từ xa xa cô nghe một giọng thì thầm gọi tên mình. Cô hướng về phía âm thanh, dùng hết sức bình sinh đi theo nó qua bóng tối.

Nhận thức quay lại. Cánh cửa trong văn phòng phía trước sập cái rầm. Là Trevgard, Nikki nghĩ thầm, nhận ra sự căng thẳng đột ngột tăng vọt trong văn phòng và sự kiên nhẫn của lão đang cạn dần. Cô cũng nhận ra Michael, má cô đang gối lên cặp đùi rắn chắc và những ngón tay anh dịu dàng vuốt ve trán cô. Anh tỏa ra mùi cây đại trôn lẫn mùi đất.

Quá nhiều nhận thức.

Cô bật dậy. Tránh ánh mắt anh, cô vuốt tóc ra sau tai. Người ta phải đối xử thế nào với người vừa cứu mình nhưng vẫn còn quá ư bí ẩn?

“Một câu cảm ơn đơn giản là đủ rồi,” anh lặng lẽ nói.

Cô ngược lên, mắt sắc lẹm. “Tôi chưa từng gặp ai đọc ý nghĩ của tôi dễ dàng như anh.” Tommy đã từng đọc ý nghĩ của cô, nhưng không dễ chút nào, trừ khi cô giận dữ hay mệt mỏi

.

Michael nhún vai, đôi mắt màu gỗ mun dè dặt nhìn cô.

“Ngoại cảm là khả năng di truyền rất mạnh trong gia đình tôi. Tôi màu giữa nó qua năm tháng.”

Cô có một cảm giác kì lạ rằng anh không nói về họ hàng ruột thịt khi anh nhắc đến gia đình. Cô nhú mào, nhưng quay về hướng có tiếng bước chân đang đi đến. Jake mở cửa phòng đi vào.

“Anh nghe thấy tiếng nói chuyện” anh đứng ngay ở cửa và bình luận. “Anh ghét phải giục cô, Nik, nhưng...”

“Trevgard đang như ngồi trên đồng lửa,” cô kết thúc với một tiếng thở dài.

“Anh vừa pha ấm cà phê mới. Cô uống không?”

“Có.” Cô cố gắng lờ đi cơn đau đang chạy qua từng thớ thịt và gượng đứng lên. “Michael uống không?”

“Nếu cà phê đen đặc thì tôi uống.”

Anh vội đứng lên, đỡ khuỷu tay cô khi cô hơi chao đảo. Cô mỉm cười cảm ơn và đi vào văn phòng, biết rõ Michael đi ngay sau mình. Sẵn sàng đỡ nếu cô ngã, cô nghĩ thầm một cách khó chịu, dù sự mệt mỏi của cô không phải là chuyện đùa.

Jake đặt cốc cà phê của cô lên bàn. Michael nhận cốc của mình, gạt đầu và ngồi lên mép bàn.

Trevgard chồm tới sát cô khi Jake đặt lại ấm cà phê lên kệ. “Nói cho tôi nghe xem cô có tìm được Monica không?”

Nikki thở dài. “Có, tôi tìm thấy con bé.” Cô không nhắc đến sự thật rằng Monica có thể đang chết. Cô không có sức mạnh để đối mặt với cơn giận của lão lúc này.

“Rồi sao?” lão thúc giục.

“Rồi tôi sẽ mang cô bé về.”

Em sẽ không đi tìm nó một mình.

Cô nhìn Michael cảnh giác, ước rằng mình biết nhiều hơn về anh. Bản năng bảo cô hãy tin anh, nhưng có gì đó ở anh làm cô thấy không yên lòng. Dù thế cô sẽ không từ chối sự giúp đỡ của anh. Không gì trên đời này khiến cô đi vào tòa nhà đó một mình để tìm Monica nữa. Khi con bé cùng với gã điên trẻ tuổi thêm khát cô.

“Vậy là cô thực sự có thể tìm được con gái tôi?” Giọng Trevgard pha giữa hi vọng và giận dữ.

Cô tập trung sự chú ý vào lão. “Tôi nghĩ vậy. Tôi đã biết hướng đi chung chung, chỉ cần đi một vòng là tôi sẽ tìm được đúng tòa nhà đó.”

“Thế lúc này cô bị sao vậy?” Jake hỏi, đi lại về phía bàn mình.

“Anh đã bao giờ nghe về việc hồn ngoài xác chưa?”

Jake gạt. “Nhưng không bao giờ tin, tất nhiên rồi.”

Cô cười. Anh đã không tin vào tâm năng cho đến khi nó cứu sống anh. “Nó cũng gần giống như thế. Chỉ trừ là linh hồn em, tâm trí, suy nghĩ – bất kì tên nào anh gọi nó – bị ép ra khỏi cơ thể và bị giữ chặt.”

“Như thế nào?”

“Nói thật em không biết.” Nhưng cô ước gì mình biết để có thể ngăn chặn nó xảy ra lần nữa.

“Cần rất nhiều tâm năng để tạo ra và duy trì cái lưới đó.” Michael nói.

Lông mày Jake nhướng lên. “Lưới?”

Cô nuốt một ngụm cà phê, gật đầu. “Phải. Một thứ giống như tấm lưới giữ chặt em. Em không biết hắn đang cô làm gì. Em không thực sự ở đó. Hắn không thể làm hại em.”

Nhưng hắn có thể giết cô, nếu hắn giữ cái lưới đủ lâu.

“Điều khiển.” Mặt Michael đánh lại khi gặp ánh mắt cô. “Hắn muốn điều khiển em.”

“Để em không thể đánh lại khi chạm trán.” Nỗi sợ chạy dọc sống lưng cô, lạnh toát. Cô đã suýt chạm trán hắn.

“Gã đàn ông đó là quỷ” Jake chửi thề và xoa gáy. “Anh không nghĩ là cô có thể miêu tả lại cho cảnh sát, đúng không?”

“Có. Nhưng họ có tin hay không là chuyện khác.”

Jake nhăn mặt. “Danh tiếng của chúng ta không có lợi lắm trong việc thuyết phục lão.

Cô cười nhạt. “Chúng ta sẽ không săn đuổi một gã đàn ông, Jake ạ. Chỉ là một thằng bé thôi.”

Chỉ có Michael không ngạc nhiên. Nikki có cảm giác anh biết về tuổi trẻ của gã điên kia rất lâu trước cô.

“Một thằng bé à?” Jake ngờ vực hỏi.

Cô gật đầu. “Có lẽ khoảng mười sáu. Cứng chắc như một bức tượng bê tông và vô cùng rồ dại.”

Jake thở dài và gãi mấy sợi râu lởm chồm trên cằm. “Đúng thứ chúng ta cần. Một kẻ điên nữa ở Lyndhurst.”

“Lyndhurst chuyên sản xuất những thứ như vậy còn gì?” Michael hỏi với một niềm vui thích kỳ lạ trong giọng nói và trên gương mặt.

Jake ném một cái nhìn khó chịu. “Gần đây có vẻ như thế.”

“Đủ rồi!” giọng nói trầm đục của Trevgard xen vào. “Cái này chẳng liên quan đến việc làm con gái tôi cả.”

Dù cô ghét phải chấp nhận điều này, nhưng lão nói đúng. Cô uống hết cà phê rồi đứng lên. Trevgard tiến thêm vài bước, cả cơ thể toát lên sự giận dữ cô cảm nhận được trong suy nghĩ của lão. Lão đã sẵn sàng cho một cuộc đối đầu.

“Tôi sẽ đi cùng,” lão tuyên bố. “Tôi sẽ không đánh liều để đánh mất nó lần nữa.”

Có lão kèm theo là điều cuối cùng cô muốn. Cô sẽ luôn phải để ý đến cơn giận và sự hoài nghi của lão rồi không thể tập trung vào những hình ảnh mong manh dẫn đến chỗ Monica.

“Không được,” Jake nói. “Hãy để chuyện này cho các chuyên gia.”

“Hóa ra anh kia là chuyên gia hả?” Trevgard cười đều, hất cằm về phía Michael.

“Anh ta không phải loại người tôi sẽ tấn công trong đêm tối mù mờ” Jake cười gượng gạo.

Trevgard hừ mũi quay đi. Cô nhìn Michael. Anh đứng cạnh bàn, khoanh tay lại trong khi xem xét Trevgard cẩn thận. Trông anh thư giãn nhưng có gì đó dữ dội trong anh, những thứ có trong người lính cứu hỏa khi sẵn sàng nhảy vào vòng lửa. Anh chắc chắn không phải loại người cô muốn tấn công trong đêm tối. Anh gặp ánh mắt cô và ngưỡng mày, một nụ cười nhẹ thoáng qua một bên mép trên cái miệng rộng. Cô liếc môi quay đi. Khỉ thật. Cô phải cẩn thận với suy nghĩ của mình.

Cô lấy chìa khóa, áo khoác và đi ra cửa.

“Nhớ phải dùng điện thoại đấy.” Jake gọi với theo. “Báo cho anh biết tình hình thế nào.”

Cô ra hiệu đã nghe lệnh anh bằng một cái vẫy tay, rồi ra ngoài. Một luồng khí lạnh buốt chào đón cô. Cô rung mình, vội mặc áo khoác. Michael dừng lại cạnh cô, lướt mắt qua con phố như để tìm ai. Dù chiếc áo len mỏng anh đang mặc tôn đôi vai rộng, nhưng nó không giữ được nhiều hơi ấm. Cô nhíu mày chạy vội đến chỗ để ô tô. Có rất nhiều người không biết lạnh, tại sao cô lại thấy phiền lòng vì anh không lạnh?

“Em có muốn tôi lái xe không?” Michael hỏi khi cô mở cửa xe.

Cô ngần ngừ. Nếu anh lái, cô có thể tập trung vào việc tìm nhà, và Monica. Gật đầu, cô đưa anh chìa khóa rồi trèo vào xe và cài dây an toàn.

“Đi đâu đây?” anh hỏi trong khi khởi động máy.

Cô nhắm mắt và cố gắng cố định những hình ảnh lơ mơ. “Đến chỗ bến tàu. Tôi sẽ biết rõ hơn khi ta đến đấy.”

“Đấy không phải là chỗ tôi nghĩ hẳn sẽ đến.” Anh vòng xe đi về phía Đông.

Cô ngạc nhiên xen lẫn khó chịu. Michael biết kẻ tấn công cô. Biết rõ đến mức nắm được thói quen của hắn. “Tại sao?”

Anh nhún vai. “Chẳng tại sao cả. Tôi chỉ không nghĩ hẳn ở đấy thôi.”

“Nghe như thể anh biết hẳn rõ lắm vậy.”

“Chúng tôi đã từng gặp nhau rồi.”

Giọng anh không thể hiện gì và bóng tối che đi mọi biểu hiện trên khuôn mặt. “Vậy tại sao anh không nói gì lúc trước? Anh có thể biết điều gì đó giúp được Monica.”

“Không gì giúp được Monica đâu. Con bé tự chọn lối đi của mình.”

“Nhưng trước khi...”

“Vẫn là quá muộn.”

“Anh có để yên cho tôi nói hết không!” cô thốt lên giận dữ.

Michael cười nhẹ nhàng không nói gì.

Cô lơ đãng cắn môi và ngó nghiêng con đường trước mặt. “Tại sao anh đến Lyndhurst?” lát sau cô hỏi.

“Tôi đến Lyndhurst để ngăn chặn gã kia.” Anh nhìn cô một thoáng. “Như em đã đoán.”

Ngăn chặn, cô hiểu là giết. Cô rùng mình. Đấy có phải bóng tối cô cảm thấy – khả năng giết người dễ dàng như trở bàn tay?

“Hãy tin tôi. Nikki,” anh nói dịu dàng.

“Tôi sẽ giải thích cho em ngay khi có thể.”

Phải rồi, cô nghĩ trước đây đã từng nghe câu nói đó.

“Vậy nói cho tôi nghe về bản thân anh đi.”

Anh lưỡng lự, và trong khoảnh khắc đó, cô nhận ra anh sẽ không cho cô nghe gì ngoài những lời nói dối. Anh ở đây vì gã kia và không có gì khác quan trọng. Không phải cô, không phải ai cả.

“Tôi là một kẻ đi săn. Tôi đã theo vết hằn được vài năm rồi.”

“Tại sao?”

Anh nhún vai. “Bởi vì hằn là một tên sát nhân cần phải bị ngăn chặn.”

Cô nhăn mặt. Một gợn nhỏ trong giọng anh ám chỉ lí do thực sự mang tính cá nhân hơn. Nhưng đó cũng là một lời cảnh báo câu chuyện không đi xa hơn nữa.

Cô lại nhìn đường và bụng cô đảo lộn. Họ đã đến gần bến tàu. Hít sâu, cô nhắm mắt lại, cố tìm hình ảnh của tòa nhà cũ. Sự chắc chắn về vị trí của nó đến nay lập tức, nhưng kèm với nó là nỗi sợ. Hằn ở đó, đợi cô.

“Rẽ phải ở phố trước mặt,” cô thì thầm, để bản năng của mình điều khiển. “Rồi trái. Chúng ta gần đến nơi rồi.”

Mặt đường bằng phẳng trở nên mấp mô rồi đến những ván gỗ xù xì của bến tàu cũ. Bóng những tòa nhà gần kề đổ san sát xuống con ngõ hẹp. Michael lái xe qua một dãy nhà Dumpster rồi dừng lại. Một tòa nhà trước mặt họ, xộc xệch và xấu xí.

Chính là nó.

Anh chạm tay cô, luồn những ngón tay anh và tay cô siết chặt. Sức nóng lan tỏa, hơi ấm làm tan chảy băng giá trong mạch máu cô. “Tôi có thể đi một mình,” anh nói.

Cô lắc đầu. Cô chưa bao giờ sợ bóng tối, và hằn có cách nào đó đã khiến cô sợ. Bằng cách này hay cách khác, cô phải lấy lại phong độ cũ.

Cô lấy đèn pin và chậm rãi ra khỏi xe. Gió buốt pha lẫn mùi cá và rác đang phân hủy xộc đến. Cô kéo khóa áo khoác lên hết cỡ và đến cạnh Michael đang ở phía trước xe.

Tiếng hộp thiếc lạo xạo trên mái nhà và gió hú qua những ô cửa vỡ. Tiếng xe cộ ở phía xa nhỏ dần rồi tắt lịm. Họ như thể là hai kẻ sống sót duy nhất ở khu vực này.

“Tôi sẽ đi trước, nếu em đồng ý,” Michael nói, giọng anh hòa nhịp với sự kì quái của đêm.

“Không, để tôi đi. Tôi sẽ cảm thấy nguy hiểm trước khi nó đến.”

“Không phải là tôi không có khả năng của mình.”

“Nhưng khả năng của tôi...”

“Cứ đi theo tôi, Nikki” anh tuyên bố bằng một giọng ngăn chặn mọi lời bàn cãi. “Chỉ một lần trong đời em để người khác chỉ đạo xem nào.”

Giận dữ. Cô thu tay thành nắm đấm, cô cưỡng lại ham muốn ném anh xuống bờ biển gần đó. “Đừng có nói giọng kiêu đó với tôi. Anh không biết gì về tôi hết – không biết tôi là ai và tôi đã trải qua những gì.”

Anh ngẩng ngó cô trong một phút rồi rật đầu. “Cũng đúng. Tôi xin lỗi. Nhưng tôi vẫn sẽ đi trước.”

Cô ngăn mình vặc lại. Dù sao anh cũng đã đi trước cô một đoạn rồi.

Cô đi theo anh vào vùng tối bọc lấy tòa nhà đổ nát. Nó đổ bóng lên họ như một gã khổng lồ xấu xí bị đông cứng. Tiếng gió rên rỉ làm cô nổi da gà. Có thể gió khóc cho linh hồn của con bé đang bị khóa bên trên. Có thể nó khóc cho họ.

Cô rùng mình và xoa cánh tay. Không có chút sự sống nào trong tòa nhà. Mà cũng không có chết chóc. Cô bật đèn pin. Những mảnh kính vỡ lấp loáng dưới ánh đèn. Không gì chuyển động trừ mùi rác len lỏi dọc những bước tượng bê tông mục nát.

Nhưng có gì đó đang chờ đợi.

“Không có gì chờ ngoài bóng tối và Monica, Nikki.”

Anh sai. Quý dữ đã ghé lại tòa nhà, kể cả nếu hắn không ở bên trong. “Tôi nghĩ hắn đã giăng một loại lưới nào đó.”

“Có lẽ.” Ngón tay anh luồn qua tay cô nhẹ nhàng. “Sao em không quay lại xe đi?”

Tay anh như cháy trong tay cô. Cô khế siết tay anh và lắc đầu. “Tôi không hèn như thế.”

“Tôi không nói em hèn.”

“Tôi biết. Nhưng tôi không thể chạy khỏi chỗ này. Tôi sẽ không để hắn đánh bại.”

Michael gật đầu và nhìn ra cửa. “Vậy ta đi tiếp?”

Không.

Anh nhìn cô, một bên lông mày nhướng lên dò hỏi. Cô hít sâu rồi mỉm cười. “Đi thôi.”

Anh không rời tay cô và cô thấy biết ơn vì điều đó. Họ trèo lên bậc thềm trước cửa. Cửa mở không chút tiếng động, bày ra khung cảnh tối thui bên trong. Chào đón họ là mùi ẩm mốc và

hồi thối. Michael kéo cô về phía trước, anh bước chắc chắn vào bóng đêm. Chiếc đèn pin không giúp ích được gì. Bóng tối đặc quánh như một thứ chất lỏng.

Vài phút sau, cô thấy một vệt sáng bạc lơ lửng trong bóng tối. Cầu thang dẫn xuống vùng tối đậm đặc hơn.

Michael lưỡng lự ở bậc thang đầu. Dừng ngay sau anh, cô bất chợt cảm thấy anh đang dò xét bóng tối bên dưới. Luồng năng lượng chạy qua đầu cô, đủ mạnh để bốc cháy nếu cô cố giữ nó.

Đây là lần đầu tiên cô có một chút manh mối về sức mạnh của anh, so với nó khả năng của cô thật quá bé nhỏ. Một người đàn ông với từng đốm tâm năng có thể làm bất cứ điều gì – bất cứ cái gì anh ta muốn. Linh cảm xấu chạy xuyên qua cô.

“Monica ở tầng dưới,” anh thì thầm sau một giây. “Em còn muốn đi nữa không?”

“Có.” Không đời nào cô ở lại đây một mình.

Tiếng chân họ vang vang trên bậc thang bằng kim loại, phá vỡ màn đêm nặng nề. Đèn pin loang loáng trong một biển đen, nhưng không khám phá được bí ẩn gì.

“Bậc cuối” Michael nhắc khẽ.

Chân cô chạm sàn, ván gỗ phía dưới run rẩy, cô căng cứng.

“Sàn cũ quá” anh bình luận và khẽ siết tay cô. “Có lẽ đã mục hết rồi. Em nên đợi ở đây trong khi tôi đi xem xét.”

Cô tự ngăn lời từ chối nhằm nhe tuôn ra và lờ đi cảm giác mất mát khi bàn tay ấm áp của anh rời tay cô. Đành bám vào bậc thang, cô lắng nghe tiếng chân anh nhẹ nhẹ đi xa.

“Tôi tìm thấy Monica rồi,” lúc sau anh gọi.

Cô đoán được trong giọng nói rằng anh không vui. Cô quét ánh đèn theo hướng giọng nói của anh nhưng không thấy gì cả. “Rồi sao?”

“Con bé vẫn còn ấm.”

Ấm nhưng chết rồi, không cần hỏi cô cũng biết. Cô nhắm mắt và hít sâu. Nếu tối qua cô không quá sợ hãi, con bé có thể vẫn sống, an toàn trong nhà bố nó.

“Không ai trong chúng ta có nhiều lựa chọn tối qua, Nikki. Đừng ghét bỏ bản thân em vì những thứ vượt quá tầm kiểm soát của mình.”

Lời của anh không làm dịu sự hối hận nhỏ trong tim. Cô đã có thể cố gắng hơn. Đã nên cố gắng hơn.

“Nó chết thế nào?” cô hỏi, hướng về phía giọng anh.

Anh đáp ngắn gọn. “Mất máu.”

Sàn nhà kéo kẹt lần nữa. Cô nhúu mày, dừng lại. Nỗi sợ bò lên sống lưng, nhưng cô gạt đi. Michael vừa đi dọc phòng một giây trước. Nếu nó chịu được sức nặng của anh, tất nhiên phải chịu được cô.

“Hắn đâm con bé à?” cô hỏi, cầu nguyện là không phải thế.

“Không.”

Cô tiến lên một bước. “Vậy sao nó chết?”

Sàn nhà oằn lên. Gỗ cọt kẹt như sắp vỡ. Chỉ là tưởng tượng thôi, cô nghiêng răng tự nhủ và tiến thêm bước nữa.

Sàn nhà lại lún lần nữa, lần này đi kèm một tiếng rắc rất lạ. Mồ hôi ròng ròng chảy xuống lông mày. Cô e hèm: “Michael, tôi nghĩ có vấn đề rồi.”

“Gì thế?” Giọng anh sắc lẹm. đề phòng.

“Sàn nhà.” Cô nhúu mày và tiến thêm bước nhỏ nữa. Ván gỗ dường như lún sâu hơn.

“Tòa nhà cũ lắm rồi,” anh khẽ nhắc cô. “Ai mà biết được mấy cái cột nhà đang ở tình trạng nào.”

Một lời giải thích hợp lí, nhưng không phải câu trả lời hay lúc này. Cô có cảm giác rất kinh khủng là cả cái sàn sắp sửa biến mất dưới chân cô. “Hơn thế nhiều.”

“Đừng di chuyển. Tôi quay lại đây.”

Cô xoay cái đèn một vòng tròn. Không có gì ngoài lớp bụi dày hằng năm tuổi, lơ lửng bay khi Michael đi qua. Cô cắn môi và tiến thêm một bước.

Một bước là quá nhiều.

Không báo trước, mọi thứ đổ sụp và cô rơi như một viên đá vào màn đêm vĩnh cửu.

Chương 5

Tiếng hét của cô biến thành tiếng rên khi cô đụng phải vật gì rất cứng. Cô túm lấy xà nhà nhô ra mà cô với được hi vọng nó sẽ trụ được. Mãi xa phía dưới cô nghe thấy tiếng biển, bài hát của mỹ nhân ngư hứa hẹn cái chết.

Cô không biết bơi. Bơi chó cũng không biết

Một tiếng rắc nữa và mọi thứ quanh cô lại bắt đầu rơi xuống bóng tối dày đặc phía dưới.

Cô thả chiếc đèn pin và quờ quạng phía trước, cố tìm cái gì, bất cứ cái gì ngăn cô rơi xuống. Tay trượt trên gỗ, cô vùng vẫy để bám. Nó lung lay dưới sức nặng của cô, trượt thêm một chút về phía trước. Một khoảnh khắc đứng tim, cô treo lơ lửng, bất động trên hố đen ngòm, không dám thở.

Mảnh gỗ vỡ. Cô đu về phía trước, cố gắng tìm một chỗ bám chắc hơn. Mảnh gỗ lồm chồm nhón hoắt cửa vào tay cô và không giúp được gì.

“Michael!” Tay cô trượt xa hơn trên mảnh gỗ. Nó lại vỡ, cô rơi thêm một chút xuống phía cái hố và cái chết cận kề.

“Nikki!”

Cô nhìn lên. Anh cúi xuống, cố với đến chỗ cô. Cô chuyển tay bám mảnh gỗ và vươn đến những ngón tay đang với ra của anh. Anh túm được cô khi thêm nhiều phần của sàn nhà bị vỡ và rơi xuống.

“Tay kia,” anh ra lệnh, giọng khản đi.

Cô thả mảnh gỗ và đu người về phía anh. Anh túm được tay kia của cô, siết chặt như kim loại trong khi cô bị đung đưa dữ dội. Tiếng đại dương phía dưới ì oạp vọng lên.

Từng chút một, Michael lùi về phía sau, kéo cô lên. Khi chân cô lên qua bờ hố đen, anh đứng và kéo cô thẳng lên. Đem xoay tròn, cô nhắm mắt, cố xua đi cơn chóng mặt.

Anh đỡ khuỷu tay và dìu cô đến chỗ an toàn. Một tràng cười độc địa lạnh lạnh trong đầu cô. Cô rùng mình. Jasper đã bẫy hụt, nhưng chắc chắn hẳn chưa bỏ cuộc. Trời ơi, cô lạnh quá – nhưng không phải lạnh bên ngoài. Bên trong, sâu trong tim và tâm hồn.

Michael đứng lại, buộc cô đứng lại theo.

“Em không sao chứ?” Anh nâng tay cô lên, dịu dàng chạm những ngón tay cô.

Cô hơi do dự khi anh chạm vào những ngón tay đang bị những mảnh vụn của sàn gỗ đâm vào: “Xây xát và run rẩy, nhưng vẫn nguyên vẹn.” Giọng run run, cô hít sâu, cố gắng làm dịu nhịp tim dữ dội.

“Cám ơn,” cô khẽ thêm vào. “Lần thứ hai anh cứu sống tôi.”

“Một lần nữa và em sẽ là của tôi.”

Sự nghiêm túc kì lạ sau câu nói bông đùa khiến cô bối rối. Cô ước gì mình nhìn thấy mắt anh. Ước có thể đọc được suy nghĩ của anh và biết anh hàm ý điều gì.

“Em bị chảy máu rồi,” anh nói, khẽ chạm vào ngón giữa của cô.

Cô nhú mào. Tất nhiên cô biết mình đang chảy máu, nhưng làm sao anh biết giữa bóng tối mịt mùng thết này?

“Em nên quay lại xe và băng bó vết thương ngay đi,” anh nói tiếp, “không sẽ bị nhiễm trùng đấy.”

“Thêm vài phút nữa cũng không sao đâu. Anh lấy những mảnh vụn này ra được không?”

“Được, nhưng tôi vẫn nghĩ tốt hơn là em nên quay lại xe.”

Tại sao bỗng dưng anh quyết tâm đuổi cô đi như vậy? “Không, tôi muốn thấy Monica trước đã.”

“Không có gì để tìm đâu, Nikki. Quay lại xe và lo cho tay em đi.”

“Không.” Hơn nữa, có gì đó cảnh báo cô không nên để xác con bé lại với người đàn ông này. Cảnh báo là cô có thể sẽ không tìm được nó nữa nếu cô làm thế. Một ý nghĩ thật sự kì lạ – Michael muốn gì với một con bé đã chết chứ?

“Em là một người phụ nữ cứng đầu, Nikki James ạ.”

Cô mỉm cười khi nhận ra sự khó chịu trong giọng anh. Anh mới biết cô hai tư tiếng, vậy mà anh đã nhận ra. Thường người ta mất lâu hơn để nhìn thấy điều đó với vẻ bề ngoài hòa nhã, lịch sự của cô.

“Và hôm nay là một trong những ngày tôi mềm mỏng,” cô châm chọc đáp lại. “Bây giờ anh làm ơn lấy mấy mảnh vụn ra hộ tôi được không?”

“Xin tuân lệnh.”

Cô nhìn chăm chăm vào bóng đêm và cô đếm đến một trăm. Không ích gì. Cô không sờ được cơn đau nhói ở bàn tay lẫn hơi ấm của cô thể anh khi dựa sát gần cô.

“Xong rồi,” lúc sau anh nói. “Hết sạch rồi.”

“Tốt. Giờ chúng ta đi tìm Monica.”

Anh cười, dù cô không thể nói được tại sao cô biết. Có lẽ nó chỉ là một cái vuốt ve ngăn ngừa của tiếng cười trong đầu cô. Hoặc chỉ là cô tưởng tượng.

Anh lại đỡ khuỷu tay và dắt cô về phía trước. Mùi của sự phân hủy làm ô nhiễm không khí, một thứ mùi không liên quan gì đến biển hay những bụi rác cô cứ bị vướng chân vào. Đây là mùi của cái chết. Giá mà cô không thả rơi chiếc đèn pin.

Phía trước, ánh trăng lấp loáng trên mấy miếng ván tường vỡ. Bóng tối dờ dầy hơn một chút. Những hình thù mờ mờ hiện ra, và cái thùng cũ và tường vỡ một nửa. Michael đi qua một ô cửa sụp xệ rồi dừng lại. Monica nằm trước họ, thanh thản và tĩnh lặng trên một miếng đệm rách.

Trông nó rất bình yên, Nikki nghĩ. Trong sáng. Lạ lùng thay khi cái chết có thể đổi trắng thay đen đến mức ấy.

Cô quỳ xuống cạnh xác con bé và khẽ chạm vào cổ nó. Dù không nghi ngờ lời Michael, nhưng cô vẫn không nguôi hi vọng rằng anh nói sai.

Nhưng anh không sai.

Hối hận tràn ngập trong cô. Cái chết này cô một phần lỗi của cô. Nếu cô không đầu hàng nỗi sợ, có thể con bé vẫn sống.

“Monica chọn số phận của nó. Em không thể làm gì để ngăn điều này đâu.” Michael nói, quỳ phía bên kia cái xác.

Cô nhướng mày trước sự giận dữ trong giọng anh. Vậy mà cô cảm thấy cơn giận là dành cho chính anh chứ không phải cô. Anh khoát tay, quay lại nhìn Monica.

“Chúng ta nên kiểm tra xác con bé.”

“Tại sao? Monica chết rồi, và như anh chỉ ra, chúng ta không làm gì được nữa. Nên gọi cảnh sát và để họ xử lí.”

“Tôi không nghĩ làm thế là khôn ngoan ngay lúc này.”

“Tại sao không?” Cô thở dài và mệt mỏi xoa trán. Cô cảm giác kinh khủng rằng những điều bất ngờ của đêm vẫn chưa qua.

“Đợi tôi kiểm tra cái xác rồi tôi sẽ giải thích.”

Ý nghĩ phải chạm vào con bé đã chết khiến da Nikki rúm lại. “Anh đang tìm gì chứ?”

Anh cười khó hiểu, nhún vai. “Những dấu hiệu không bình thường. Một vết dao mới.”

Cô lại nhướng mày và không bình luận gì thêm. Michael gạt tóc con bé về một phía và cúi xuống xem xét cổ. Khuôn mặt nhăn nhó có thể hiện rõ anh không vui với những gì tìm được.

Cô xoa tay. “Tại sao những dấu hiệu kì lạ lại quan trọng như thế?”

“Nếu tìm thấy tôi sẽ giải thích.” Anh chần chừ rồi nhìn lên. “Sẽ nhanh hơn nhiều nếu em giúp.”

Dù giọng anh vẫn bình thường, nhưng sự khó chịu chọc thẳng vào tâm trí cô. Cô cắn môi rồi cúi xuống, rón rén nâng tay phải của Monica lên. Làn da trơn nhẵn rất lạnh, như thể thịt vừa mới lấy ra từ tủ đá. Ruột gan cô xáo trộn. Họ không nên làm thế này. Đó là sự xâm phạm người chết.

“Nếu con bé chết rồi thì nó cũng chẳng phiền lòng đâu.” Michael nói.

“Tránh xa ý nghĩ của tôi,” cô quát lên, rồi nhúu mày “Ý anh là gì, nếu nó chết rồi?”

“Không có gì. Cứ tiếp tục kiểm tra đi.”

“Chắc chắn là anh không tạo một môi trường chia sẻ bình đẳng, anh biết đấy” cô nói khẽ.

“Tôi chưa bao giờ nói là sẽ bình đẳng” anh đáp lại. “Tôi ở đây là để bắt kẻ giết người, không gì hơn.”

Và cô với Monica chỉ đơn giản là phương tiện để đạt được mục đích. Ý nghĩ khiến cô khó chịu hơn mức bình thường. Đặt tay Monica xuống, cô tiếp tục kiểm tra.

Không có dấu vết khác lạ nào làm hư hại làm da màu kem hoàn hảo của con bé. Nikki ngồi xổm. Cô khao khát được ra khỏi tòa nhà và sự chết chóc lẫn khuất bên trong, cô nợ Trevgard sự thật. Nếu cô không thể ngăn chặn cái chết của Monica, ít nhất cô cũng phải tìm hiểu tại sao con bé chết, và nếu có thể, đưa kẻ giết người ra công lý.

Hình ảnh đôi mắt màu xanh ngọc hiện lên trong đầu khiến cô rùng mình. Nếu kẻ giết Monica và kẻ săn đuổi cô là một, cô sẽ phải làm gì?

“Em lại đây nhìn xem tôi tìm được gì này” Michael khẽ nói.

Mặt anh vô cảm, không chút ẩn ý nào về điều đang chờ đợi. Cô đứng lên và đi về phía anh. “Nhìn gì?”

“Trước hết là cổ tay.”

Anh chỉ vào cổ tay Monica, một vết châm dài 5 centimet lẹm vào da. Nhưng vết sẹo nhợt nhạt trông như ít nhất phải một tuần rồi. Cô không hiểu nó liên quan gì đến cái chết của Monica. “Rồi sao?”

“Giờ nhìn và cổ nó.”

Cô ngồi xuống cạnh anh. Hai vết chích nhỏ hiện rõ trên nền da trắng bệch. Máu khô chảy thành vệt từ vết thương và biến mất sau mái tóc vàng sáng.

Cô chết lặng.

Michael có nói lúc trước là Monica chết vì mất máu, nhưng có rất ít máu cạnh cái xác và không hề có dấu hiệu thương tổn nào ngoài cổ tay và hai vết chích này. Vết thương trông y hệt như vết cắn của động vật. Nhưng không phải của động vật. Không phải từ bất cứ sinh vật nào cô biết.

Cô nhắm mắt, không thể thốt lên nỗi sợ trong đầu.

“Là của một con ma cà rồng,” Michael kết thúc hộ cô.

Một nỗi sợ hãi sâu thẳm trào lên, khiến cô bị ngợp. Cô hít sâu và cố làm dịu những vòng tròn xoắn xao đồn dập đang xô đẩy hoảng loạn trong đầu. Không thể là sự thật. Ma cà rồng không tồn tại, khốn khiếp. Chúng chỉ là sản phẩm của văn chương và tưởng tượng, không phải sự thật.

“Cũng như tâm năng không tồn tại?” Michael nói, giọng rất ôn tồn.

Cô lườm anh. Mặt anh có nét gì rất kì quặc, như thể phản ứng của cô rất quan trọng. “Hai việc này khác nhau!”

“Tại sao? Rất nhiều người tin tâm năng là thật, cũng như ma cà rồng. Không tin thì có làm chúng bớt thật đi không?”

“Không. Nhưng ma cà rồng?”

“Nhìn vào cổ con bé đi, Nikki. Nhớ lại gã đàn ông ở cùng nó, nhớ lại sự ma quái của hắn.”

Cô không cần phải nhớ. Cô chỉ cần nhắm mắt lại và hình ảnh về hắn đã ở sẵn đó. “Một kẻ ma quái không nhất thiết là ma cà rồng.”

“Không. Nhưng uống máu để sống thì chắc chắn có.”

Cô rùng mình. Monica trông thật trẻ trung, thật yên bình. Nhưng cũng đầy tử khí. Nhưng nếu những gì Michael nói là thật, nó sắp trở thành ma cà rồng. Chỉ cần một phát cắn.

“Là nạn nhân của ma cà rồng không có nghĩa là sẽ trở thành ma cà rồng,” anh nói khể khàng.

“Trong phim là như thế.” Cô ngồi xổm xuống và xoa tay, tự hỏi tại sao căn phòng bỗng dưng lạnh như vậy.

“Trong đời thật, người ta chỉ trở thành ma cà rồng khi chia máu ma cà rồng qua một nghi lễ đặc biệt.” Michael nhún vai. “Với sự đồng ý của hai bên.”

“Anh đang nói là Monica muốn trở thành ma cà rồng à?”

“Với một số người, cảm dỗ của sự bất tử rất mạnh mẽ.”

“Không mạnh lắm, cảm ơn.” Rồi cô nhớ lại lời mĩa mai của Jasper về những kẻ giàu cô và phân vân. “Nhưng, chúng ta cũng không chắc Monica đã qua nghi lễ này chưa.”

“Không chắc. Nhưng vết thương trên cổ tay nó rất đáng ngại.”

Cô xem xét vết thương đang liền miệng. Làm sao người ta phân biệt được một vết cắt tự tử với một vết rạch trong nghi lễ đặc biệt?

“Không biết được đâu.” Michael nói lạnh lùng. “Đấy là lí do chúng ta phải chắc chắn là nó đã chết.”

Cô hiểu ẩn ý đằng sau lời anh, kể cả nếu anh không nói thẳng ra. “Tại sao?”

“Nếu con bé chi máu, nó chỉ đang nghỉ thôi, đợi cơ thể nó biến đổi.”

“Và phim ảnh cũng trình bày sai phương pháp giết ma cà rồng, đúng không?”

Anh thoáng lưỡng lự rồi lắc đầu. “Không. Xuyên cọc qua tim sẽ giết được, ánh nắng giữa trưa cũng thế. Tuy nhiên chặt đầu là phương pháp tốt nhất.”

Cô nhướn mày. “Anh định làm thế với Monica hả?”

Anh dò xét khuôn mặt cô. Cô tự hỏi tại sao. Nếu anh đọc được suy nghĩ của cô dễ dàng như thế, anh tất nhiên ném được sự giận dữ của cô.

“Làm như vậy là tốt nhứ,” anh nói sau một lúc im lặng.

Một lần nữa anh lại không nói cho cô mọi chuyện. “Tốt nhất cho anh? Anh, hay Monica? Anh có quyền gì mà đưa ra phán xét như thế?”

“Tôi là thợ săn quỷ, Nikki. Tôi đi theo và giết nó, trong quá trình đó giúp đêm an toàn hơn để những người như em có thể thoải mái đi lại.”

“Đừng có tỏ ra cao đạo như thế với tôi. Anh không có quyền chạm vào Monica.”

“Tôi phải làm thế, nếu không nó sẽ sống lại và trợ giúp Jasper.” Lần này giọng anh không giấu được sự sốt ruột.

Cơn giận của cô tăng thêm một bậc. “Đấy là tôi đoán, tên cái kẻ đang săn đuổi tôi.”

Anh lại lưỡng lự. Cô chửi thề và đứng thẳng lên, đi lại bức tường. Gió lạnh buốt thổi qua cửa kính vỡ phía trên đầu cô, nhưng nó không làm dịu đi cơn giận đang nóng bùng trên má hay những đợt quặn lại trong bụng cô. Michael biết nhiều hơn là tên của kẻ đang săn cô, vậy tại sao anh không hé lộ chút nào về những gì anh biết? Không tin tưởng, hay cái gì khác?

Cô lại xem xét Monica. Như đang ngủ, con bé trông như chưa hề bị quỷ chạm đến. Thật dễ hiểu tại sao Trevgard không chịu tin con gái mình là gì khác ngoài một cô thiếu nữ trong sáng. Cô sẽ phải nói gì với lão đây? Hay với Jake? Làm sao cô có thể đối mặt với họ nếu cô để Monica bị chặt đầu? Làm sao cô đối mặt với chính mình, trong những năm dài đầy ác mộng phía trước?

“Tôi không thể,” cô khẽ tuyên bố khi bắt gặp ánh mắt dè dặt của Michael.

Cơn giận của anh bùng bùng trong đầu cô.

“Em không ngăn được tôi đâu,” anh cảnh báo.

Sự đe dọa đằng sau những lời dịu dàng khiến cô choáng váng. Dù anh chưa cử động một bắp thịt nào, anh bỗng nhiên trông lớn hơn, đáng sợ hơn. Bóng tối nhảy múa quanh anh, nửa che giấu anh, khiến anh hòa vào đêm và cảm giác ma quái ám ảnh của cái nhà kho cũ. Trong nháy mắt, cái chết đã vào phòng và thành bạn đồng hành của cô.

Cô nắm chặt tay, thấy năng lượng lách tách trên da. Michael không phải quỷ, không như kẻ anh gọi là Jasper. Nhưng cô không thoát khỏi cảm giác rằng anh cũng không hoàn toàn thánh thiện.

“Anh có sẵn sàng giết tôi để giành được Monica không?” cô nói.

Mắt anh nheo lại thành tảng băng mùa gỗ mun. “Em có sẵn sàng chết cho ma quỷ không?”

Không. Nhưng cô cũng không chấp nhận đứng nhìn và để anh xâm phạm xác Monica. Ít nhất cô nợ nó điều đó. “Nếu cần thiết phải thế thì có.”

Giận dữ nhảy múa quanh cô. Cô đấu tranh để thở đều, cố để nỗi sợ đang cồn lên trong bụng không thể hiện ra. Cô cá cảm giác Michael đã hành động một mình quá nhiều năm, không cần quan tâm đến nhiều người nữa. Cảm giác anh là hỗn hợp của nhiều sắc thái – sáng và tối, thiện và ác. Cô chỉ hi vọng bóng tối trong tâm hồn anh không thể đêm nay.

“Nikki, nếu con bé trở thành một ma cà rồng, nó sẽ nguy hiểm hơn cả gã đàn ông đang săn đuổi em. Em có thể sống với việc những người vô tội bị giết không?”

Cô nhìn anh chăm chăm. Làm sao ai đó có thể nguy hiểm hơn kẻ anh gọi là Jasper?

“Tôi được trả tiền để tìm Monica và đưa nó về với bố – toàn vẹn. Tôi chỉ đang cố làm nhiệm vụ của mình.”

“Và nếu con bé thực sự biến đổi?”

“Tôi sẽ chịu trách nhiệm nếu điều đó xảy ra.”

Một luồng sóng giận dữ xô tới cô. Bóng tối vỡ lách cách với năng lượng và dự báo nguy hiểm lơ lửng. Cô đứng yên, không đầu hàng nỗi sợ.

“Em không có chút khái niệm nào về thứ em đang để thoát đâu” Michael nói, đôi mắt tối sầm lại. Bóng tối quanh anh bắt đầu tan dần đi, nhưng dự cảm về nguy hiểm vẫn còn nguyên vẹn. “Có lẽ đã đến lúc em nên biết.”

Trong một khoảnh khắc anh không giống người, mà thành một thứ gì đó gần như con quỷ đang bám đuổi cô. Tim cô đập thành thịch âm vang trong sự im lặng căng thẳng. Cô nhìn thấy thứ gì đó nhấp nháy trong mắt anh, sự đòi bại đồng điệu với đôi mắt sáng rực của Jasper.

Michael không ma quái. Nhưng cô không thể thoát khỏi ý nghĩ rằng kẻ săn cô và Michael, một cách nào đó, có liên quan với nhau. Khỉ thật, cô thực sự cần biết nhiều hơn về cả hai.

“Ý anh là gì?” cô lặng lẽ hỏi. Năng lượng chảy qua ngón tay, nhưng cô giữ vũ khí cẩn thận. Cô sẽ không bắn phát súng đầu tiên và tạo nên cuộc đấu cô không hề có hi vọng chiến thắng.

“Không có gì. Chúng ta sẽ đợi, như em muốn.” Anh nhún vai và nhìn đi chỗ khác.

Giấu mắt anh, cô nghĩ, khi anh đứng lên. Bóng tối không còn bao bọc quanh anh, và dự cảm chết chóc cũng biến theo. Nhưng đêm nay vẫn tràn đầy căng thẳng.

“Đi thôi,” anh tiếp, “Quay lại xe em và gọi cảnh sát.”

Dù giọng anh không có chút cảm xúc nào, hành động của anh vẫn để lộ ra một thoáng bạo liệt. Người đàn ông này đã cứu cô hai lần, nhưng cô chẳng biết gì về anh – không gì ngoài sự thật là anh có thể rất, rất nguy hiểm.

Anh quay lại nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm như giếng khơi chẳng nói cho cô điều gì. Tuy vậy một thoáng cảm xúc từ tâm trí anh nói rằng sự ngờ vực cô của làm anh khó chịu.

“Tôi hứa với em là đêm nay tôi sẽ không chạm vào hay di chuyển Monica theo bất cứ cách nào. Như thế đủ chưa?”

Giọng anh nhẹ nhàng mà vẫn pha chút tức giận, nhưng cô không nghe thấy lời nói dối nào. Cô gật đầu. Sau đêm nay, Monica sẽ ở trong tay cảnh sát. Anh sẽ không thể làm gì được con bé.

“Tôi sẽ đi trước, nếu em đồng ý,” anh nói, rồi chìa tay cho cô.

Sao bỗng dừng lại kiểu cách như vậy? Do anh giận, khó chịu, hay cái gì hoàn toàn khác? Hơi ấm của ngón tay anh vòng quanh tay cô, nhưng một cơn ớn lạnh chạy qua tim. Người đàn ông này nguy hiểm, nhiều hơn bất cứ thứ gì khác. Nhưng cô lại cảm thấy an toàn một cách kì lạ bên cạnh anh.

Cô chỉ hi vọng rằng đây không phải một trong những khoảnh khắc hiểm hoai khi bản năng của cô làm mọi thứ rối tinh lên.

Và rằng anh không đúng về Monica.

Michael khoanh tay và nhìn hai người đang ông quần cái xác. Ngay cả từ khoảng cách này anh cũng nghe được nhịp đập chậm nhưng đều của tim con bé. Đây là nhịp điệu chậm rãi rất ít người có thể nhận ra, cứ vài phút một lần. Tim anh cũng như vậy, trừ khi anh căng thẳng hay đang ăn. Sự vắng mặt của sức sống trong cơ thể là một trong những hình phạt của việc trở thành ma cà rồng.

Anh không hề hoài nghi rằng con bé sẽ sớm sống lại. Thường phải mất bốn mươi tám tiếng nhưng Monica có vẻ biến đổi nhanh hơn. Chắc nó sẽ tỉnh dậy khi đêm tiếp theo buông xuống.

Đáng lẽ anh nên giết nó. Tại sao anh lại hứa hẹn bừa bãi như thế? Đã quá nhiều lần anh chứng kiến cơn cuồng nộ đẫm máu của những con ma cà rồng mới. Khi sự độc ác và thù hận sâu sắc cộng hưởng với nhau như anh cảm thấy ở Monica, chỉ có điên mới để nó sống. Nhưng anh đã hứa với Nikki và anh sẽ giữ lời. Bất chấp hậu quả.

Anh bỗng thấy hình ảnh của Nikki, mặt trắng bệch và mắt to sợ hãi, rồi nhúu mày. Anh đã gần như mất tự chủ đêm nay. Có phải anh đã ở một mình quá lâu đến nỗi một sự thách thức nhỏ cũng đẩy anh đến mép giới hạn? Hay bởi vì anh đã quá quen với việc ép người khác tuân theo ý mình nên anh thấy khó chịu khi người khác chống lại mình?

Anh thở dài và lấy tay xoa mắt. Lý do gì nữa cũng không thay đổi sự thật là từ nay anh phải cảnh giác với chính mình. Anh đã mất quá lâu để cầm giữ bóng tối. Thứ cuối cùng anh cần bây giờ là kiểm soát nó, nhất là khi anh đang săn một kẻ như Jasper. Con quỷ sẽ tận dụng bất cứ điểm yếu nào ở anh.

Hai người đàn ông đặt xác con bé lên xe và đẩy qua cửa. Anh đi theo họ ra hành lang.

Vài cảnh sát đang tra hỏi Nikki. Anh đi về phía khác, ra khỏi tầm nhìn của cô, nhưng nhận thức của cô vẫn quét qua anh. Anh dựa vai vào bức tường bê tông của tòa nhà. Làm sao cô tìm được anh khi rất ít người có thể? Có phải là khả năng siêu phàm của cô, hay là khoảnh khắc tâm hồn họ giao thoa đã tạo nên một mối liên kết mạnh hơn anh tưởng?

Gió biển vờn vũ, lướt những ngón tay buốt giá qua tóc anh. Michael nhúu mày và ngẩng ngó những bóng đen phía xa. Một dấu vết mờ nhạt của quỷ lẫn trong mùi biển.

Jasper đã quay lại. Anh cưỡng lại ham muốn được đi theo kẻ thù, và nhìn Nikki. Đừng giữ mấy viên cảnh sát Nikki trong rất bé nhỏ, nhưng họ không thể bảo vệ cô trước Jasper. Hay những thầy ma. Kẻ nào trong số chúng cũng có thể giết chết cô trước khi cảnh sát biết có điều gì đó không ổn.

Anh nhìn đồng hồ và nhướn mắt ngạc nhiên. Đã quá bốn giờ rồi. Họ ở đây đã được gần ba tiếng. Cảnh sát còn muốn nghe một câu chuyện nhắc đi nhắc lại bao nhiêu lần nữa? Chẳng lẽ họ không thấy cô rất mệt? Anh muốn, vô cùng muốn, đi ra khỏi chỗ nấp và hỏi họ đang làm cái quái gì – chắc hẳn cảnh sát sẽ đặt những câu hỏi thẩm vấn anh và điều đó khiến anh dừng lại.

Nhiều năm sẵn quỹ đã mang lại cho anh quá nhiều kẻ thù. Anh muốn hành tung của mình được giữ kín, trừ những người anh tin được.

Số người đó đếm trên một bàn tay.

Vài phút sau, hai viên cảnh sát quay lại nhà kho. Anh đợi đến khi họ biến mất, đi ra khỏi chỗ tối và đến gần cô.

“Họ đã xong chưa?” Anh canh chừng tòa nhà. Anh không muốn cảnh sát bỗng nhiên quay lại và phát hiện ra.

Những vòng tròn đen thẫm viền quanh mắt cô, và cô chỉ gật đầu rất khẽ. Một lọn tóc rơi xòa trước mắt cô, và anh phải tự kìm lại thôi thúc bất chợt được vén nó ra sau tai.

“Họ yêu cầu tôi không được rời khỏi Lyndhurst. Có vẻ như tôi là kẻ tình nghi, như mọi khi.”

“Một kẻ tình nghi nhem nhuốc.” Anh cười vào vẻ ngạc nhiên của cô. “Em muốn về nhà hay đến văn phòng?”

“Nhà. Lúc này họ để tôi gọi về Jake và kể cho anh ấy tình hình mọi chuyện.”

“Anh lái xe nhé?”

Cô lắc đầu. “Không, tôi vẫn ổn.”

Trông cô gần như kiệt sức, nhưng anh vẫn đưa chìa khóa cho cô. Cô mở khóa cửa bên ghế hành khách, rồi đi sang phía kia. Michael trèo vào, xem xét bóng tối phía xa một cách cẩn thận. Jasper vẫn ở đó, vẫn đợi. Hi vọng là hắn sẽ đi theo.

Nikki khởi động và quay xe. Tiếng nổ máy phá tan sự im lặng.

Anh cười lạnh lẽo. Hành vi của Jasper đôi khi quá dễ đoán. Khi Nikki đã về nhà an toàn, Michael sẽ đi sẵn tiếp.

Anh liếc nhìn cô. Ánh trắng lung linh vàng trên mái tóc màu hạt dẻ và làm mềm đi những đường nét góc cạnh của cô. Một vẻ đẹp thực sự. Một viên đá quý anh không thể chạm vào.

Anh hắng giọng và nhìn ra cửa. “Nhà em có an toàn không?”

“Nó là nhà cũ của Jake, anh ấy chia thành vài căn hộ. Có rất nhiều khóa, anh an tâm.”

Jasper có thể vượt qua dễ dàng nếu cô nói đúng từ. “Tôi đang nghĩ đến sự trợ giúp nếu đồng bọn của Jasper xuất hiện.”

Cô thoáng mỉm cười. “Tôi có thể hét rất to.”

Anh nén chặt mong muốn được cười lại với cô và nhìn sự vui tươi nhòe dần trong mắt.

“Tôi có khả năng,” cô khẽ tuyên bố. “Tôi tự bảo vệ được mình.”

Một chút không chắc chắn đằng sau lời nói của cô gợi ý rằng cô không tự tin như cô đang cố thể hiện. “Còn hàng xóm thì sao?”

“Một cặp vợ chồng già ở tầng trên và một tay nghiện rượu ở tầng dưới. Nhưng không phải là

sự trợ giúp tốt trong những tình huống kiểu này.”

Không phải kiểu anh gọi là trợ giúp trong bất cứ kiểu tình huống nào.

“Tôi sẽ ổn thôi” cô quả quyết. “Tôi đã trải qua những tình huống tệ hơn, tin tôi đi.”

Giọng nói ảm đạm của cô khiến anh tò mò. Cái gì có thể tệ hơn ma cà rồng và bọn tùy tùng thây ma của hắn săn đuổi thân xác và tâm hồn mình? “Ví dụ như?”

Cô nhìn anh, đôi mắt màu hổ phách đột nhiên kín bưng như ý nghĩ của cô. “Khi nào anh nói cho tôi bí mật của anh, tôi sẽ kể bí mật của tôi. Chúng ta tới nơi rồi.”

Cô dừng xe trên đường vào một ngôi nhà Victoria cũ. Michael trèo ra và ngắm nghía ngôi nhà. Một lớp sơn đẹp và một người làm vườn tài giỏi có thể mang lại điều kì diệu cho vẻ ngoài của nơi này. Nhưng không lượng sơn nào ngăn được sự mục rữa xâm nhập cửa sổ hay cửa chính. Cả hai đều không chặn được Jasper nhiều hơn một chút.

“Anh có muốn vào uống một tách cà phê không? Tôi có một ít loại Mocha tốt nhất...” giọng cô nhòe đi, mắt mở to khi cô nhìn anh. Như thế bỗng dưng cô nhận ra lời mời ngẫu hứng của cô đã cho anh quyền vào nhà cô, không giới hạn.

Anh cười và vớ ra vén một lọn tóc rơi ra sau tai cô. Cô khẽ rung mình trước cử chỉ âu yếm gần gũi, nhưng không lùi lại.

“Cám ơn em, nhưng tôi không nên vào. Em cần nghỉ ngơi.”

“Phải rồi.” Cô cười, một nụ cười chứa nhiều âu lo hơn ấm áp, nhưng ánh mắt cô vượt quá đầu anh, tư lự nhìn về phía đêm.

Khi đó anh biết cô cảm nhận được sự hiện diện của Jasper.

“Nikki.” Anh khẽ chạm vào cánh tay cô, cảm thấy nỗi sợ chạy qua người cô. “Tôi sẽ ngăn chặn hắn bằng bất cứ giá nào. Hắn sẽ không chạm được đến em đâu. Không bao giờ.”

Những lời sáo rỗng, khi sự tăm tối của Jasper đã chạm đến cô rồi. Anh không thể ngăn chặn nó tiếp tục xảy ra, và với nhiều lí do, dù không muốn. Cô vẫn là hi vọng lớn nhất để tóm được Jasper.

Cô nhìn anh dò xét, tò mò và sợ hãi. “Tại sao anh làm vậy? Sao anh phải liều bản thân mình cho tôi?”

Anh nhún vai. “Tôi thật sự không biết.”

Cô nhận ra lời nói dối. Anh nhìn thấy nó trong mắt cô. Nhưng anh không thể nói cho cô sự thật là anh dùng cô để tìm Jasper. Anh không muốn làm cô đau.

Anh lần xuống phía dưới và khẽ nắm lấy tay cô. Tim cô lỡ một nhịp rồi bắt đầu đập rất nhanh. Nỗi sợ không có mặt trong phản xạ này, cũng như trong hành động của anh. “Tôi sẽ gặp em tối mai.”

Anh nâng tay cô lên môi và hôn khẽ. Anh thấy mùi mật ong và quế. Thấy mùi của sự sống.

Mọi thứ anh khao khát nhưng đã mất từ lâu. Anh thả tay cô và quay đi, đi về phía bóng tối của con đường lờ mờ sáng. Cô dõi theo anh một lúc, rồi lặng lẽ quay vào nhà.

Anh dừng lại và tung giác quan của mình vào đêm. Jasper cách đây nửa con phố. Michael cười lạnh lẽo, ném cái nhìn về phía căn hộ của Nikki. Anh không tin là Jasper sẽ liều một cuộc tấn công với hay thấy ma còn lại, khi mà bình minh đã rất gần, và mặc dù hẳn rất cố lúc tối, Jasper vẫn không giữ chặt được tâm trí của Nikki, không đủ chặt để điều khiển cô. Không đủ để khiến cô nói những lời giúp hắn vào được nhà. Tạm thời lúc này, cô được an toàn.

Đã đến lúc để sẵn kẻ đi sẵn.

Chương 6

Bóng tối trong phòng cô ngập tràn hơi hướng ma quỷ, những sinh vật không hình thù đang mĩa mai và đe dọa sự an toàn của bóng đêm. Nikki nuốt nước bọt rồi chậm rãi mò dưới gối. Ngón tay cô chạm vào lưỡi con dao bạc cũ cô giấu dưới đó, và một ngọn lửa lạnh lướt qua da. Ma quỷ chạy trốn và căn phòng trở lại là của cô.

Hơi xoay người, cô bật đèn ngủ. Ánh đèn nhợt nhạt trải khắp phòng, nhưng không xua được nỗi sợ ăn sâu, vững chắc như hòn đá dưới đáy bụng. Nếu Jasper vẫn ám ảnh cô trong mơ và dùng những hình ảnh đó chế nhạo cô, liệu hắn có làm được gì hơn thế? Liệu hắn có bằng cách nào đó điều khiển được cô?

Cô nâng con dao đang nắm chặt trong tay. Ánh đèn phản chiếu sáng rực trên bề mặt hơi xỉn. Nó là một loại dao cũ cô tìm thấy trong một hàng đồ cũ một thời gian trước. Cô không biết con dao thật ra có bao nhiêu phần bạc, và không biết nó làm được gì để chống lại Jasper. Nhưng nó vẫn mang lại cảm giác dễ chịu kì lạ khi cô đặt dưới gối vào ban đêm. Cô nhìn kĩ bóng đen vẫn còn lảng vảng ở góc phố xa xa. Không nghi ngờ gì nữa, việc cầm con dao có thể xua ma quỷ chạy xa. Nó cũng đẩy được những lời thì thầm của Jasper ra khỏi đầu cô.

Rùng mình, cô đứng lên và rón rén đi chân trần qua sàng nhà đầy bụi để kéo rèm lên. Ánh chiều tà đang nhạt dần xuyên vào phòng, xua tan bóng tối và những phần giấc mơ còn cố nán lại.

Những đám mây nặng trĩu báo hiệu một đêm vô cùng khó chịu. Gió xoay xóa cây sồi gần đấy, đập cánh cây và ô kính và đuổi các bóng đen chạy trên đường đi phía dưới. Dòng người mặc áo mưa hối hả đi qua, cố về nhà trước khi mưa xuống.

Cô khoanh tay và dựa vào khung cửa. Nếu Jasper quả thật là ma cà rồng, như Michael khẳng định, tại sao hắn có thể tung ảo ảnh vào đầu cô trong ngày? Chẳng phải ma cà rồng chỉ như xác chết dưới ánh sáng mặt trời hay sao?

Có lẽ nên đến thư viện để tìm hiểu thêm về ma cà rồng. Kiến thức của cô và ma cà rồng hầu như thu thập từ phim ảnh. Toàn những điều vớ vẩn, nếu Michael được coi là đáng tin.

Tay cô nổi da gà vì cơn lạnh trong không khí hơn là vì nỗi sợ dính chặt như tảng đá dưới đáy bụng. Cô quay ra và nhặt lấy cái áo khoác. Ngay lúc này cô cần một tách cà phê để tự làm ấm mình.

Cô đi ra bếp, bật đèn trên đường đi lên. Đêm nay không cần quan tâm đến hóa đơn điện thoại. Cô pha cà phê rồi dựa và ghế, lười biếng nhìn cặp vợ chồng già kì cục chạy bộ qua. Đèn đường bên ngoài đã sắp tắt. Cô phải chuẩn bị thôi – nếu không sẽ lại đi làm muộn nữa.

Tóc gáy cô nhói lên một lời cảnh báo. Vừa mỉm cười cô vớ lấy cái điện thoại. “Chào anh, Jake.”

“Cô đừng làm vậy nữa. Anh khó chịu đấy.”

Tiếng ồn xung quanh cho cô biết anh đang gọi từ trong ô tô. Cô nhú mày và liếc đồng hồ. Gần sáu giờ, anh chắc đang trên đường về. Điều gì quan trọng đến mức anh không thể chờ đến

khi về nhà?

“Này, đây là một trong những lí do anh thuê em, không phải à?”

“Phải. Nhưng anh vẫn khó chịu.”

Giọng anh ám chỉ rằng anh vừa trải qua một ngày không hay ho gì. “Sao vậy,” cô đùa, “Mary lại dọa li dị anh à?”

“Tệ hơn. Monica Trevgard vừa biến mất khỏi nhà xác.”

Nikki nhắm mắt và cố nén xuống một cơn hoảng loạn đang vỡ òa. Giờ điều không thể đã xảy ra, cô còn biết làm gì nữa bây giờ?

“Em nghe thấy anh không Nikki? Anh bảo là...”

“Em nghe rồi.” Cô lấy một tay dụi mắt. Họ phải ngăn chặn Monica, tất nhiên rồi. Nhưng một ma cà rồng mới sẽ đi đâu?

Về nhà.

Suy nghĩ của Michael cắt qua đầu cô, sắc nhọn cùng cơn giận. Dù anh có quyền giận, cô bỗng thấy vui khi suy nghĩ của anh có vẻ từ rất xa. Monica đang xoắn lòng vì cô đã không chịu tin. Nhưng dù biết sự thật, liệu cô có đứng ra và để anh cắt đầu con bé không? Cô rùng mình và cô dứt hình ảnh đó khỏi đầu.

Tại sao về nhà? Cô hỏi trong cơn bối rối.

Bởi vì nó phải về... Nó phải giết.

Một cơn ớn lạnh chạy qua tâm hồn cô. Không phải bí mật gì việc Monica ghét bố mình. Trevgard đang gặp nguy hiểm.

“Em còn đang nghe anh nói không, Nik?”

Giọng Jake làm cô giật mình. Cô nắm chặt điện thoại. “Vẫn còn. Chúng ta có rắc rối to đây.”

“Anh cho là không gì bằng đối phó với mấy nhân viên pháp lí.”

“Sai rồi” Cô lại dụi mắt, hi vọng cơn nhức mỏi mắt không có nghĩa là cơn đau đầu hôm qua đang quay lại. “Giờ anh đang ở đâu?”

“Góc phố Jackson và Pacific.”

“Vậy thì anh ghé qua chỗ em đón em đi. Chúng ta sẽ đi đến nhà Trevgard. Em sẽ giải thích khi ta đến đó.”

Nikki, không!

Cô mặc kệ Michael và đập máy. Cô uống vội tách cà phê bằng vài ngụm nóng bỏng cổ, rồi đi về phía phòng ngủ để mặc quần áo.

Khỉ thật, cô kia, chờ tôi. Cô không biết...

Đây là trách nhiệm của tôi, cô nhắc anh và nhanh chóng buộc hai lưỡi dao mới xuống dưới cổ tay.

Đừng đi một mình. Đợi tôi.

Không.

Cô nhặt áo khoác trên ghế, lấy chìa khóa và một chiếc đèn pin nhỏ. Đứng ngoài cửa chính, cô chần chừ rồi quay lại phòng ngủ. Lục vội hộp nữ trang, cô tìm thấy mấy chiếc vòng và cây thánh giá bằng bạc nhỏ của Tommy tặng cô từ ngày xưa. Kí ức cay đắng tràn về, nhưng cô gạt đi và đeo sợi dây qua cổ. Cô không biết một cây thánh giá có thể bảo vệ cô khỏi ma cà rồng không, nhưng cũng như với con dao lúc trước, cô thấy an toàn khi bề mặt lạnh giá của nó ép vào da.

Chiếc Mercedes bạc bóng loáng của Jake vừa tới khi cô bước ra ngoài.

“Cái quái gì đang diễn ra đây?” Anh cầu nhàu ngay khi cô ngồi vào ghế phía trước. “Tại sao chúng ta phải đến chỗ Trevgard ngay?”

Cô nhăn mặt. Làm thế nào người ta nói chuyện sáng suốt khi đề cập chủ đề ma cà rồng? “Em bỏ sót một số chi tiết về Monica khi chúng ta nói chuyện tối qua.”

“Như cái gì?” Ánh mắt anh nhìn cô tràn đầy sự bức tức.

Cô ngần ngừ, rồi nhún vai. Có lẽ nói thẳng là cách tốt nhất. “Cảnh sát có nói nguyên nhân cái chết của Monica khi họ thẩm vấn Trevgard không?”

“Không.”

“Nó chết do mất máu.”

Anh ném cho cô một cái nhìn sững sốt. “Bọn điên cắt người nó hả?”

“Không. Thật ra người nó gần như không có dấu vết nào.”

“Nikki...”

Không nên tránh né chủ đề này nữa. “Nó chỉ có hai vết trên người. Một vết cắt trên cổ tay trông như đã nhiều ngày và gần lành.”

“Rồi sao?” Anh giục, khi cô chần chừ.

“Hai vết chích nhỏ trên cổ.” Cô liếc sang và bắt gặp cái nhìn khó hiểu của anh. Chắc hẳn cô đã nhìn Michael hết như thế.

“Có phải anh nên nhận ra điều gì có ý nghĩa trong câu nói đó không?”

“Nghĩ đi, Jake. Mất máu... vết chích?”

“Ừm...”

Chiếc xe chệch tay lái khi anh giật mình kinh ngạc. Rửa thầm, Jake cố nắm vững lại tay lái rồi đánh xe vào lề đường.

“Nào,” anh nói, phanh lại trước khi quay sang nhìn cô. “Có phải cô đang định bảo anh là Monica bị ma cà rồng giết không?”

“Đúng thế.”

“Ma cà rồng?” Anh nhìn cô dăm dăm. “Cô thực sự tin là Monica bị giết bởi một con ma cà rồng?”

.

“Vâng. Em nhìn thấy cái xác, Jake ạ. Ngoài hai vết chích, vết thương duy nhất đã được nhiều ngày và gần lành. Không có chút máu nào, bên trong hay bên ngoài xác.”

Anh khịt mũi. “Giác quan thứ sáu của cô còn cho biết người ta có bao nhiêu máu trong người à? Cho anh nghĩ chút đi, Nik.”

Cô cười nhạt. “Nếu anh không tin em thì gọi cho bạn anh ở nhà xác đi.”

Anh lấy điện thoại. Cô nhìn ra cửa, đợi đèn chuyển màu. Họ cần đi ngay nếu vẫn còn muốn cứu Trevgard khỏi cơn giận của con gái lão.

“Họ không có cơ hội nào để khám nghiệm tử thi,” Jake nói, khi anh tắt máy.

“Em sợ đấy chưa phải là kết thúc đâu.”

“Còn gì nữa?”

Cô gật đầu. “Những người chết biết đi.”

“Như là, cây ma hả?”

Dù giọng anh trống trơn, cô vẫn nhìn thấy sự ngờ vực trong mắt. “Như thế đấy. Em nghĩ có ít nhất hai con đang chạy rong.”

“Cô có vừa hút tài mà hay cái gì không?”

“Anh biết là em không hút nhiều năm rồi, Jake. Em cũng chưa điên đâu.”

Anh lắc đầu. “Anh có thể tin vào tâm năng. Có thể cả ma và người ngoài hành tinh. Nhưng ma cà rồng? Cây ma? Không đời nào, Nik.”

Làm sao cô thuyết phục được anh? Anh phải được chuẩn bị sẵn sàng cho những thứ họ sắp đối mặt ở nhà Trevgard tối nay. Nhưng nếu cô không thấy cái xác vô hồn của Monica tối qua, có lẽ cô cũng chẳng tin vào điều đó.

“Trước đây anh đã từng tin vào linh cảm của em, Jake. Làm ơn hãy tin em thêm một lần nữa.”

Anh bần chồn xoa gáy. “Nhưng Dracula chỉ là một quyển tiểu thuyết. Còn cây ma... anh biết vài người dân đảo Polynedi thề thốt là chúng có tồn tại, nhưng đây là Lyndhurst.”

“Vậy làm sao anh giải thích việc xác Monica không còn chút máu nào?”

“Không có bằng chứng nào để chứng minh cho câu chuyện của cô, Nik à. Mà làm thế quái nào anh biết được? Nhưng chắc chắn không phải là ma cà rồng. Không phải.”

“Không có cách lí giải nào hợp lí cả.”

“Ma cà rồng không phải là thứ anh gọi là hợp lí. Khỉ thật, với những gì chúng ta biết, có một thằng điên thích rút hết máu ra khỏi người nạn nhân.”

Một lời miêu tả khá chính xác về gã tình nhân của Monica. “Rồi làm sao anh giải thích xác Monica đi ra khỏi nhà xác tối nay?”

“Anh không biết.” Nét mặt anh nghiêm lại khi nhìn cô. “Nhưng không thể do ma cà rồng.”

Cô không thể nói gì khiến anh tin được điều ngược lại. Anh phải tự nhìn thấy. “Được rồi, nhưng chúng ta vẫn phải đến nhà Trevgard.”

“Tại sao?”

“Con bé ghét bố nó, Jake. Trevgard có lẽ là người duy nhất trong thành phố không biết điều đó. Em có cảm giác rất xấu rằng đêm nay là thời điểm ân đền oán trả.”

“Trevgard có vệ sĩ khắp tòa nhà.” Jake thì thầm, nhưng cũng sang số ô tô và phóng vọt đi.

Cô thở phào. Có thể anh không tin cô, nhưng ít nhất anh tin vào bản năng của cô. Cô chỉ hi vọng họ sẽ không đến quá muộn.

“Cô chắc không mang súng hả?” lúc sau Jake hỏi.

Cô lắc đầu “Em biết sẽ không có ích gì đâu. Nó đang được khóa kĩ ở nhà. Với lại, đạn không giết được ma cà rồng.”

“Phải giết bằng cách chặt đầu,” anh nói giọng dửng dưng. “Thế anh bạn trai đâu rồi?”

“Michael không phải bạn trai em.” Và sẽ không bao giờ là bạn trai em. Anh ta có quá nhiều bí mật, là một kẻ quá ưa thích sự cô đơn. Và cực kì, cực kì giống Tommy.

“Xét theo sự hấp dẫn hóa học thì có đấy. Anh ta đâu rồi?”

Cô nhún vai. “Em không biết.”

Nhưng anh ở không xa. Nơi nào đó, bằng cách nào đó, anh đang tìm theo dấu cô, giận điên lên vì cô không chịu đợi.

“Kể ra cũng kì cục, anh ta chỉ xuất hiện ban đêm.” Jake nhìn cô mĩa mai. “Đừng có nói anh ta cũng là ma cà rồng đấy nhé.”

“Chắc không đâu.” Nhưng miền tăm tối trong tâm hồn anh vẫn ám ảnh cô, và cô không dừng được cơn rùng mình.

Họ mất mười phút để đến nhà Trevgard. Jake rẽ vào lối đi rồi dừng lại. Nikki cắn môi rồi xem xét cánh cổng tối thui phía trước họ.

“Không đèn,” Jake bình luận, ghét mắt nhìn qua cửa kính xe.

“Không lính canh” Cô chăm chăm nhìn tòa nhà tối tăm. “Em có linh cảm rất xấu.”

Cô ước gì Jake sẽ quay xe và lái đi, trước khi quá muộn. Nhưng là lỗi của cô mà Monica được thả ra. Giá mà cô để mặc Michael làm theo cách của anh đêm qua... Ý nghĩ làm cô lạnh người. Không, cô không có sự lựa chọn nào đêm qua, giờ cũng không có. Jake không thể đi vào một mình và cảnh sát không có chút khái niệm nào về thứ họ phải chống lại. Kể cả nếu cô nói họ cũng sẽ không bao giờ tin.

“Em nghĩ chúng ta nên kiểm tra xem,” cô nói khẽ.

Anh gật đầu. “Đeo găng tay vào. Chúng ta không muốn cảnh sát thấy dấu vân tay của mình nếu mọi chuyện diễn biến xấu ở trong kia.”

Cô lôi đôi găng tay, đeo vào rồi chậm rãi ra khỏi xe. Tiếng động cơ chạy rì rì không ảnh hưởng mấy đến tấm màn im lặng trùm lên bóng đêm. Jake nhét khẩu súng vào bao rồi đeo vào sườn. Cô làm theo, năng lượng lách tách ở đầu ngón tay, sẵn sàng để sử dụng.

Jake gõ nhẹ lên tấm kính của trạm canh gác. “Có ai ở nhà không?”

Không ai trả lời. Gió trườn trong bóng đêm, lay động đám cây gần đó. Người lính canh đâu rồi? Liệu anh ta đã nghe thấy tiếng kêu cứu đau đớn của Trevgard chưa, nếu anh ta chạy đi rồi, tại sao đèn phía trước không bật?

Jake huých cô rồi chỉ sang bên trái. Cô gật đầu và thận trọng đi vòng quanh ngôi nhà, mọi giác quan căng ra để cảm nhận những chuyển động nhỏ nhất. Nhưng không có chút dấu hiệu sự sống hay hoạt động nào. Cô tìm thấy nhưng nó bị khóa.

Vài giây sau, Jake bắt kịp cô.

“Cổng bị khóa rồi.”

“Cửa này cũng thế. Có nên phá cửa vào không?”

“Phá cửa này hay cổng đều được.” Anh nhún vai nhìn cô. “Anh bắt đầu đồng ý với linh cảm xấu của cô. Anh không nghĩ là chúng ta có thể chờ cảnh sát đến.”

Cô gật đầu, nhắm thẳng vào cánh cửa và tung ra một đòn năng lượng. Bản lề vỡ vụn.

“Ngón này có ích thật đấy” Jake nói. “Nhưng nếu cô biết cách gây ít tiếng động hơn thì tốt.”

“Xin lỗi. Tại em căng thẳng quá.” Cô nhún vai và vẫy anh vào trước. Dù sao anh cũng có súng.

Anh ngấp ngừng bước vào. “Anh không nhìn thấy gì cả. Đi tìm đèn pin rồi xem thế nào.”

Cô nhào tới trước và tóm lấy tay anh. “Đừng. Đèn ô tô Monica có thể lờ đi nếu xe không lại gần nhà quá. Đèn ở đây là chuyện khác.”

Nhưng nếu Monica quả thật là một con ma cà rồng, liệu nó có cảm thấy họ không? Không biết phim ảnh phản ánh sự thật được đến mức nào? Cô thả tay anh ra. “Em có một cái đèn pin.”

Dù chỉ nhỉnh hơn bàn tay chút xíu, chiếc đèn cung cấp đủ ánh sáng để thấy tại sao không ai rầy rà gì khi họ phá cửa. Anh lính canh ở ngay đó, chết cứng.

Nikki đưa Jake cái đèn và cho tay vào túi để giấu đi cơn run bất ngờ.

“Nếu đây là tác phẩm của Monica thì hẳn nó phải là một con nhóc cuồng nộ lắm.” Anh nói rồi quỳ xuống cạnh cái xác.

Anh di đèn đến cổ người lính gác – hay đúng ra là phần cổ còn lại. Cô nuốt nước bọt rồi quay đi.

“Không đủ máu” Jake lẩm bẩm. “Với một vết thương sâu thế này, đáng lẽ phải có nhiều máu hơn.”

Mồ hôi đầm đìa trên trán cô. “Monica là ma cà rồng, phải nhớ điều đó.”

“Hoặc một kẻ cực kì rồ dại.” Anh đứng lên, mặt tái mét. “Tốt hơn là mình nên đi theo con bé ngay nếu còn muốn ngăn chặn. Nó chưa thể chạy quá xa đâu.”

Cô lùi lại phía cửa, xem xét bóng tối tĩnh lặng. Jake nhấn một cái nút phía trước ghế người lính gác, và cánh cổng khổng lồ mở ra êm như ru. Khốn kiếp! Làm như thể chào đón lắm.

Nếu người lính gác thực sự là một dấu hiệu, tòa biệt thự này đã trở thành địa ngục cho những người ở trong.

Họ lại vào chiếc Mercedes và lái đi mà không bật đèn lên. Bóng đêm khép lại quanh họ, im lìm và ngọt ngào.

Qua tán cây, ngọn đèn vàng nhấp nháy như ánh sao từ một cửa sổ tầng trên. Phần còn lại của tòa biệt thự tối om.

“Người quản gia sống ở đầu kia,” cô nói. “Ta có nên ra sau đó kiểm tra trước không?”

“Sau những gì nó làm với người lính gác, anh nghĩ là nên. Rõ ràng là đêm nay nó không kén chọn lắm.” Anh dừng xe và nhìn cô cương quyết. “Anh cũng sẽ gọi cảnh sát.”

“Tốt.” Sau khi tìm thấy người lính gác, họ không còn sự lựa chọn nào cả. Cô bước ra khỏi xe. Không gì chuyển động. Đêm rất yên và không khí hứa hẹn một cơn mưa. Các tâm giác của cô không tìm thấy dấu vết nào của sự sống, kể cả trong khu nhà của người quản gia. Nếu Trevgard còn ở đây, lão ta cũng không còn sống.

“Lão ta không có ở đây đâu,” một giọng nói dịu dàng cất lên đằng sau cô. “Hai người phục vụ nằm chết cứng trong nhà.”

Nikki giật nẩy mình và chơi vơi. Michael đứng cách cô không xa, tay khoanh trước ngực và nhìn thẳng vào cô.

“Tại sao em không chờ tôi như yêu cầu?” Giọng anh trầm trợn, không có sự giận dữ cô cảm thấy trong suy nghĩ, nhưng càng trở nên đáng sợ hơn vì sự trống rỗng đó

.

“Đây là lỗi của tôi, và là chuyện tôi phải giải quyết.” Cô nhìn anh bối rối. Bóng tối lay động trong mắt anh, trở nên mạnh mẽ hơn. Không biết anh khác với kẻ anh đang săn lùng thế nào?

Jake lại gần và bỗng dừng Nikki mừng vì anh ở đó. Dù cô không tin là anh có thể bảo vệ nếu Michael tấn công.

“Michael” – Jake nói – giọng sắc sảo một cách đáng ngạc nhiên “Vui vì có anh tham gia cùng.”

Anh dừng lại cạnh cô, gần đến nỗi chạm vào vai. Nikki tự hỏi không biết anh có cảm nhận được sự không chắc chắn của cô về Michael không.

“Tôi cô đến đây nhanh hết mức có thể. Nhưng vẫn không đủ nhanh, tôi sợ là thế.”

Jake hầu như không nhìn vào ngôi nhà. “Nếu có thể biết Monica có ở trong hay không thì tốt.”

Mặt Michael vô cảm. “Nó không ở đâu lúc này đâu. Tôi cảm nhận được.”

Jake nhướn mày. “Như thế nào?”

“Nikki không phải là người duy nhất có tâm năng.”

“Thật ư? Những khả năng đó có khiến anh đi nhanh hơn ô tô không? Bởi vì chắc chắn anh không lái xe đến.”

“Tôi không lái xe.” Giọng Michael thoáng chút khó chịu. “Tôi cũng không ở bay. Chúng ta đang mất thời gian ở đây. Cuộc đi săn của Monica chỉ mới bắt đầu thôi. Chúng ta phải ngăn chặn nó.”

Nikki vén lọn tóc vương vào mắt. “Để ngăn chặn được thì phải tìm thấy nó. Trừ khi anh có cách nào để tìm dấu, tôi phải đi vào nhà để tìm thứ gì của nó.”

“Tôi lần được dấu” Michael lưỡng lự, rồi nhíu mày. “Nếu em vào nhà, nó sẽ biết. Đây là nhà nó, nơi nó sống gần hết cuộc đời. Nó vẫn còn nhiều mối liên hệ với ngôi nhà.”

“Một kẻ nửa tin vào ma cà rồng,” Jake lẩm bẩm.

Nikki tảng lờ anh. “Có đúng là một con ma cà rồng không thể bước qua cửa nếu không được mời không?”

Michael gật đầu. “Đúng, nhưng luật đó không có tác dụng nếu đây là nhà của chính nó.”

“Ồ, ra thế.”

Cô lo lắng nhìn tòa biệt thự. Monica phải bị chặn lại trước khi nó giết thêm người. Nếu nó không ở đây, họ phải đi tìm nó. Có nghĩa là cô phải đi vào và trộm lấy cái gì vẫn còn giữ một chút hồn của con bé. Cô không tin là Trevgard sẽ cho họ mượn thêm cái vòng tay nào nữa.

Cô cho tay vào túi và nhìn Jake. “Làm đi cho xong.”

Họ đi tới phía kia của ngôi nhà. Jake bước lên bậc thang và thận trọng tiến đến cửa bên ngách. Có gì đó rung rinh qua đầu cô, một bóng ma của đêm tối, của cái chết. Cô ngẩng ngó ô cửa sổ sáng trưng trên đầu họ.

Những người phục vụ chết cách đây chưa lâu.

Cô nhìn Michael kinh ngạc. Làm sao anh biết?

Tôi ngửi thấy mùi máu.

Mắt anh như bể sâu đầy đá lạnh buốt, xô bóng tối qua đầu cô. Lão đảo, cô vịn lấy tay anh. Một luồng điện chạy qua ngón tay và một màn sương phủ kín tầm nhìn của cô. Bỗng nhiên, tâm trí họ hòa hợp và trong một khoảnh khắc trở thành một. Cô nhìn thấy xác chết trong căn phòng phía trên, cảm thấy hơi lạnh trong da thịt họ, nếm được vũng máu đen ngọt – bụng cô lộn tùng phèo. Cô run tấy, tái nhợt đi.

Michael phá vỡ sự kết nối giữa họ. Cô loạng choạng lùi xa anh, một tay giữ cổ họng. Trời ơi, khả năng đó là cái gì vậy?

“Đừng bao giờ làm thế nữa, Nikki.” Giọng anh rất nhẹ, nhưng có cả ngạc nhiên lẫn giận dữ trong vẻ mặt. “Quá nguy hiểm cho em.”

Anh không giải thích nó xảy ra thế nào hay tại sao nguy hiểm, nhưng cô không dám hỏi. Điều gì đó mách bảo cô rằng cô sẽ không thích câu trả lời.

“Cửa khóa rồi,” Jake nói vào khoảng không.

Cô đi ra xa khỏi Michael, tung một cú năng lượng. Cửa bật mở và Jake tròn mắt kinh ngạc.

Cô nhún vai để trả lời và đi lên bậc thang. Hơi ẩm lượn qua chân khi anh dừng lại trước cánh cửa mở toang. Ánh sáng dội xuống bậc thang từ phía cửa của căn phòng, nhưng phần còn lại của tòa nhà là vùng đất của những bóng đen bí ẩn.

Jake bật đèn pin và chiếu từ phải sang trái, tìm kiếm trong bóng đêm.

“Không có gì,” giọng anh gấp gáp như thể anh cũng cảm thấy chết chóc đang đợi. “Anh nghĩ chắc mình nên lên gác xem sao.”

Cô chống lại sự nôn nao trào lên trong bụng. Trên gác là người chết đang chờ và cô thực sự không muốn phải đối mặt lần nữa. “Em sẽ theo sau anh.”

“Tôi không vào trong được,” Michael lặng lẽ nói. “Trong khi hai người có thể đưa ra những lí do hợp lí để vào đây thì tôi không có lí do nào cả. Tôi sẽ đợi ở đây và chờ Monica.”

Jake giục cô. Cô lưỡng lự, ngoái lại nhìn Michael. “Nếu nó tránh anh thì sao?”

“Tôi sẽ báo cho em.” Anh đáp lại. “Tôi muốn em ra nhanh. Nhớ là nó nhanh hơn một con rắn chuông và giết người giỏi gấp hai lần.”

“Cám ơn. Tôi thực sự cần biết điều đó.”

Anh nhún vai. Mắt anh đáng sợ y như ngôi nhà. “Đi đi. Cẩn thận đấy.”

Sau một giây chần chừ, cô đi qua cửa theo Jake. Họ trèo lên cầu thang. Trên cùng có vài xác chết.

“Khốn kiếp,” Jake chửi thề và dừng lại ở cửa căn phòng đầu tiên.

Dù đã được cảnh báo bởi hình ảnh cô nhìn qua suy nghĩ của Michael, bụng cô vẫn cồn cào. Xác chết là một đồng bầy nhầy da thịt không còn nhận ra được. Máu vãi khắp nơi. Nếu không phải vì một chút hơi người vương ra, người ta dễ dàng tưởng là có đứa trẻ nào đã nghịch ngợm

đổ tung một thùng sơn đỏ.

“Monica rõ ràng muốn đòi nợ máu đây” Jake đi thêm vài bước vào phòng. “Kể cả với ma cà rồng, nó quá lộn xộn.”

Nikki lườm anh. Nụ cười mỉa mai nửa miệng của anh nói rằng anh chỉ đang cô làm tình huống dễ thở hơn. Nói rằng anh vẫn không chịu tin Monica là ma cà rồng. Anh đi vòng qua đồng hồ tanh bành và cúi xuống chỗ thân thể còn lại của người quản gia. Tại sao, cô không biết. Rõ ràng ông ta không còn cơ hội sống sót nào.

Lấy một thanh gỗ đi.

Cô nhú mày. Tại sao tôi phải làm thế?

Gỗ, Nikki. Giọng của Michael khá cục cằn. Ở dạng nào cũng giết được mà cà rồng.

Cô nhặt một cái chân ghế gãy. Có lẽ hơi dày nhưng khá nhọn ở một đầu. Cô loạng choạng và suýt làm rơi nó. Ý nghĩ đó ở đâu ra không biết?

Giữ nó. Em không có cách nào tự vệ nếu Monica tấn công đâu.

Tôi chạy.

Nó nhanh như gió.

Cô giữ chặt cái chân ghế. Jake đứng dậy sau khi xem xét xác người quản gia, mặt anh tái mét.

“Ừm, nếu nó dùng dao để làm nên đồng lộn xộn này thì không hề có bằng chứng nào.” Anh vuốt tóc. “Cảnh sát sẽ thích thú lắm đây.”

“Chúng ta phải ngăn nó, Jake, không phải cảnh sát.” Cô lại gần hai cái xác. “Họ sẽ không hiểu thứ họ phải đối mặt đâu.”

“Nikki, chúng ta cũng không chắc thứ chúng ta đang đối mặt.”

Cô nhún vai. Nếu mấy cái xác này không thuyết phục anh thì chẳng có gì làm được.

“Chúng ta cần phải đi tìm cái gì còn chút hồn của Monica.”

“Nên ra khỏi đây trước khi cảnh sát và Trevgard tới.” Jake chu chát nói. “Nếu không sẽ phải trả giá rất đắt.”

“Đặc biệt là khi lão ta khám phá ra cô con gái bé bỏng quý báu đã trở thành kẻ giết người độc ác.”

“Không có bằng chứng nào chứng tỏ là Monica giết, Nik. Nhớ lấy.” Anh xua cô ra ngoài cửa. “Nếu anh nhớ đúng thì phòng ngủ nằm ở phía kia nhà.”

Cô đi theo anh xuống cầu thang, mừng vì được ra khỏi căn phòng và mùi ghê tởm của xác chết.

Monica đang lảng vảng quanh đây. Michael khẽ nhắc. Nó đang đi thẳng đến ngôi nhà.

Anh chặn nó lại được không?

Nếu em muốn tôi hi sinh Trevgard. Lão ta đang lùi xe vào đường đi.

Khốn kiếp. Nikki xoa thái dương. Đúng những thứ họ cần. Để mắt đến Trevgard nhé. Tôi sẽ lấy những thứ cần thiết và đi khỏi đây.

Nhanh lên Nikki. Em không có nhiều thời gian đâu.

Jake chạm vào tay khiến cô giật mình.

“Cô ổn chứ hả.”

Cô liếm môi và gật đầu. “Monica đang đến đây.”

Cũng may anh không tra hỏi sự chắc chắn của cô. Làm sao cô giải thích về mối liên kết giữa cô và Michael, khi trong suốt thời gian Jake biết cô, cô chưa bao giờ làm gì được nhiều hơn là đọc một từ hay một cảm xúc thoáng qua ở anh?

“Nếu con bé lại gần, anh sẽ bắn hay đầu nó.” Jake gầm gừ, lên cò súng.

“Cảnh sát sẽ thích thế lắm đấy.” Và rất có khả năng Jake sẽ không bao giờ gặp nó. Nếu những gì Michael nói về tốc độ của nó là thật.

“Mặc kệ bọn cảnh sát. Con bé này quậy quá rồi.”

“Tưởng anh bảo không có bằng chứng gì nó là thủ phạm cơ mà.”

Anh lườm cô. “Nhưng không có nghĩa anh nghĩ nó vô tội.”

Nếu những gì cô nghe được từ đường phố là đúng, Monica đã không vô tội một thời gian dài rồi.

Ánh đèn pin rất mờ, hầu như không xuyên qua được bóng tối. Cô bật đèn lên khi họ đi qua từng phòng, biết là không phải lo bị phát hiện. Trevgard sẽ biết có điều không hay, người lính gác chết và cổng mở toang đủ để cảnh báo. Monica sẽ cảm nhận được họ. Ít nhất ánh đèn cũng xua bóng tối, làm ngôi nhà trông đỡ ghê sợ hơn.

Họ nhanh chóng đi một vòng quanh ngôi nhà và đi lên tầng trên. Nikki vào căn phòng đầu tiên. Chấn憾 là phòng Monica – không thể tưởng tượng cảnh Trevgard ở trong phòng có giấy dán tường hoa.

Monica đang tới rất nhanh. Em muốn làm gì thì làm ngay đi.

Trevgard? Cô giơ tay ra, úp bàn tay xuống và đi qua bàn trang điểm, cố tìm phản ứng từ đồng nữ trang vương vãi trong đó.

Bất tỉnh nhưng an toàn. Nó vào nhà rồi, Nikki. Chạy đi.

Cô không thể. Cho đến khi cô tìm được cái gì để lần theo vết Monica.

Em sẽ không còn cần cái gì nếu em không ra khỏi đây!

Cô mặc kệ anh. Bàn tay cô râm ran khi đi quan giường. Cô quỳ xuống, nhìn vào gầm giường. Có gì lấp lánh trong bóng tối. Cô vói ra tóm lấy một sợi dây chuyền từ mặt đất bụi bặm, Rồi cô

đứng lên nhìn Jake.

“Em có thứ em cần đây rồi, nhưng Monica đang ở trong nhà.”

“Thế thì đi thôi.” Anh giơ súng lên và dẫn đường quay lại hành lang.

Nó đang ở gần cầu thang – đi lên. Nikki, ra ngoài. Ra ngoài ngay.

Bằng cách nào? Cô hét lên. Cầu thang là lối ra duy nhất.

Cửa sổ – đập vỡ một cái, cẩn thận! Nó đang...

Cô cắt Michael ra khỏi tâm trí và xoay một vòng. Một hình dáng mảnh khảnh hiện ra ngay sau cô. Ánh mắt gặp nhau và Nikki lùi lại. Mặt Monica đầy máu, môi mím lại thành một đường chỉ giận dữ. Nhưng mắt là đáng sợ nhất. Ánh xanh sáng đã mất hết mọi vết tích của tính người.

Jake chửi thề và nổ súng. Nhanh hơn gió, nhanh hơn đạn, Monica biến mất.

Rồi hiện ra sau Jake.

“Cẩn thận!” Nikki gào lên, xô anh khỏi tầm với của Monica.

Súng cướp cò khi anh ngã, đạn làm vỡ một tấm gương ở cuối phòng.

Con bé rít lên và tung đòn vào Nikki. Cú đánh xô cô ngã nghiêng về một bên. Cô bị đập mạnh vào tường, nghẹn thở. Chớp chớp cho nước mắt khỏi chảy ra, cô lúc lắc đầu và gượng ngồi dậy.

Monica chồm đến. Nikki vung cái chân ghế lên. Con bé vặn khỏi cú đánh và đưa tay lên che mặt. Cạnh sắt đập vào tay nó. Hét lên giận dữ, Monica lại chồm lên. Sức nặng của nó như hàng tấn gạch đè Nikki xuống. Hàm răng sắc như dao lấp loáng trong bóng tối, hơi thở của nó hôi thối, đầy mùi chết chóc.

Vừa thở hồng hộc, Nikki vừa cố túm lấy cánh tay nó, cố gắng giữ con bé đang gầm gừ, vặn vẹo khỏi cổ cô. Năng lượng bùng cháy trong thân thể. Cô tung cú đòn hất Monica ra xa. Mềm dẻo như mèo, nó đáp xuống bằng chân và ngay lập tức vùng lên.

Nikki bò tránh ra và cố tập hợp một lượng năng lượng mới. Nhưng con bé ngừng lại, mắt bỗng nhiên lơ đãng. Như thể nó đang lắng nghe ai đó.

Jasper, Nikki nghĩ với một cơn rùng mình. Một thoáng hờn dỗi trên mặt Monica. Một sự nhắc nhở lạ lùng rằng, dù đã trở thành cái gì nó vẫn chỉ là một con bé mười sáu tuổi.

Với một cơn gầm gừ giận dữ nữa, Monica quay đi và nhảy đến bên Jake. Cả hai vật lộn dữ dội.

Nikki tung vào con bé một luồng năng lượng nữa, đẩy nó xuống cầu thang, xa khỏi Jake. Monica gầm lên rồi biến mất.

Báo động chạy qua Nikki. Cô xoay người, tung mình rơi xuống gần tường. Đạp tấm thảm cuộn tròn lại, cô nhặt lại thanh gỗ trong một chuyển động mau lẹ, và tung cú đánh vào phần da thịt đang hiện lên.

Thanh gỗ xuyên vào bụng Monica. Nó co rúm lại đau đớn rồi biến mất. Thanh gỗ đâm máu rơi xuống sàn. Nikki nhặt lấy rồi chạy tới phía Jake.

“Không sao.” Anh phều phào. “Nó chém vào tay anh. Đi ra khỏi đây thôi.”

Cô xốc anh lên bằng cánh tay lạnh lẽo. không khí quanh họ cháy lên với sự giận dữ. Monica vẫn còn gần đây, nhìn họ rút lui.

Nhưng nó không tấn công. Một dấu hiệu cực xấu là Jasper đang dự tính thứ khác cho họ.

Chương 7

Nikki dựa vào xe của Jake, khẽ xoa thái dương. Cơn đau đầu đã quay lại dự dội hơn bao giờ hết, vì những giờ thẩm vấn dài đằng đặc. Và cảnh sát vẫn không tin cô. Mọi chứng cứ rành rành trong mắt, trong giọng nói của họ. Họ chỉ không thể chấp nhận được là một con bé mười sáu tuổi có thể tàn phá đến mức đấy.

Và cô còn chưa thém tung ra giả thuyết ma cà rồng.

Cô chuyển trọng tâm từ chân này sang chân kia và xem xét tòa biệt thự sáng trưng. Không ai thấy được Monica, cơn đau và cơn giận của nó vẫn còn vương lại. Nó đang ở đâu đó rất gần, nhìn ngó và chờ đợi. Chờ cái gì, Nikki không biết.

Trevgard thì không ai không thấy. Lão sỏi bước từ phòng này qua phòng khác như một vị tướng quân đang dàn trận, trút giận lên bất cứ ai lảng vảng gần lão. Cả cô và Jake đã phải chịu đựng bài chỉ trích tới mười phút của lão trước khi cảnh sát giải cứu họ với những câu hỏi nghiệp vụ. Cơn đau đầu của cô chắc bắt đầu khoảng lúc đó.

Một dáng người rắn chắc xuất hiện ở cửa, nhìn quanh vài giây trước khi nhanh nhẹn tiến về phía cô. Nikki rên rỉ. Đúng thứ cô cần đây – một vòng thẩm vấn nữa với Thám tử Col Mac Ewan. Họ biết nhau lâu rồi – ông đã bắt cô vài lần trên đường phố trong những năm đầu cô đi bụi. Ông là người phản đối mạnh mẽ nhất tâm năng của cô, và cũng là người gần như là một người bạn mà cô có trong giới cảnh sát.

Nhưng không có nghĩa là họ ưa nhau.

“Tôi gọi cho bệnh viện rồi.” Ông dừng lại đột ngột cách cô vài bước, giọng nói ôn tồn che giấu cơn giận cô cảm thấy trong đôi mắt nâu. “Tay Jake được khâu lại rồi, họ đã cho anh ấy về nhà.”

Cô gật đầu cảm ơn và khoanh tay lại. Mac Ewan không đi đến tận đây chỉ để nói thế. Phải có gì hơn thế.

“Tôi sẽ không tin một lời nào về đồng bùng nhúng cô và Jake lái nhái này giờ đâu.” Ông nói tiếp. “Nhưng tôi cũng không có bằng chứng để lập luận ngược lại, nên tạm thời cô được đi.”

“Cảm ơn.”

“Tôi biết cô quá rõ rồi, Nikki, và tôi biết là cô nói dối. Khi tôi tìm ra cô và Jake đang giấu giếm cái gì đó...”

Ông bỏ lửng lời đe dọa và nhìn cô thêm một giây. Cô nhìn trả lại. Cô chẳng có gì phải giấu – không gì ngoài sự thật ông sẽ không bao giờ tin. Sau một giây, ông hừ một tiếng và quay lưng đi vào tòa nhà.

Ít nhất là cuối cùng cô cũng được về nhà. Cô vòng qua xe sang bên người lái. Mở cửa và nhận ra đã bị khóa. Jake cầm chìa.

Khốn kiếp thật. Cô sẽ phải đi bộ. Cô tức điên đá vào bánh xe rồi quay ra xem xét bóng đêm.

Gió dịu dịu, không có dấu vết gì của Monica, nhưng với tốc độ của con bé thì khoảng cách chẳng có ý nghĩa gì. Nó có thể ở ngoài tầm cảm nhận của Nikki và vẫn ở gần đủ để kịp giết cô. Có lẽ cô nên đi nhờ một viên cảnh sát nào đó.

Cô liếc về phía tòa biệt thự và thấy Trevgard đang vung vẩy tay rất giận dữ về phía vài người cảnh sát tội nghiệp. Không thể nào, cô nghĩ, cho tay vào túi cho và ầm. Không có sức mạnh nào trên đời có thể ép cô quay lại ngôi nhà đó với Trevgard. Cô đã có đủ diễn văn của lão để dùng cho cả đời.

Cô đi xuống đường. Âm thanh và ánh sáng từ từ nhòa đi. Tiếng sỏi lạo xạo dưới giày cô nghe to hơn. Cô rẽ trái khi ra đến cổng và băng qua đường để đi trên vỉa hè lờ mờ sáng. Những tòa nhà oai vệ sếp hàng hai bên đường được bọc trong bóng tối, và sự yên tĩnh nặng nề như những đám mây trên bầu trời đêm tối. Nhưng lần này, nó không đáng sợ.

Ở phía trước có một bóng người đứng ung dung dựa vào chân cột đèn. Chiếc áo sơ mi tối màu làm tôn lên khung ngực và cánh tay mảnh mai nhưng rắn chắc, và chiếc quần bò cũng rất hợp với dáng chân. Michael. Trông anh... rất đẹp trai. Thật sự còn hơn cả đẹp trai.

Nụ cười đột ngột của anh làm hơi ấm lan tỏa khắp thân cô.

“Đoán là em sẽ muốn ăn gì trước khi về nhà,” anh nói, đến cạnh và chìa tay cho cô.

“Không có nhiều cửa hàng mở cửa giờ này đâu.” Cô khoác tay qua tay anh.

“Tôi sẽ tìm được chỗ nào đấy. Em thích ăn gì?”

Bụng cô sôi òng ọc. Anh nhướn mày khi nghe thấy, cô nhăn nhó. “Thật ra tôi muốn một cái hamburger cực kì to ngay bây giờ.”

Anh bỗng trở nên nghiêm nghị, dù mắt anh ánh lên sự thích thú. “Đồ rán có rất nhiều chất béo, em biết đấy.”

“Đấy là tất cả những gì tôi cần đấy – một chế độ ăn tốt.” Cô cười toe và bắt gặp ánh mắt anh. “Anh có gợi ý nào không?”

“Đồ tốt nhất, tất nhiên rồi.”

Ánh mắt anh làm tim cô lỡ một nhịp đập. Cô e hèm và nhìn đi chỗ khác. Có lẽ khoác tay không phải ý kiến hay. Hơi ấm của cơ thể anh rất gần, ngón tay anh vuốt ve cánh tay cô – nó như một lời nhắc rằng đã rất lâu rồi không có ai ôm cô. Và cũng rất lâu rồi kể từ khi cô muốn được ôm. Một khao khát rất nguy hiểm khi nó được đặt vào người đàn ông cô hầu như không quen biết.

“Phía này của Lyndhurst không có nhiều nhà hàng sang trọng đâu. Đây là khu dân cư.” Cô khẽ nói.

“Nếu tôi nhớ không nhầm thì có một cái không xa lắm ở phía trước.”

Anh nói đến nhà hàng Roslyn, nhưng ăn mặc như họ thì không nên vào đó. “Một cái hamburger là hợp với tôi rồi. Hơn nữa cũng đã muộn. Chắc họ chuẩn bị đóng cửa.”

“Thế thì chúng ta sẽ thuyết phục họ đừng vội đóng cửa,” anh nói với một nụ cười. “Cảnh sát nói gì?”

Cô nhún vai. “Như mọi khi, Jake và tôi không được rời khỏi thành phố, vân vân và vân vân.”

“Họ có tin Monica là thủ phạm không.”

“Không, như Jake cũng không tin cho đến khi nó tấn công anh ấy.”

“Tay anh ấy sao rồi?”

“Khâu rồi. Bệnh viện đã cho anh ấy về nhà.” Cô ngập ngừng, rồi nhìn thẳng vào mắt anh. “Anh nói lúc trước Monica phải quay về nhà? Tại sao?”

“Bản năng của ma cà rồng mới biến đổi là quay lại nơi sinh thành. Tôi nghĩ đó là một phần của quá trình trưởng thành. Để hiểu được mình đã thật sự trở thành cái gì, trước hết người ta phải hiểu mình đã mất gì.” Anh nhún vai. “Ma cà rồng non cũng phải tìm một thứ gì đấy của quá khứ để giữ gìn sự bất tử.”

“Để làm gì?”

Anh lại nhún vai. “Có thể là như một lời nhắc rằng cũng đã có lúc nó là người.”

“Kì quặc,” cô lẩm bẩm. Rồi nhún vai. “Anh có vẻ biết nhiều về ma cà rồng nhỉ.”

“Tôi đã nghiên cứu chúng nhiều năm.”

“Tại sao?”

Anh ngập ngừng. “Vì anh trai tôi đã bị một con giết.”

Jasper, Nikki nghĩ. Điều đó ít nhất giải thích việc Michael quyết tâm bắt được gã đàn ông, hay ma cà rồng, như trong trường hợp này.

“Tại sao thanh gươm không giết được con bé? Tôi tưởng anh nói gươm rất độc với ma cà rồng?”

“Có độc, nhưng cũng như mọi vũ khí khác, em phải đánh vào chỗ hiểm. Em đâm vào bụng nó. Một vết thương như thế có thể rất đau và mất nhiều thời gian để lành, nhưng không gây tử vong được.”

Vậy lần sau sẽ nhằm tim, cô nghĩ, và rùng mình. “Tại sao chúng ta không đuổi theo nó? Nó vẫn còn ở trong nhà.”

“Rồi em sẽ giải thích cho cảnh sát thế nào về việc em đâm xuyên tim Monica?”

“Tôi tưởng ma cà rồng sẽ bị hóa bụi sau khi bị đâm?”

“Chỉ trong phim thôi.” Anh cười. “Mặt trời đốt thịt ma cà rồng thành bụi. Còn không nó cũng là một thân thể, như thân thể bất cứ con người nào.”

“Rồi nó sống lại không? Tôi nghĩ một phần truyền thuyết là ma cà rồng có thể tự lành mọi vết thương?”

“Hầu hết thôi. Đây là lí do tại sao tốt nhất nên chặt đầu. Một khi đầu lìa ra, ma cà rồng sẽ

không còn cơ hội sống sót.”

Họ đến nhà hàng. Michael mở cửa và để cô vào. Một người phục vụ bàn tiến lại, với vẻ cáo lỗi trên mặt.

“Xin lỗi ông, chúng tôi vừa đóng cửa hàng.”

“Anh mở thêm nửa giờ cũng được mà?” Michael nói, một điều gì đó kì lạ đằng sau câu nói đùa.

“Tôi xin lỗi...”

Người phục vụ ngập ngừng. Một luồng năng lượng len lỏi trong không khí, rồi mắt người phục vụ mở to, trống rỗng. Một cơn ớn lạnh chạy qua cô. Hệt như Tommy. Giống hệt.

Cô kéo tay ra khỏi tay Michael và dấn vào vai anh. “Dừng lại...”

Anh quay ra và cô vùng vằng lùi lại đằng sau một bước. Trong một tích tắc mắt anh chứa bóng tối thiêu đốt cô.

Rồi anh chớp mắt, ánh mắt trở nên cảnh giác. “Dừng cái gì lại?”

Cô hít sâu. “Thả người phục vụ ra. Tôi... Dù sao tôi cũng không thích ăn ở đây.”

Anh chần chừ, rồi gật đầu. Năng lượng lạo xạo quanh cô, rồi người phục vụ e hèm và cười với họ lần nữa.

“Tôi sợ là người đầu bếp đã về nhà mất rồi. Tôi xin lỗi, nhưng chúng tôi không giúp gì được ông.”

Cô sai bước đi. Làn không khí lạnh buổi đêm chạm và da cô đang nóng hầm hập, nhưng nó không phải là thủ phạm cho cơn run đang chảy xuống sống lưng. Michael đã điều khiển trí óc người phục vụ dễ dàng – như thể anh làm điều đó hằng ngày.

Cô dừng lại sau khi đi qua vài ngôi nhà và hít sâu. Loại người nào chiếm giữ tâm trí người khác dễ như trở bàn tay rồi ép họ phải làm theo ý anh ta? Một người như Tommy, cô nghĩ, xoa tay vào nhau. Một người không quan tâm đến người khác.

Gáy cô râm ran với cảm thức. Michael vừa dừng lại ngay sau cô.

“Tôi xin lỗi,” anh khẽ nói.

Hơi thở anh nóng hổi trên gáy cô. Cô căng người, nhưng không quay lại. “Sao anh lại làm thế?”

“Thì dễ hơn là tranh cãi.”

Một câu trả lời thành thật. Và cũng rất giống lời bào chữa Tommy đã từng dùng. “Anh có điều khiển tôi dễ như thế không?”

Anh đi qua cô, tay khẽ chạm vào tay cô. Nhiệt xuyên qua da. Cô xoay chỗ da thịt họ chạm nhau và nhìn anh cảnh giác. Mặt anh rất tĩnh, vô cảm, nhưng cô cảm thấy sóng gió cồn cào bên dưới vẻ ngoài bình tĩnh đó.

“Tôi không biết,” anh nói. “Tôi hi vọng sẽ không bao giờ phải thử.”

Tommy đã thử, và đôi khi thành công.

Đồng hồ trên tháp tòa thị chính điểm binh boong, phá tan sự im lặng. Cô đếm nhịp chuông. Nửa đêm, thời khắc mọi thứ đen tối và nguy hiểm đi ra từ nơi ẩn nấp.

hững thứ như Michael, có thể lắm. Cô bắt gặp ánh mắt anh lần nữa, tiếng tim đập loạn xạ to một cách kì quặc trong đêm yên tĩnh.

“Nếu anh có bao giờ dám thử...”

“Em sẽ không bao giờ biết,” anh lạnh lẽ nói. “Như người phục vụ bàn kia không bao giờ biết.”

Cô thu tay thành nắm đấm trong một cơn giận bất lực. Sự dễ dàng khi anh xâm nhập suy nghĩ của người phục vụ cho thấy rõ là khả năng của anh rất mạnh. Nếu như Tommy ám ảnh giấc mơ của cô, Jasper dựa vào bấy để kìm giữ tâm trí cô, Michael sẽ chỉ đi vào và lấy đi. Cô thật dễ dàng trở thành con rối trong tay anh.

Anh khẽ càu nhàu và nắm tay cô lỏng lẻo. “Tôi sẽ không bao giờ làm điều đó với em.”

Nhưng anh cũng chẳng cố để đọc suy nghĩ của cô. Cô vùng ra khỏi tay anh. “Trừ khi anh không lựa chọn nào khác.”

Cô có thể tìm thấy trong mắt anh câu nói của cô là sự thật.

“Tôi đã hứa là sẽ đảm bảo an toàn cho em.” Anh nói “Dù tôi luôn giữ lời, tôi sẽ không ở chỗ nào mình không được chào đón. Em có còn muốn tôi đưa về nhà không?”

Cô mở miệng định nói không, rồi ngừng lại. Linh tính mách bảo rằng không được để người đàn ông này đi mất. Cô cần sự bảo vệ của anh, nhưng cô cũng không thể tảng lờ vùng tối cô cảm nhận là một phần rất lớn trong anh.

Quý dữ đang đợi đâu đó trong bóng đêm.

Cô đối tư thế đứng và khoanh tay trước ngực. “Nếu anh luôn giữ lời, anh có thể hứa với tôi một điều được không?”

“Em muốn tôi hứa gì?” Câu đáp của anh cũng thận trọng như nét mặt.

“Anh có thể sẽ không bao giờ xâm nhập vào suy nghĩ để điều khiển tôi hay khiến tôi làm gì mà tôi không muốn không?”

Có gì đó trong sự đông cứng của anh nói lên cơn giận đột ngột. “Nếu em ít tin tưởng tôi đến thế,” anh nói, “Vậy thì tôi thề.”

Như thể có một khoảng cách phình ra giữa họ, dù cả hai không di chuyển. Như thế là tốt nhất, cô kiên quyết tự nhủ. Họ vẫn chỉ là hai người lạ. Cho đến khi cô biết nhiều hơn về anh, nhiều hơn về sự thay đổi nhỏ nhưng đáng sợ trong bản chất của anh, cô phải giữ khoảng cách.

Michael im lặng đi cạnh Nikki, nhận thấy rõ sự căng thẳng và lộn xộn trong suy nghĩ của cô. Anh cũng chẳng hơn gì.

Chắc là có gì đó trong cô nhận ra sự tăm tối nơi anh. Có lẽ đấy là lý do giờ đây cô đeo một cây thánh giá nhỏ trên cổ. Lý do cô không tin anh.

Nhưng tại sao lòng tin của cô bỗng nhiên quan trọng vậy? Anh chỉ ở đây để tìm Jasper, không gì hơn. Cô là phương tiện tốt nhất và nhanh nhất để làm điều đó. Lòng tin rõ ràng không có cái trò gì trong việc này.

Những bóng đen di chuyển phía bên kia đường. Michael liếc qua.

Chỉ là một đôi tình nhân trẻ tay trong tay đang tản bộ về nhà. Anh quay đi, nhìn ngó con đường phía trước, một cơn ghen tị thoáng trào lên trong anh. Chỉ là một giây, họ đã ở rất gần, và cảm giác ấy thật dễ chịu sau nhiều năm cô đơn.

Có lẽ Seline đúng. Hai ngày đi cùng Nikki và sợi dây cảm xúc không mong muốn đang vươn lên những cái đầu xấu xí. Một thứ mà với công việc của mình, anh hoàn toàn không cần.

Anh nhú mào, nhớ lại một lời thì thầm anh bắt được từ suy nghĩ của cô. Y hệt Tommy. Có ai đó đã từng cố điều khiển cô ư?

Đó là điều anh chắc sẽ không bao giờ thử, và anh có nhiều năm để hiểu rõ và củng cố khả năng của mình. Ngay cả Jasper cũng không bao giờ hoàn toàn điều khiển được cô – không thể khi cô còn sống, với bất cứ giá nào. Tâm năng của cô quá mạnh để bị kìm giữ lâu.

Nhưng cô sợ việc Jasper cố điều khiển cô hơn là chính bản thân hắn.

Điều này chỉ giúp cho việc của Jasper dễ dàng hơn. Hắn sẽ dùng nỗi sợ của cô để chống lại chính cô, dùng nó để dồn cô đến nước phải đầu hàng, để buộc cô tuân theo ý muốn của hắn. Rồi hắn sẽ giết cô, và cô sẽ hoàn toàn là của hắn.

Khốn kiếp, phải có cách nào để bắt cô đối mặt với bóng ma quá khứ, và để bóng ma trong hiện tại không giành được ưu thế.

Mà ai đã chỉ định anh làm người canh giữ tâm hồn cô.

Anh thở dài và ngược nhìn lên trời. Anh không muốn liên quan gì đến Nikki – không muốn dù là sự quan tâm nhỏ nhất. Anh chỉ muốn bắt kẻ giết người, và cô là phương pháp tốt nhất để tìm Jasper nhanh chóng. Anh vẫn có ý định đó. Chỉ là bây giờ anh không muốn thấy cô đau đớn mà thôi. Và khi nào sẽ là thời điểm để nói với cô anh cũng là một ma cà rồng? Michael liếc nhìn cô. Khi thời điểm đó đến, anh sẽ bước đi. Anh không thể thay đổi việc mình là ai, và cô không thể sống với tăm tối. Có gì đó bảo anh rằng cô đã có quá nhiều vùng tối trong đời.

Họ tiếp tục đi trong im lặng, và thời gian trôi qua. Bước chân cô nhanh hơn khi họ đến gần nhà cô. Anh cảm thấy cô nôn nóng muốn về nhà, muốn được ở một mình.

Anh dừng lại ở bên ngoài như lúc trước, nhìn lướt qua những ô cửa tối. Không có dấu vết gì của Jasper hay tay sai của hắn trong khu vực. Có lẽ cô sẽ được an toàn trong thời gian còn lại của buổi đêm. Nhưng chỉ để chắc chắn, anh nhìn cả bên kia đường. Anh đã học được rằng phải chuẩn bị cho những thứ ít ngờ nhất – ngay cả khi đối phó với một kẻ dễ đoán như Jasper.

Cô quay lại, nhìn anh. “Cám ơn đã đưa tôi về.”

Cô không thể giấu được sự giận dữ và bối rối của mình hiển hiện trong mắt. Anh gật đầu và cố chống lại sự thôi thúc đưa tay ra và chạm vào cô. Ôm cô.

Có gì đó trong mắt cô, và cô vội vã lùi lại. Michael nhú mày. Không biết sự liên kết tạo ra mạnh đến chừng nào? Nếu cô có thể hòa vào tâm trí anh, dù chóng vánh, rất có thể cô đọc được suy nghĩ của anh. Có thể anh không cần phải nói anh là ma cà rồng. Có thể cô đã biết rồi.

Anh nhìn cô đi khuất rồi băng qua đường.

Chỉ còn một giờ nữa là bình minh khi anh dừng lại. Căn hộ của Nikki đèn đã tắt báo cho anh biết cô đã ngủ. Đã đến giờ đi sẵn.

Mặt trời ló ở đường chân trời khi anh quay lại tòa biệt thự của Trevgard. Anh đi qua những bóng đen đang biến mất rất nhanh, thận trọng né tránh rất nhiều cảnh sát vẫn còn ở quanh.

Monica là một bóng đen vô hình chứa đầy đau đớn và cơn đói còn cao. Tất nhiên nó vẫn chưa tìm được vật nó sẽ mang theo cùng sự bất tử. Michael nhìn bàn tay trái mình. Trong trường hợp của anh, vật đó là một chiếc nhẫn. Ông anh làm tặng cha anh, đeo từ đá mềm trong nông trại của họ. Nó là một lời nhắc nhở về cuộc sống mà anh đã tình nguyện từ bỏ, một lời nhắc về cái chết anh đã vô tình gây ra.

Cha anh bị truy tìm khi tìm thấy xác anh, để lại mẹ anh vật lộn kiếm kế sinh nhai trên mảnh đất cằn cỗi đến mức cỏ còn không mọc được. Anh đã hy vọng mình sẽ quay lại khi thoát khỏi cơn khát máu để giúp mẹ. Nhưng rồi nhiều năm trôi qua và cuộc đấu tranh để tồn tại đã giết bà. Anh cả Patrick, bỏ nông trại đi tìm việc nơi khác, và bốn chị em gái của anh lấy chồng và có gia đình của riêng họ. Anh chăm sóc mẹ những ngày cuối đời, và chôn bà cạnh cha anh. Rồi dưới chân mộ mẹ, anh thề sẽ không bao giờ cướp đi mạng sống của bất kỳ người vô tội nào nữa.

Một lời thề anh giữ đến ngày nay.

Anh dừng lại gần cổng và dựa vào tường chờ đợi. Monica sẽ phải nhanh chóng bỏ đi thôi. Mặt trời đang lên và ngôi nhà không che chắn được nhiều. Có quá nhiều cửa sổ cho ánh nắng tràn vào. Là ma cà rồng mới, con bé cần một bóng tối tuyệt đối và ban ngày. Chỉ sau khoảng một thế kỷ ma cà rồng mới chịu được ánh nắng mặt trời.

Nó không di chuyển cho đến tận phút cuối cùng. Con bé vội vã đi qua, tay phải nắm chặt một chiếc đồng hồ vàng. Nhìn bề ngoài thì chắc là của bố nó. Đôi mắt xanh trông hoang dại, con bé gần như phát điên vì cơn khát. Nó không cảm nhận được anh đang ở ngay gần – thận trọng là thứ cuối cùng trong đầu nó. Có rất nhiều ma cà rồng non chết trong vài ngày đầu chỉ vì thiếu cẩn trọng.

Anh đi theo con bé trong ánh bình minh tờ mờ. Nếu anh may mắn, nó sẽ dắt anh thẳng đến chủ nó. Trốn ở giữa thành phố lớn như Lyndhurst vẫn mang lại rất nhiều rắc rối cho những kẻ như Monica và Jasper. Những người vô gia cư thường đã chiếm những ngôi nhà và nhà máy bỏ hoang. Với ma cà rồng, an toàn là điều quan trọng hơn một nơi để ngủ cho qua ngày.

Ngủ ngày tượng trưng cho một kiểu chết, nhất là khi ma cà rồng còn non. Chúng phải chắc chắn mình được an toàn trong những giờ chúng hoàn toàn bất lực. Jasper và Monica không thể ngủ trong nhà trọ như anh. Do tuổi tác và cách sống của anh, anh có thể thức giấc để tự vệ nếu bị đe dọa. Hai kẻ kia không thể làm thế.

Bầu trời sáng dần lên. Monica vọt chạy, cơn tuyệt vọng đột ngột của nó truyền đến anh. Đến tận khi hơi nóng mặt trời bắt đầu khiến da ngứa ngáy, con bé mới nhận ra nguy hiểm.

Nó vọt vào một đường nhỏ rồi biến vào bóng tối của một nhà kho cũ. Michael dừng lại, bám theo con bé bằng tâm giác.

Nhưng anh nghĩ, con bé không chạy lên mà đang chạy xuống bóng tối dễ chịu của tầng hầm.

Jasper đang đợi nó ở đấy.

Michael nắm chặt tay và cố lờ đi ham muốn mãnh liệt được xông vào và bẻ cổ kẻ thù. Jasper không chỉ có một mình. Kẻ thù cũ của Michael đã gom góp được một chút xảo quyệt trong những năm kể từ lần chạm trán cuối cùng. Mọi người đang làm việc ở tầng trên, không hay biết về một con quỷ ẩn náu bên dưới. Đám thầy ma là những lính canh im lìm gần cửa tầng hầm.

Anh không có chút hoài nghi nào về việc Jasper đã cài đặt để khu nhà nổ tung trong trường hợp hắn bị tấn công. Hắn đã từng làm thế và giết hàng trăm mạng người.

Michael quay đi.

Tối nay anh sẽ quay lại khi những người làm việc ở tầng hai trên đã về nhà và thiêu rụi nơi ẩn náu.

Anh nhìn lên trời, cố phán đoán xem mình còn bao nhiêu thời gian trước khi chính anh cũng phải ẩn náu. Ít nhất là vài tiếng nữa... huyết sát không thành điệu, anh cho tay vào túi và quay lại bãi chôn thả ở ngoại ô thành phố.

Chương 8

Nikki lờ đạng nghịch cây thánh giá bạc chạy lên chạy xuống dây chuyền và ngắm dòng người tấp nập qua lớp kính văn phòng mờ đục. Mọi người đều quấn chặt quần áo trong cơn gió buốt đã dồn mây về một góc trời. Cô không thấy ấm dù trong phòng khá nóng.

Làm thế nào để đánh bại một con ma cà rồng.

Đêm qua đã chứng tỏ rằng việc đó cực kỳ khó. Từ những lời ít ỏi của Michael, cô biết Jasper đã chết đủ lâu để phát triển và củng cố những khả năng ma cà rồng sở hữu.

Họ sẽ không bao giờ nhìn thấy hắn, chưa nói đến việc lại đủ gần để giết hắn. Cô khoanh tay lại và cố gắng tăng lòr sự lạnh lẽo đang luồn trong mạch máu. Michael đã đúng về một điều. Jasper và Monica là quỷ dữ. Chúng sẽ giết và tiếp tục giết cho đến khi bị đánh bại. Cô chỉ ước rằng cô không phải là người phải đánh bại chúng.

Cô với về phía trước và cầm cốc cà phê từ bàn lên, khum tay quanh cốc để giữ ấm. Cô nghĩ đến Michael. Cô nghe nói rằng đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, vậy đôi mắt màu gỗ mun kia nói gì với cô? Chúng nói rằng anh là người đàn ông rất giỏi điều khiển những người xung quanh mình. Răng kiến thức và bí mật của anh thật sâu kín. Hàng thế kỉ.

Điều đó là không thể, tất nhiên. Nhưng có nhiều hơn những bí ẩn trong mắt anh. Có cả hơi ấm, cả lòng nhiệt thành lay động đến một nơi nào đó rất sâu trong cô. Cô khẽ run lên. Có lẽ anh đã để lộ ra quá nhiều đêm qua.

Cửa văn phòng bật mở. Jake đi vào, kèm theo một luồng gió thổi đám giấy trên bàn cô tung lên như hoa giấy.

“Bên ngoài lạnh quá,” anh chua chát nói. Anh ném áo khoác về phía bàn mình và sải bước đến bình cà phê.

“Nào, nói cho em tin gì mới đi.” Cô hỏi, nhìn ra đường. Michael ở đâu đó ngoài kia. Dù rõ ràng là anh tự lo được cho mình, lo lắng vẫn cào xé cô. Giấc mơ đêm qua hiện lên một viễn cảnh kinh hoàng – Jasper dựng bẫy quanh cô và Michael và kết thúc bằng cái chết của Michael.

“Anh để Mary về thăm nhà ngoại.” Jake nói.

Cô suýt sặc cà phê. Trong mười năm cô biết anh, anh chưa bao giờ lo lắng đến mức phải để vợ đi chỗ khác.

Khuôn mặt an ảm đạm. “Nếu Monica vẫn còn sống sau khi thanh gổ đó xuyên qua bụng, thì quả thực nó đã biết quá nhiều về chúng ta. Nó sẽ săn đuổi chúng ta, Nikki.”

Đi sẵn và bị sẵn, như nhau cả thôi. Hay đấy, cô nghĩ, và uống thêm ngụm cà phê nữa.

“Ít nhất em cũng còn may.” Một lúc sau cô nói. “Em không phải lo cho ai ngoài bản thân cả.”

“Cô chắc cũng phải có cô chú gì đó chứ. Hay là ông bà. Cô phải đi tìm họ đi, nhóc ạ.”

Phải rồi, cô nghĩ cay đắng. Cô có. Nhưng họ thì không muốn biết cô. Cô uống thêm ngụm nữa

rồi bắt gặp ánh mắt tò mò của Jake. “Mẹ em bảo bên ngoài không chịu hiểu bản chất khả năng của bà – họ nghĩ bà bị quỷ ám. Đây là lí do họ đã bỏ rơi mẹ năm mười sáu tuổi. Còn bên nội thì từ bỏ vì đã lấy một người họ cho là không hơn gì một mụ phù thủy.”

Anh nhún vai. “Thời thế thay đổi rồi. Cô không biết chắc họ sẽ phản ứng thế nào mà.”

Cô cười cay đắng. “Có chứ.”

Cô cúi xuống nhặt đồng giấy dưới sàn, nhưng cửa mở ra lần nữa và chúng lại bay tung lên. Michael bước vào.

“Chào,” anh khẽ nói, đôi mắt tối bí ẩn khi nhìn cô.

Linh cảm đưa ra hai lời cảnh báo và tim cô đập lỡ một nhịp. Bức tường anh dựng lên đêm qua vẫn còn vững, nhưng anh sắp nói một điều cô sẽ không thích. Cô nhặt đồng giấy lên và ngồi xuống.

Jake mời Michael một ly cà phê trước khi ngồi xuống bàn. “Chúng tôi giúp gì được anh?”

Michael dừng lại gần bàn cô. Nikki bỗng có cảm giác như bị vây trong một bãi đất nhỏ giữa hai con bò mộng đang hùng hực. Cô tựa vào ghế và dè chừng nhìn họ.

“Tôi đến để giúp,” Michael bình thản nói.

“Thật hả?” Jake kéo dài giọng. “Tôi thấy rất là thú vị khi mà Nikki không cần ai giúp cho đến khi anh nhúng mũi vào.”

Hơi thở tắc trong cổ cô. Cái gì làm Jake nghĩ vậy? Cô liếc Michael và gặp một tia giận – giống hệt sự giận dữ tăm tối đã đe dọa cô trong nhà kho. Anh nhìn lướt qua cô và cơn giận dữ tắt ngóm. Nhưng rõ ràng là Michael không quen bị tra hỏi.

“Cũng có thể là cô ấy chắc đã chết nếu tôi không nhúng mũi vào.” Anh đáp lại.

Jake ngả ra ghế và nhìn anh kỹ càng. “Tại sao anh lại đến Lyndhurst?”

“Để bắt một kẻ giết người – gã đàn ông đang săn đuổi Nikki.”

Michael ngồi bên mép bàn cô và uống cà phê. Trông anh thật thư giãn, rất bình tĩnh. Nhưng thật ra không phải thế. Sự nghi ngờ của Jake làm anh tức điên, và cô tự hỏi tại sao.

“Tại sao?” Jake huych toẹt. “Anh không phải là cảnh sát hay FBI, hay cái gì nghiêm túc. Đây là tư thù cá nhân hay gì?”

“Cả hai.” Anh ngập ngừng rồi uống thêm một ngụm cà phê.

Đang quyết định xem nên nói cho họ bao nhiêu, cô nghĩ, và phân vân không biết có ai trên đời này anh hoàn toàn tin tưởng đủ để thành thật không.

“Jasper giết anh trai tôi. Vài năm sau hắn giết một người bạn thân của tôi.”

Là sự thật, nhưng không phải tất cả câu chuyện, cô nghĩ. “Tôi có cảm giác là giữa hai người bọn anh có nhiều điều để nói hơn thế.”

Michael liếc cô. Nét mặt anh được canh chừng cẩn thận. “Cuộc chiến giữa tôi và hắn đã diễn ra nhiều năm rồi. Tôi đã giết anh hắn, và tôi sẽ giết hắn – không phải để trả thù mà đơn giản vì hắn sẽ gây đổ máu cho đến khi chết.”

“Điều này gợi ra rằng có rất ít khác biệt giữa anh và người đàn ông anh săn.”

Nụ cười của Michael chua chát. “Có sự khác biệt nhau lớn đấy. Tôi không săn những người vô tội, tôi cũng không hút máu nạn nhân.”

Cô rùng mình, nhớ lại vũng máu vương vãi Monica để lại đêm trước. “Anh nói anh không giết để trả thù, nhưng anh lại giết anh trai hắn. Tại sao?”

Anh lại ngần ngừ. “Bởi vì chúng là sinh đôi, săn mồi và làm việc cùng nhau. Chúng đã giết hơn một trăm người trước khi bị tôi đánh bại, và Jasper cũng giết cũng giết thêm từng ấy người từ đó đến nay.”

Lại vẫn là sự thật, nhưng vẫn không phải là toàn bộ câu chuyện. “Tại sao hắn quyết tâm săn tôi như thế? Chúng ta đều biết có nhiều con mồi dễ kiếm hơn trên đường phố cơ mà?”

Anh nuốt một ngụm cà phê, quan sát cô vài giây trước khi trả lời. “Jasper thêm khát những thứ hắn không bao giờ có. Hơn tất cả là năng lượng. Em có năng lượng, Nikki.”

Và Jasper, kẻ có thể triệu hồi nạn nhân của hắn từ cái chết, sẽ điều khiển năng lượng đó nếu cô chết. Một cục nghẹn ứ lên cổ, cô khó nhọc nuốt xuống.

Tôi sẽ không để điều đó xảy ra, tôi sẽ tự tay giết em, nếu cần thiết.

Một ý nghĩ lạnh sống lưng, và không dễ chịu chút nào.

Ánh mắt họ gặp nhau, và chỉ trong chớp mắt, kết nối giữa họ bùng nổ. Tâm trí anh ôm cô, ve vuốt cơ thể cô bằng một cú chạm âm yếm theo cách mà không sự va chạm xác thịt nào làm được.

Jake khẽ đằng hắng. Cô giật mình, dứt mắt khỏi Michael. Cái quái gì đang xảy ra giữa họ vậy? Tại sao cô lại muốn chạy xa và nhanh hết mức có thể?

“Vậy anh định làm gì?” Jake hỏi vào sự im lặng.

“Tôi định giết Jasper trước khi hắn giết thêm người nữa.”

“Không hợp pháp đâu đấy.”

“Với Jasper, chúng ta không có lựa chọn nào cả. Và anh biết điều đó.” Michael lặng lẽ nói. “Anh được hưởng chút hương vị của hắn qua Monica đêm qua rồi đấy.”

“Vậy con bé chắc chắn là một ma cà rồng.”

Không có chút hồ nghi nào trong lời khẳng định lặng lẽ của Jake. Chỉ có một vết sợ hãi, cô hiểu rất rõ.

“Phải,” Michael trả lời. “Jasper cũng thế.”

“Mẹ khốn,” Jake lầu bàu và uống thêm một ngụm cà phê. “Rồi làm sao chúng ta giết ma cà

rồng? Đánh bằng một cái cọc rồi bọc nó trong thánh giá và tỏi?”

Michael cười, dù mắt anh không có chút hài hước nào. “Thánh giá làm chùn bước ma cà rồng chẳng qua vì ngày xưa người ta đúc thánh giá bằng bạc nguyên chất. Bạc đốt cháy ma cà rồng, nhất là những con ma cà rồng non. Còn tỏi, tôi đoán nó chỉ ngăn cản được những con bọ yếu thôi.”

“Vậy phương pháp đúng đắn để giết ma cà rồng là gì?”

Jake hỏi. “Và làm thế nào anh biết nhiều về chúng như thế?”

“Như tôi đã nói với Nikki, đóng cọc qua tim và chặt đầu là tốt nhất. Bị phơi ra nắng mặt trời giữa trưa cũng hiệu quả. Dù cách nào, anh cũng phải tìm nơi chúng nghỉ ngơi vào ban ngày đã.”

“Sao phải là ánh nắng mặt trời giữa trưa? Tôi tưởng bị phơi ra ánh mặt trời là đủ giết rồi?” Cô nói trong sự ngạc nhiên.

“Phần lớn.” Anh ngừng lại, nhún vai. Cái nhìn nhanh của anh nói với cô rằng anh ước chủ đề này không bao giờ được đề cập. “Nhưng vấn đề là tuổi tác. Càng già thì càng kháng lại được bạc và mặt trời.”

“Jasper bao nhiêu tuổi?”

Theo phỏng đoán của tôi thì hắn khoảng chín mươi tám. Không đủ già để có sức đề kháng mạnh lắm.”

Và hắn trông vẫn như mười lăm, cô nghĩ và thấy ghê tởm. “Còn bọn thầy ma?”

“Giết chủ chúng thì chúng sẽ chết.” Giọng anh lạnh lùng. “Sức sống của hắn giữ chúng sống.”

“Ném muối vào miệng chúng có được không?”

Một luồng thích thú xoáy quanh cô. “Tôi chắc là nếu em tống đủ muối xuống họng chúng thì chúng sẽ bị sặc mà chết.”

Cô quắc mắt. “Tôi đang nói chuyện nghiêm túc.”

“Tôi cũng vậy,” sự vui thích của anh tan mất. “Bị bẻ gãy cổ thì chúng sẽ chết. Nếu không thì chúng vẫn sống cho đến khi Jasper chết.”

“Thế quái nào mà hắn làm được thế?” cô hỏi. “Triệu hồi những người chết và điều khiển chúng thành nô lệ?”

Michael nhún vai. “Khả năng triệu hồi người chết – làm tứ chi chúng cử động lại – là một nghệ thuật hắc ám di truyền theo máu. Từ những gì tôi biết về Jasper, cả cha và ông nội hắn đều là những kẻ như thế.”

Hay rồi, cô nghĩ, và tự hỏi còn những điều bí ẩn gì trong bóng tối, trốn tránh mặt trời và con người.

Cẩn thận với những điều em hỏi, Nikki, nếu không em sẽ khám phá ra câu trả lời đấy.

Cơn ớn lạnh chạy qua người cô. Một điềm báo rằng lời cảnh báo kia đến quá muộn. Cô rùng

mình xoa tay.

“Anh nghĩ chúng ta nên làm gì tiếp theo?” Jake hỏi.

Trong giọng anh là sự chấp nhận hoàn toàn. Anh đã chấp nhận cả tình hình và sự hiện diện của Jasper.

“Chúng ta phải tìm Monica trước. Những con ma cà rồng non thường nguy hiểm và không ổn định, nhất là những kẻ khi còn sống không có chút tình cảm nào với con người.” Michael cười nhạt, rồi thêm vào. “Như anh đã nhận ra.”

“Đúng chỗ Nikki có thể làm được việc. Bọn tôi lấy được sợi dây chuyền.”

Michael gật đầu. “Rồi khi Nikki tìm ra nơi ẩn náu của Monica, chúng ta sẽ đợi đến bình minh rồi đi giải quyết nó.”

Giết nó, ý anh là thế. Cô nhún vai rồi nhúu mày ngắmg nghĩa anh. Cô bỗng dưng có cảm giác rằng mình sẽ không bao giờ được dùng chữ “chúng ta” nữa.

“Nghĩa là chúng ta sẽ để cho nó cảm nhận sự dễ chịu của ánh mặt trời.” Jake nhúu mày. “Tôi không biết nếu tôi...”

“Tôi không cần trợ giúp. Tôi xử lý nó một mình được.”

“Monica là con gái khách hàng của chúng tôi.” Jake nói, giọng vô cảm. “Và đó là trách nhiệm của chúng tôi. Nếu anh làm một mình, tôi sẽ gọi cảnh sát.”

Nếu lời đe dọa làm Michael khó chịu, anh cũng không để lộ ra.

“Vậy thì đi. Đẳng nào tôi cũng không quan tâm.”

Ánh mắt anh bắt gặp cô. Lại nữa rồi, cô nghĩ. Lời tuyên bố cô sẽ không thích.

“Chúng ta sẽ được an toàn ban ngày.” Anh tiếp, giọng ung dung như nét mặt “Nhưng cũng thế cả thôi, tôi nghĩ để đảm bảo an toàn, Nikki nên về nhà và ở đó.”

Jake vội đứng lên, giơ tay ngăn cơn giận của cô. “Ma cà rồng tôi có thể chấp nhận được. Cái này thì vượt quá khả năng. Tôi đi ăn đây.” Anh lấy áo khoác và đi ra cửa. Vừa mở cửa anh vừa quay lại nhìn Michael. “Chúc anh may mắn. Sau lời tuyên bố đấy anh sẽ cần nhiều may mắn.” Michael cố gắng kiềm chế sự thôi thúc phản ứng lại lời Jake nhưng anh phải tập trung để chống đỡ lại những dấu hiệu đang bùng lên từ phía Nikki. Ngay khi cửa văn phòng khép lại, nhấp một ngụm cà phê anh quay đầu đối diện với cơn thịnh nộ đang thổi tới từ phía bên kia bàn.

“Anh nghĩ anh là cái quái gì mà bảo tôi làm này làm nọ?” Cô trừng mắt nhìn anh, má rục hồng.

“Em có nguy cơ gặp nguy hiểm,” anh nói đơn giản. Anh sẵn sàng sử dụng cô, nhưng không có nghĩa anh muốn đánh đổi sự an toàn của cô chỉ để bắt con bé. “Monica không phải là Jasper, và trong mọi khả năng thì nó nguy hiểm hơn bởi vì chúng ta không đoán được hành tung của nó.”

“Rồi sao? Tôi xoay xở sống được qua cơn giận của nó tối qua. Tôi có thể xoay xở được nhiều lần nữa. Jake có nhiều nguy cơ hơn tôi.”

“Đúng, nhưng Jasper không sẵn Jake. Hắn muốn em.”

“Thế là tôi phải co rúm ở nhà trốn tránh trong khi anh giải quyết vấn đề? Tôi không nghĩ thế đâu.”

Anh không tưởng tượng được cô có bao giờ co rúm, nhưng đây cũng không phải thứ anh yêu cầu cô làm. “Rất có thể ta sẽ mắc bẫy, Nikki.”

“Và anh thà để Jasper tóm được Jake hơn là tóm được tôi.” Cô khề hừ mũi và ngồi lại xuống ghế, mắt thu lại. “Anh đúng là một kẻ có trái tim sắt đá, anh biết không?”

Có. Và đã được bảo thế nhiều lần. “Em háo hức muốn được chết à, Nikki?”

“Không.”

Cô hơi ngần ngừ, và có cái gì đó nháy qua mắt cô. Cái chết, anh nghĩ, không có gì lạ với cô, và có thể cô còn háo hức đón chào, nếu không có khả năng là Jasper sẽ điều khiển cô.

“Và tôi còn ít háo hức hơn khi để Jake chết thay mình.”

“Tôi không định để việc đó diễn ra.” Chỉ vì anh không tin tinh thần giữ gìn danh dự của Jake, danh dự của khách hàng, không phải của chính anh. Anh sẽ không để người đàn ông đó đi vào và ngăn cản một cú đánh chết người trong lúc cô mang con bé về với bố nó. “Tôi chỉ định để anh ta đứng gác, không hơn.”

“Vậy tại sao không cho tôi đi? Khả năng của tôi có ích hơn trong việc đó. Ít nhất là tôi có thể cảm nhận được bọn thầy mà nếu chúng lại gần.”

Michael xoa gáy. Cô đang tranh cãi rất có lý và họ đều biết thế. “Nikki, tôi có một linh cảm là nếu em đi cùng hôm nay, em sẽ rơi vào tay Jasper.”

“Cuối cùng cũng thành thật được chút ít.” Cô lưỡng lự, vẻ mặt dứt khoát. “Ở nhà thì tôi an toàn hơn chỗ nào? Có thể Jasper không vào được nơi không được mời, nhưng còn thầy ma thì sao? Hắn có thể dùng Monica như mồi để nhử anh ra xa?”

Anh phải công nhận đây cũng là một khả năng, dù rất khó xảy ra. “Tôi không tin hắn sẽ làm thế vào ban ngày. Nếu có chuyện hắn sẽ chẳng làm được gì để xoay chuyển tình thế.”

“Monica là trách nhiệm của tôi. Nó như bây giờ là lỗi của tôi. Tôi không thể bị bỏ lại, Michael.”

Anh chăm chú nhìn cô trong một phút dài, rồi chậm rãi, gần như miễn cưỡng, anh khum tay đặt lên má cô. Cô nhắm mắt lại một giây, như để nhắm nháp sự vuốt ve, rồi lướt một nụ hôn qua tay anh. Lửa lóe lên nơi cô chạm vào, bùng cháy đến phát đau sâu trong tim anh.

“Tại sao, Nikki?” Anh nói dịu dàng. “Cái gì ở Monica làm em thấy day dứt?”

Cô vùng ra khỏi tay anh và giận dữ đứng lên. “Anh tránh xa khỏi đầu tôi.”

“Không cần có thần giao cách cảm để nhận ra Monica nhắc em nhớ đến ai đó. Em đi theo con bé bất chấp mọi nguy hiểm đêm trước. Phải có lý do gì đó chứ.”

Cô khoanh tay trước ngực và lườm anh. “Có thể tôi chỉ hết lòng với công việc thôi.”

Hoặc có thể cô chỉ điên thôi. Anh nhìn cô.

“Tommy là ai?”

Cô chửi thề, quay ngoắt đi rồi dừng lại ở cửa sổ, tay vẫn khoanh, vai căng cứng. “Tommy đã mất lâu rồi. Anh ấy không liên quan gì đến việc này.”

Nỗi hối hận dâng lên trong cô khiến anh nghĩ phải làm mọi cách để xoa dịu nó. “Monica nhắc em nhớ đến anh ta, phải không?”

Dù cô vẫn quay lưng lại với anh, vệt cười cay đắng của cô làm tim anh đau nhói. “Thật ra, Monica nhắc tôi nhớ đến bản thân mình nhiều hơn.”

Anh không hiểu tại sao. Họ không giống nhau chút nào. “Kể cho tôi nghe về Tommy đi, Nikki.”

Cô khẽ rùng mình. “Cũng không có gì nhiều để kể. Anh ấy là đại ca của một băng đảng mà tôi là thành viên. Anh ấy chết khi tôi gần mười bảy. Hết chuyện.”

Tất nhiên là không phải chỉ như thế khi mà cơn đau trong tim cô vẫn còn nhức nhối. “Tại sao em lại lang thang trên đường? Em bỏ nhà đi à?”

Cô khẽ hừ mũi. “Không, bố mẹ tôi chết và tôi không thích nơi những nhà chức trách muốn tống tôi vào.”

“Em ở trong băng đảng đó bao lâu?”

“Bốn năm,” cô ngập ngừng vào xoa tay. “Dường như lâu hơn thế rất nhiều.”

“Sao em không ở với họ hàng?”

Cô lại hừ mũi. “Bởi vì họ nghĩ tôi là một mụ phù thủy, giống như họ nghĩ về mẹ tôi. Họ không muốn liên quan gì đến tôi, kể cả bây giờ.”

Anh khẽ xoa tay lên cằm. Những điều này thật vô lý. Anh đã gặp nhiều thanh niên đường phố trong từng đấy năm, và họ có một điểm chung – một bản tính táo tợn, sẵn sàng làm mọi thứ để tồn tại. Hầu hết không hơn gì thú hoang, chất người đã mất trong cuộc đấu tranh sinh tồn. Như cô nói, bốn năm phiêu bạt là thời gian dài, nó là một kinh nghiệm đủ để khiến cô sợ đến suốt đời. Nhưng có rất ít vết tích của việc đó trong lời nói và hành động của cô.

“Làm sao em quen biết cậu Tommy này?”

Cô cứng người lại. “Không phải việc của anh.”

Giọng cô cộc lốc, suy nghĩ bỗng nhiên rối loạn. Thế là đủ để anh biết tất cả những gì anh cần biết. Quan hệ của cô với Tommy là quan hệ xác thịt, và vì vài lý do kỳ cục nào đó, cô thấy có trách nhiệm với cái chết của cậu ta.

“Tại sao Monica nhắc em nhớ về cậu ta?”

“Tôi đã bảo anh là không phải thế.”

“Nhưng em đi theo Monica vì Tommy.”

Cô không phủ nhận, chỉ đứng ở cửa, nhìn ra.

“Tại sao, Nikki?”

Trong một giây, anh nghĩ cô sẽ không trả lời.

“Bởi vì tôi đã để anh ấy chết.” Giọng cô nhẹ nghe giống như một lời thì thầm trong suy nghĩ của anh hơn là một câu nói anh thực sự nghe thấy. “Và tôi thề sẽ không để điều đó xảy ra lần nữa.”

“Em không thể làm gì để cứu Monica. Nó chọn số phận của mình trước khi em tham gia vào hoạt cảnh.”

Nikki liếc anh. “Anh sai rồi, Michael. Tôi đã có thể ngăn chặn chuyện này.”

Sự chắc chắn trong giọng cô làm anh nhúm mày. “Monica thực hiện nghi lễ hơn một tuần trước. Từ thời điểm đó, số phận nó đã được ấn định. Vấn đề chỉ là khi nào thôi.”

“Cái khi nào ấy là cái tôi có thể thay đổi.” Cô ngần ngừ rồi quay lại đối diện với anh. “Mỗi người đều có một chút tốt đẹp. Đôi khi chỉ cần lòng tin để thay đổi chiều hướng.”

Anh có cảm giác rằng cô đang nói về bản thân mình nhiều hơn là về Monica. Anh tự hỏi ai đã thay đổi cô. Jake ư?

Cô khẽ hất cằm lên. “Không có gì thay đổi sự thật là ngày mai tôi sẽ không bị bỏ lại.”

Anh gầm gừ. Sự ngoan cố của cô làm anh khó chịu, nhưng anh cũng không thể không ngưỡng mộ cô về điều đó. “Em là một con mụ cứng đầu.”

“Tôi chưa bao giờ tự nói mình hoàn hảo, Michael. Và không gì anh nói hay làm có thể ngăn tôi đi cùng với anh.”

“Tôi có thể trói em lại rồi khóa trái phòng,” anh lẩm bẩm.

“Thì tôi sẽ dùng tâm năng để thoát ra, rồi đuổi theo anh.”

Anh lừa tay vào tóc. “Tôi chỉ đang cố giữ em an toàn, Nikki.” Nhấp một ngụm cà phê, anh ngẩng cô qua rìa cốc. Nếu anh không thể ngăn cô, anh phải tìm cách giữ cô khỏi nguy hiểm. Cũng sẽ dễ hơn việc thuyết phục cô ở nhà.

Cô nhún vai và mỉm cười rất tội nghiệp. “Tôi biết. Nhưng tôi đã tự chăm sóc mình một thời gian dài rồi. Tôi phải kết thúc những thứ tôi bắt đầu.”

Về chuyện đó, họ rất giống nhau. Anh nhìn ra cửa chính, biết là Jake đang tiến lại. Cửa mở và Jake nhìn quanh.

“Đủ an toàn để vào đây,” anh bình luận, bước vào. “Nhưng mà khó đoán được là ai thắng. Về mặt u ám nhìn giống hệt nhau.”

“Anh đừng nói linh tinh nữa.” Nikki gầm gừ. “Em đi.”

“A,” Jake nhìn Michael thông cảm. “Nàng ta rất khó chịu khi phải làm thứ mình không muốn.”

Michael cười nhạt. “Tôi đã nhận ra.”

“Vậy là chúng ta làm theo kế hoạch tấn công vào ban ngày hả?” Jake đi về ghế của mình và ngồi xuống.

Michael uống thêm một ngụm cà phê và gật đầu. “Tìm Monica vào ban ngày thì an toàn hơn.”

Jake cũng gật đầu và rướn người về phía trước, đề lên đồng hồ bừa bộn trên bàn. “Có ai chơi bài không?” anh vừa nói vừa rút ra một bộ bài.

“Miễn là anh đã chuẩn bị tinh thần bị thua hết sạch tiền.” Michael đáp lại với một nụ cười mỉm. Chơi bài thì tốt hơn là ngồi suy nghĩ một mình. Anh có thể nghĩ vào lúc khác.

“Nikki?” Jake hỏi.

Cô lắc đầu và quay đi, lại nhìn ra cửa sổ. Michael kéo ghế lại gần bàn Jake và cố khép mình khỏi cơn đau anh cảm nhận được trong suy nghĩ của cô.

Nhưng anh có cảm giác rằng đêm nay không phải là lúc anh thắng – trong bất cứ chuyện gì.

— ★ —

Nikki khoanh tay trước ngực và mệt mỏi đứng dựa vào một tấm biển chỉ đường bằng kim loại. Jake và Michael đứng cách cô vài mét, hầu như không thấy được trong màn mưa dày đặc.

Cô tự hỏi tại sao Monica chọn một đường hầm tàu hỏa để trốn. Xung quanh đó chắc chắn có nhiều chỗ an toàn hơn. Và một đứa con gái lớn lên trong nhung lụa không thể thấy thoải mái với bụi bẩn và tiếng ồn liên tục bên trong đường hầm.

Đây là chưa kể đến khả năng bị nhìn thấy, hay bị bắt là rất cao. Khu vực này nổi tiếng với bọn trẻ đường phố là có ma ám. Băng của cô thường thách nhau chạy qua đường hầm khi một đoàn tàu sắp đến. Cô biết bọn trẻ ngày nay vẫn làm thế. Vài trò mạo hiểm ngu xuẩn không bao giờ hết mất.

Không có nhiều chỗ để nấp bên trong, trừ khi nó đã thay đổi trong mười năm gần đây. Vậy tại sao lại đến đây?

Có thể Michael nói đúng. Có thể một cái bẫy khác đang chờ họ. Nhưng cô không cảm thấy chút quỷ quái nào, cảm giác thường đi kèm sự hiện diện của Jasper, cô chỉ thấy Monica. Cô nắm chặt sợi dây chuyền trong tay. Mảnh kim loại đập nhẹ – vài phút một nhịp. Tiếng tim Monica đập, cô biết.

Jake gấp bảng giờ tàu chạy lại. Cô đi đến chỗ hai bọn họ. “Quyết định thế nào đây?”

Anh nhún vai.

“Không có tàu nào rời bến trong nửa tiếng tới.”

“Em hy vọng anh đúng. Khi có tàu đi qua thì đường hầm cực kỳ chật chội.”

Jake nhăn mặt và ngó lên trời.

“Trời mưa to thế này cơ mà. Còn lâu mới hửng sáng lên được.”

“Không quan trọng. Monica không có lựa chọn nào ngoài việc sớm nghỉ ngơi.”

Michael nói, xem xét đường hầm.

“Em có chắc Monica trong đó không, Nikki? Không ai khác chứ?”

Cô phân vân không biết có phải anh cảm nhận được điều gì mà cô không biết không. Sợi dây đập khế trong tay cô, hơi ẩm tỏa lên da. Hơi ẩm và cơn đói của Monica, không phải của Jasper.

“Có,” cô khẽ nói.

“Tôi chắc.”

Jake bật đèn pin và đi vào đường hầm, hòa vào bóng tối. Gáy cô nhói lên như bị kim châm.

“Quay về bây giờ cũng chưa muộn đâu, Nikki.”

Muộn rồi. Cô nắm chặt đèn pin và tiến lên trước. Michael đi gần sát khiến cô thấy an toàn hơn. Nhưng linh tính mách bảo rằng như thế là không đủ để cứu cô.

Cô tăng lò lường diềm bào quét qua và nhìn ánh đèn của Jake nhảy múa trong bóng tối. Đèn của cô có vẻ nhợt nhạt, hầu như không xuyên thủng được bóng tối. Đáng lẽ cô nên dừng lại mua một ít pin mới.

Bước chân họ vang vang trong im lặng. Liệu Monica có nghe thấy họ rồi bỏ chạy không? Mà liệu nó có thêm chạy không?

Đường hầm bẻ ngoặt sang bên phải và bóng tối hoàn toàn bao phủ họ. Nhưng chuyển phiên lưu từ quá khứ quay lại ám ảnh cô, cô chiếu đèn sang bên trái. Đâu đó gần đây là một chỗ thủng trên tường. Cô từng trốn trong đó một lần khi phải đối mặt với đoàn tàu đang lao đến.

Jake dừng lại đột ngột đến nỗi cô suýt nữa đâm sầm vào anh.

“Có chỗ nứt trên tường,” anh nói, chuyển tay cầm thanh gỗ đang cầm. “Đợi ở đây, anh đi kiểm tra.”

Chuyển trọng tâm từ chân này sang chân kia, cô đứng nhìn anh biến mất. Dù cô không cảm nhận thấy ai ở trong chỗ nứt, tốt hơn là cứ kiểm tra cho chắc.

Michael đứng sau cô, im lìm và bất động như bóng tối quanh họ. Vậy mà anh lại làm cô liên tưởng đến một dòng nước chảy quanh co. Anh cảm thấy nguy hiểm ở phía trước, như cô.

Jake quay lại. “Không có gì,” anh thở phào. “Toàn rác thôi.”

“Monica vẫn ở phía trước.”

Cô quét ánh đèn ra xung quanh. Không nghe thấy gì, nhưng cô bỗng cảm thấy có gì đó di chuyển. Sức mạnh của ma quỷ đang tập hợp trong bóng tối.

“Còn xa không?” câu hỏi của Jake xô mạnh vào không gian im lìm, đặc quánh.

“Em không chắc. Không xa lắm.”

Jake nhíu mày và quay đi, tiếp tục dẫn đường. Ánh đèn vang quờ quạng yếu ớt, không tác dụng mấy trong bóng tối dày đặc. Thật là dễ để bị rơi vào bẫy.

Hoặc đi vào bẫy, như họ đang làm.

Sợi dây chuyền trong tay cô lại khê khàng đập. Cô nắm chặt và để những cảm quan của mình bùng nổ. Monica đang chạy tròn đường hầm. Chạy trốn nhưng không hề sợ hãi. Có gì đó đang diễn ra, thứ gì đó cô không cảm thấy hay hiểu được.

Sự căng thẳng của Michael bùng cháy sau lưng cô. Có thể anh cảm thấy thứ mà cô đang lờ mờ cố đoán.

“Jasper không có ở đây đâu.” Anh nói khẽ. “Nhưng có bọn thầy ma. Tôi nghĩ em và Jasper nên quay lại đi. Tôi sẽ tiếp tục săn Monica một mình.”

“Monica là con gái khách hàng của chúng tôi.” Jake nhắc anh. “Anh không đi đâu mà không có chúng tôi cả.”

“Hai người bọn anh sẽ không bao giờ địch lại được với tốc độ của Monica. Anh sẽ chỉ làm vướng chân tôi thôi.”

Jake quay lại. Đèn pin của anh xuyên qua bóng tối, sáng gần như mặt trời. “Ý anh là anh địch lại được với tốc độ của nó?”

“Chính thế đấy,” Michael lưỡng lự. “Tôi không thích cảm giác này. Anh và Nikki quay lại cửa vào đi. Ở đó an toàn.”

Chắc chắn là anh quyết tâm giữ cô xa khỏi Monica. Có phải anh sợ cô sẽ ngăn anh? “Tôi không đi đâu cả. Tôi đã nói với anh rồi cơ mà.”

“Nikki, em đã đổi đầu với bọn thầy ma mà một lần rồi. Chẳng lẽ em thực sự nghĩ rằng em và Jake sẽ sống sót sau một đợt tấn công của ba con à?”

Dù giọng anh không được chút khó chịu nào, nhưng suy nghĩ của anh gần như thiếu đốt cô. Cô nhìn anh chằm chằm vài giây. Có lẽ anh đúng. Có hai con mà cô suýt nữa không thoát được. Cộng thêm con bé và một thầy ma nữa, khả năng chiến thắng là rất thấp – kể cả có Michael. Có lẽ đã đến lúc để Monica lại cho số phận. Hơn nữa, cô cũng không thích cảm giác về những thứ sẽ xảy ra ở phía trước.

Cô giơ tay. “Được rồi, được rồi. Tôi sẽ quay lại. Jake?”

Anh lắc đầu. “Anh nghĩ chúng ta nợ Trevgard, chúng ta phải lo vụ này.”

Michael nhướn mày. “Chẳng phải là anh đã hứa với vợ sẽ không làm điều gì ngu ngốc sao?”

Nikki lườm anh cháy mặt. Rõ ràng là anh đọc ý nghĩ của Jake nên mới biết những thứ riêng tư như vậy. Chắc hẳn chỉ vì cô mà anh không xâm nhập vào đầu Jake và bắt anh phải tuân lệnh.

Jake trợn mắt. “Làm thế quái nào mà anh biết?”

“Như tôi nói, Nikki không phải là người duy nhất có tâm năng. Anh nên lo cho cô ấy, không phải Monica.”

Jake nhìn cô, vẻ mặt anh buồn phiền. “Được rồi, tôi đi. Nhưng tôi muốn Monica được mang về cho chúng tôi. Tôi nghĩ chúng ta cần biết điều gì đang xảy ra, vì anh cũng như vì Trevgard.”

Michael gật đầu, rồi đi vào bóng tối và biến mất.

“Quái quỷ.” Jake lầm bầm. “Sao anh ta làm được thế nhỉ?”

“Anh ta di chuyển rất nhanh,” cô thầm thì đáp lại, dù anh chưa đi xa, mới chỉ đi một quãng ngắn và đang chần chừ trong bóng tối. Cô tự hỏi không biết anh đang cảm thấy gì. “Và đường hầm rẽ sang phải phía trước vài mét. Đây là lý do tại sao anh không thấy anh ta.”

Jake khẽ chạm tay cô. “Quay lại thôi. Bóng tối không có vẻ an toàn khi anh bạn đằng đằng sát khí của cô không ở bên cạnh.”

Anh nói đúng. Bóng tối không còn vẻ an toàn. Cảm giác về nguy hiểm tăng gấp đôi sau khi Michael biến mất. Họ thoát khỏi đường hầm càng nhanh càng tốt. Nikki xoa tay, rồi đi theo Jake về phía cửa ra.

“Tiếng động gì vậy?” Jake nói sau vài phút.

Năng lượng trào lên đáp lại. Cô nắm chặt tay và nghe ngóng. Gió lùa qua, mỗi lúc nhanh hơn. Mặt đất bắt đầu rung lên.

“Chúa ơi.” Jake hét lên. “Tàu!”

Cô đẩy anh về phía trước. “Vết nứt chỉ cách có mấy bước thôi. Chạy về phía đó.”

Năng lượng tăng lên, cô chạy như bay. Ánh đèn vung vẩy loang loáng trong bóng tối, và trong một khoảnh khắc, phản chiếu một đôi mắt màu xanh chết người sáng rực. Cô chói với rồi dừng lại.

“Jake, cẩn thận.”

Quanh cô, bóng tối quánh lại thành hình. Có gì đó túm lấy eo cô và lôi cô về phía bóng tối. Cô hét lên, nhưng những ngón tay lạnh buốt bịt miệng, chặn tiếng hét lại. Cô thấy vị đất và chết chóc, cổ họng đắng ngắt. Vùng vẫy điên cuồng, cô đá, đâm sinh vật đang giữ cô rất chặt. Năng lượng cảm xạ dồn tụ, nhưng trước khi cô tung ra được vũ khí của mình, có gì đó đánh vào đầu cô, cơn đau trào lên.

Ma quỷ nháy múa quanh cô. Khi bọn tay sai mang em về, ta sẽ khiến em thành của ta. Suy nghĩ của Jasper mềm mại, nghe như từ một khoảng rất xa.

Không! Cô tung ra một đòn năng lượng chống lại sức mạnh của sinh vật đang giữ mình. Nó lùi lại, nhưng một con khác nhanh chóng thế chân. Cô lờ mờ thấy màu ấm trên má, nghe một tiếng hét giận dữ từ xa không phải của mình.

Rồi không còn gì nữa ngoài một tràng cười móc mỉa.

Chương 9

Sự cảnh báo duy nhất anh nhận được là một tiếng rít nhẹ. Michael né, nhưng không đủ nhanh. Mũi giáo cắm vào tay anh và lửa bùng lên trong mạch máu. Bạc... mũi giáo làm bằng bạc. Vừa chửi anh vừa rút nó khỏi tay. Bọn thầy ma đang ở rất gần, chạy trên một nhánh hầm song song với nhánh hầm của anh. Monica vẫn ở phía trước, đang chạy trốn.

Không hợp lý tí nào. Gió lùa qua anh, vận tốc tăng dần theo từng giây. Một con tàu đang kéo đến. Họ đang cạn dần thời gian. Anh quay lại.

Anh chỉ được chục bước thì cơn chóng mặt ập đến. Anh lao đảo vào giây rồi dừng lại, chống tay vào tường. Tường cứng và rất thật, và quan trọng nhất là không chuyển động. Nhíu mày, anh liếc vào bóng tối. Phía trước, Nikki và Jake là những bóng nhòa nhòa, một màn đỏ im lìm anh hầu như không thấy rõ.

Anh chớp mắt và nuốt nước miếng. Có vị đắng trong miệng, và nó không liên quan gì đến nỗi sợ. Mũi giáo đã bị tẩm độc!

Bọn thầy ma nhảy ra từ chỗ nấp. Nikki hét lên và năng lượng tràn đầy trong không trung.

Có gì đánh mạnh vào đầu anh. Michael khuyu gối, gắng gượng để tỉnh táo khi bóng tối nhảy múa quanh anh. Hơi ẩm chảy xuống mặt. Anh liếm, thấy vị máu mình. Bóng tối trong anh thức dậy, một con quỷ trắng thể cơn choáng váng để điều khiển anh. Anh cố đứng lên, biết là thời gian đã gần hết. Đoàn tàu sắp đi qua. Anh phải tìm Nikki và đi khỏi đường hầm này.

Sức sống của cô cháy lên trong bóng tối. Nỗi sợ của cô tràn trong hồn anh và trở thành nỗi sợ của chính anh. Michael đổ về phía cô, nhưng chân anh bị dính chặt xuống đất. Anh không thể cử động được. Rồi bóng tối đánh gục ngọn lửa sức sống của Nikki, mang cô đi khỏi tầm nhìn của anh. Mang hơi ẩm suy nghĩ của cô đi khỏi tâm trí anh.

Anh gào lên và xoay người để chống trả lại một thầy ma đang vỗ tới.

Đấm mạnh vào mặt, anh xô nó lùi lại vài bước. Nó đổ ra sau, lúc lắc đầu và gằm gù trong cơn hoang mang. Anh quay đi và chạy về phía trước.

Jake đang chống lại quái vật thứ hai. Michael nhảy tới, đá mạnh làm nó lao đảo lùi về phía đường ray. Anh túm lấy Jake, xô anh ta vào khe nứt rồi cùng nép theo. Hai giây sau, đoàn tàu chạy qua, tung đất và rác lên không trung tối hoắm.

Vừa ho anh vừa đứng lên dựa vào bức tường cấu bụi. Làn gió mát mẻ không làm anh thấy dễ chịu hơn chút nào. Anh nhắm mắt và để các giác quan bay xuyên qua không gian. Phải có dấu vết gì của Nikki...

Không gì cả. Độc được làm phản xạ của anh chậm lại nhưng không phải là nguyên nhân anh không tìm thấy cô. Dấu vết của bọn thầy ma rất dễ tìm, lẫn trộn trong những đám xương thịt dính chặt vào nhau trên đường ray. Hy vọng con tàu cắt đứt đầu chúng... Anh hít một hơi sâu.

Vậy là. Như anh đã đoán trước, Nikki đã bị bắt. Anh không hề nghi ngờ việc Jasper sẽ giết cô. Rồi anh sẽ bắt buộc phải giết cô lần nữa, chỉ để cho cô cuối cùng được an nghỉ.

Anh đã biết đấy là một khả năng, nhưng không phải khả năng anh sẵn sàng chấp nhận. Không phải bây giờ, mà cũng không bao giờ.

Anh nắm chặt tay trong đám bụi, rồi chậm rãi thả ra. Cuộc sống này liệu có con người hơn nếu đánh đổi bằng cái chết của Jasper?

Ý nghĩ đó làm anh lạnh toát, và lần đầu tiên trong nhiều năm, anh nhận ra cái giá của cuộc săn đuổi – cho anh và cho những người thân với anh. Những người như Nikki, dĩ nhiên không thân, nhưng có thể đã thân, nếu muốn.

Anh xoa tay lên mắt. Cô chưa chết, ít nhất anh có sự an ủi – hay nỗi sợ – mà hiểu biết đó mang lại. Sự kết nối cô tạo nên giữa họ chưa bị phá hủy, chỉ trống rỗng thôi.

Anh tự hỏi Jasper còn chờ gì. Hẳn muốn năng lượng của Nikki, Michael không chút hoài nghi điều đó. Cách duy nhất hẳn chiếm được năng lượng đó là giết cô.

“Nikki đâu rồi?” Câu hỏi của Jake vang lên trong im lặng.

Michael mở mắt nhìn anh. Hơi ấm của máu anh nóng rực như một màn sương đỏ cam lạnh trong đêm. Có vài vết cắt và bầm tím trên mặt và thân, ngoài ra anh không bị thương tổn gì.

“Biến mất rồi. Jasper bắt cô ấy rồi.” Michael trả lời. Anh chớp mắt và để tầm nhìn của mình trở lại bình thường. Sự quay trở lại của bóng tối đôi khi cũng dễ chịu.

“Tại sao anh không bắt nó ở lại?” Jake giận dữ quát. “Anh biết gã đàn ông này thế nào, vậy mà anh để nó đi cùng. Nó biến mất là lỗi của anh.”

“Anh là sếp của cô ấy. Tại sao anh không cấm?” Dù Michael hiểu cơn giận của Jake chỉ là cách đối diện với tình huống, anh không thể không tỏ ra khó chịu.

Jake nhìn xuống. “Tôi là sếp của nó, phải. Nhưng khốn kiếp, anh quan tâm đến nó thế cơ mà.”

Michael trở mắt nhìn anh ta ngạc nhiên. Jake lấy ý tưởng đó ở đâu ra không biết? Anh mới chỉ biết Nikki sơ sơ, và dù đúng là giữa họ có sức hấp dẫn, anh không hề có ý duy trì. Và theo mọi dấu hiệu thì cô cũng không muốn.

“Tôi thấy hay không thấy thế nào cũng không cho tôi quyền để ép cô ấy làm gì trái ý muốn mình.” Nói ra những lời cao thượng đó nhưng anh vẫn biết anh đã có thể xâm nhập vào trí óc và bắt cô phải ở lại, anh nên làm thế. Kể cả nếu phải phá lời thề.

Có lẽ anh và Jasper thật sự có nhiều điểm chung.

Anh lắng nghe tiếng bước chân giật cục của bọn thầy ma tắt dần, rồi dựa vào tường, anh đứng lên. Chất độc trong máu anh sẽ không tan hết trong nhiều giờ tới, và với anh mặt trời mạnh dần khi đến gần trưa, anh không làm được gì lúc này ngoài chờ đợi.

“Đám quái vật đã đi rồi.” Anh nói. “Chúng ta quay trở lại văn phòng thôi.”

“Và không thêm thử tìm nó?” Jake ngò vức hỏi lại.

“Tôi không có lựa chọn nào khác.” Michael không biết nói gì hơn.

Chỉ tự chủ được đến thế, anh cay đắng nghĩ và đi ra khỏi chỗ nấp. Một tia bạc lọt vào mắt anh. Anh đi qua đường ray, cúi xuống, nhặt nó lên. Là cây thánh giá bạc của Nikki. Lượng bạc nhỏ bên trong nhói trên tay anh, nhưng anh mặc kệ. Ít nhất anh cũng có thứ gì đó của Nikki để giữ gìn. Để nhớ về cô trong những năm dài sắp tới.

Anh nhìn về phía Jake rồi sai bước qua bóng tối. Họ không còn làm được gì nhiều trong đường hầm, và Jasper có lẽ sẽ liên lạc với họ ở văn phòng – cho dù chỉ để chế nhạo.

Đêm nay anh sẽ đi tìm.

Và Jasper sẽ phải trả giá khi anh tìm thấy hắn.

— ★ —

Bóng tối vờn vờ, sống động như một thực thể sống.

Thay đổi, rồi biến mất.

Nikki chớp mắt, tự hỏi có phải mắt cô đang bị lóa. Đêm tối có vẻ im lặng, trống trơn. Nhưng càng nhìn vào bóng tối, cô càng chắc rằng có ai đang ở đó, nhìn mình.

Cô run lên, nhưng cố cưỡng lại thôi thúc muốn đứng lên khỏi sàn bê tông lạnh cóng. Cho đến khi cô biết mình đang ở đâu, cử động không có ích gì. Ai mà biết được loại bẫy gì đang chờ trong bóng tối.

Những phút dài lê lết qua. Mồ hôi vã ra trên lông mày cô, và nỗi sợ cuộn lên trong tim. Dù không có dấu hiệu gì của Jasper trong bóng tối đầy trắc trở, cô biết hắn ở đâu đó rất gần. Mùi hương quỷ quái kinh tởm của hắn tràn ngập trong không khí.

Cô nắm chặt tay và cố đè xuống nỗi sợ ủa lên bất chợt. Cô phải bình tĩnh nếu muốn sống sót. Hít một hơi sâu, cô cố gắng liên lạc với Michael qua kết nối của họ.

Nhưng anh không ở đó.

Không gì cả.

Tâm năng của cô không còn nghe lời cô nữa. Cổ họng cô đắng nghét. Cô nuốt một cách khó nhọc. Jasper đã làm gì cô rồi?

Tiếng cười xuyên qua màn đêm, một âm thanh ghê rợn khiến da cô rúm lại vì sợ hãi.

“Người tình của em sẽ không nghe thấy em đâu.”

Giọng Jasper vang lên trong không gian, bao phủ cô trong vị mục rữa. Cô không nhìn thấy hắn, cũng không cảm nhận được hắn. Cô làm sao rồi?

“Anh ấy không phải là người tình của ta.” Giọng cô thều thào, cổ họng khô như muốn cháy. Cô liếm môi và thử lại. “Và tại sao anh ấy không nghe được ta?”

Bóng đêm khuấy động và Jasper hiện ra. Ngắm nhìn cơ thể hoàn hảo của hắn hình thành trong sự im lặng lúc nửa đêm gần như là một kỳ quan tuyệt diệu. Rồi cô nhận ra hắn đang khóa thân.

Tim cô lơ vài nhịp. Nhắm mắt lại, cô cố gắng điều khiển nỗi kinh hoàng đang túm chặt cổ họng. Dù tay chân đau nhừ, cô nghĩ Jasper chưa đụng chạm gì mình. Nhưng hẳn sẽ. Cô có thể cảm nhận được cơn đói của hắn.

Hắn phá ra cười. Cô vật lộn với mong muốn được thu tròn thành một quả bóng và ngồi lên. Sàn nhà cọ sát mạnh vào cơ thể. Đến lúc đó cô mới nhận ra mình cũng đang khóa thân như hắn.

“Những thân thể đẹp như chúng ta thì tại sao lại phải che dấu chứ?”

Để nhấn mạnh luận điểm của mình, hắn uốn éo để khoe những múi cơ cuộn cuộn. Điên rồ... Hắn chắc chắn rất điên rồ. Cô vòng tay qua đầu gối, thu gần ngực. “Mi muốn gì ở ta?”

“Nhiều lắm.” Sự thích thú hiện lên trên mặt hắn. “Chủ yếu là ta muốn em giúp ta giết kẻ đã giết anh ta.”

“Không bao giờ.”

Hắn khẽ cười. “Ồ, em sẽ giúp ta thôi, người đẹp ạ.”

Cô không bác bỏ. Hắn cười và đi đến góc phía xa của căn phòng, nhưng cử động rất trang nhã. Nikki chớp mắt, bỗng nhiên nhận ra mình nhìn được. Bóng tối bắt đầu nhạt dần và bình minh le lói qua khung cửa sổ bí kín bên phải cô. Tự do. Nhưng cô không dám cử động. Cô không nghi ngờ gì việc hắn sẽ giết cô ngay khi cô có bất kỳ cử động sai lầm nào lúc này...

Hắn quay lại, cầm kim tiêm trong tay. Cô nhẹ nhóm hắn. Hóa ra đây là lý do cô thấy chóng mặt. Hắn tiêm thuốc vào người cô.

“Cái này không làm em ngứa đầu.” Nụ cười của hắn làm cô lùi lại. “Chỉ là để ngăn em cử động và làm mờ khả năng của em thôi. Ta không muốn em gọi gã tình nhân đến quá sớm.”

Sợ hãi khiến cô bất động. Hắn cúi xuống đâm mũi tiêm vào đùi cô. Tay hắn ve vuốt da cô, nóng bỏng và chiếm hữu. Cô nhắm mắt lại, nín thở.

Jasper cười và đứng lên. Cô mở mắt, nhìn hắn đẩy cái giường. Hắn chơi đùa với cô, cô buồn bã nhận ra, thương thức nỗi sợ của cô, đổ thêm dầu cho nó cháy. Nhắm nháp nó.

Lúc đó cô nhận ra hắn sẽ không động chạm cô kiểu thể xác. Ít nhất là không trong một lúc nữa. Gã đàn ông này thích xúc phạm cô theo cách khác – trái tim, tâm hồn, trí óc. Như mèo vờn chuột, hắn sẽ vờn cho đến khi cô vỡ vụn.

Rồi hắn sẽ dùng cô để bẫy và giết Michael.

Cô phải thoát khỏi gã đàn ông điên loạn này.

Tiếng bước chân vang lên trong tĩnh lặng. Tiếng cười bao quanh cô, khiêu khích mà lạnh giá. Không phải của Jasper. Là Monica.

Cô nhắm mắt lại, cố không để ý tới sự hiện diện của con bé. Ván giường cọt kẹt khi Monica lên giường cùng gã người tình. Vài phút sau những tiếng rên rỉ khe khẽ là tiếng ga giường sột soạt vang lên.

Tất cả những gì cô làm được là lơ đi những âm thanh của cuộc mây mưa và cố nghỉ ngơi. Như

trò chơi của Jasper, cô biết đây là một hình thức tra tấn. Nhưng nếu chúng hy vọng làm cô choáng ngợp, hy vọng thúc đẩy cho miếng vỡ đầu tiên của sự đứng đắn trong cô, chúng sẽ phải ngạc nhiên. Cô đã nhìn và nghe thấy những thứ tệ hơn nhiều trong những năm lang bạt trên đường phố.

Nhưng cô không thể ngăn mình hy vọng rằng ngày sẽ tới và xua chúng vào quên lãng. Hay tốt hơn là vào địa ngục.

— ★ —

Cơn đau đánh thức cô. Tim cô đập mạnh đến phát đau trong lồng ngực. Cô mở mắt. Jasper đang quỳ bên cạnh, hơi thở ấm áp phảng phất trên da cô, mắt hấn cháy lên với ham muốn khi hấn nhìn... và hút máu từ cổ tay cô.

Nikki hét lên và cố giằng tay ra. Hấn giữ chặt tay cô, tay như gọng kìm khi hấn hút dần sự sống của cô. Cô không thể làm gì để ngăn hấn lại.

Khi nhận ra cô sắp chết, hấn bỗng rời ra.

Hàm răng sắc như dao của hấn rời da cô và cơn đau nóng bỏng dịu đi. Vừa cười vừa chăm chú để ý từng cử động của cô, hấn liếm những giọt máu còn vương lại. Lưỡi hấn lượn quanh cổ tay cô khôu gợn, và hai lỗ nhỏ lành lại.

Nỗi khiếp đảm ngập trong từng góc ngách tâm trí cô. Cảm giác như thể sự bắn thối của hấn đã bằng cách nào đó len lỏi vào tâm hồn cô và khiến nó nhơ nhuốc. Hấn cười, hàm răng trắng lấp lóa, răng nanh vẫn còn vết máu. Cô nhắm mắt, cố gắng tuyệt vọng để ngăn cơn cuồng loạn. Đây là thứ hấn chủ tâm, thứ hấn muốn. Chỉ là một phần những mảnh khoe của hấn, một phần cố gắng của hấn để bẻ gãy ý chí của cô.

Cô không thể để hấn thành công. Khi mà mạng sống của Michael đang bị đe dọa.

Jasper quay lại giường. Ánh mắt sáng rực của hấn nhìn cô chăm chú. Không có sự sống, không có cảm xúc trong đôi mắt ấy. Như thể trở thành một ma cà rồng đã cướp đi của hấn mọi tính người. Nhưng cô vẫn có cảm giác kỳ lạ rằng ngay khi hấn còn sống, cái nhìn trong mắt hấn cũng y như vậy.

Cô xoay người một cách khó nhọc trên sàn lạnh, nhưng các cơ vẫn còn cứng và thụ động. Cô vẫn co đầu gối lại gần ngực, dù cơ trên đùi cô đã bị tê cứng từ lâu. Dù sự che chắn chỉ là ảo tưởng, cô vẫn không muốn cơ thể mình phơi bày trước gã đàn ông này.

“Em đã biến mất hơn hai tư giờ rồi. Em nghĩ gã tình nhân của em đã phát hiện chưa?”

“Anh ấy không phải...” Cô dừng lại. Có ích gì đâu. Hấn không bao giờ tin cô và Michael hầu như chẳng phải bạn, chưa nói đến người yêu. Rồi đại điều khiến não hấn, và hấn từ chối nghe bất cứ cái gì bên ngoài ranh giới của những điều hấn tin là thật.

Jasper đặt tay lên đầu gối, mặt căng thẳng hơn khi hấn ngả về phía trước. “Gã sẽ phải chịu đau khổ, như ta đã phải đau khổ. Và hấn sẽ cảm nhận được khi em chết, như ta đã phải cảm thấy khi anh của ta chết.”

Giọng hần trống rỗng, lạnh lẽo vì không có chút cảm xúc nào. Nhưng lời tuyên bố của hần làm cô thấy khó hiểu. Tại sao, nếu hần thèm khát tâm năng đến thế, mà giờ vẫn để cô sống? “Ta tưởng mi muốn chiếm lấy khả năng của ta cơ mà?”

Có thể đấy không phải là một bước đi khôn khéo, hỏi một kẻ điên câu hỏi như thế, nhưng đấy là câu hỏi cô rất cần câu trả lời.

“Ta giết em bây giờ thì gã tình nhân của em sẽ chỉ đưa em trở lại với cái chết. Sẽ không có gì để nhắm nháp trong một hoàn cảnh như thế cả.”

Bỗng nhiên cố hiểu ra. Hần nghĩ họ là người tình, và muốn Michael phải chịu đựng đau đớn khi biết cô bị bắt mà không biết cô bị hành hạ thế nào. Một kế hoạch hay, nếu không có sự thật rằng cô và Michael chỉ hơn hai người lạ một chút.

Có lẽ bây giờ Michael đang ngồi nghĩ xem làm thế nào để xoay chuyển tình thế về hướng có lợi cho anh. Cô nghĩ rằng cô chỉ ở trong suy nghĩ của anh một hai giây gì đó.

Tuy nhiên anh hứa sẽ đảm bảo an toàn cho cô, và cô không hoài nghi chút nào việc anh sẽ cố gắng giữ lời hứa đó.

“Tại sao mi không cố thôi miên ta?” Cô hỏi sau một giây. Hần đã suýt làm được lần thứ nhất.

“Lúc đó, em không biết gì và rất dễ để tấn công. Nếu không phải vì gã tình nhân của em thì ta đã có em. Bây giờ em không còn là mục tiêu dễ dàng nữa, kể cả khi tâm trí em bị lu mờ. Ta không muốn bắn tay khi nỗi sợ và thuốc độc đã quá đủ để bẻ gãy tinh thần em một cách dễ dàng.”

Và cơn đau kèm theo sẽ giúp vui cho hần, cô nghĩ. Hần cười, nỗi sợ lại cuộn lên trong bụng cô. Có quá nhiều răng trong nụ cười đó. Cô phải giữ hần nói. Đó là hy vọng duy nhất. Mỗi giây cô trì hoãn được kế hoạch của hần dành cho cô là một giây Michael có để tìm cô.

“Anh mi cũng là ma cà rồng à?”

Mắt hần nheo lại. Hần biết cô định làm gì, nhưng cô cảm thấy hần đã chuẩn bị để chơi cùng. Ít nhất là trong lúc này.

“Anh sinh đôi. Anh ấy không bao giờ khỏe, không bao giờ chắc chắn về khả năng hay về sự trường sinh. Anh ấy là một mục tiêu dễ dàng. Ta đã phải mất nhiều thời gian để tìm được kẻ giết anh ấy.”

Và chắc là một thời gian dài để sắp đặt việc giết Michael. Cô khẽ nâng chân lên, cố gắng làm dịu cơn đau, nhưng dừng lại khi một ánh nhìn đói khát nháy lên trên mặt hần. Giữ im, cô đăng hắng, cố thu hút sự chú ý của hần khỏi thân thể trần trụi của mình. “Michael thậm chí không biết tên mi.”

Nếu hần biết cô nói dối, hần cũng không biểu hiện ra cho cô thấy.

“Thế thì hần sẽ biết, trước khi việc này kết thúc. Và hần sẽ nguyên rửa tên ta một lúc lâu trước khi chết.” Hần đứng lên và nhặt ống tiêm. “Ta phải đi đây. Máu em đầy độc dược, không thỏa mãn được cơn khát của ta.”

Hắn lại đâm mũi tiêm vào đùi cô và cô cố ngăn một tiếng thét đau đớn. Lửa trắng bùng qua mạch máu và mạch đập của cô rối loạn. Mồ hôi và ra, dù cô thấy lạnh tới tận đốt xương. Bóng tối bắt đầu chuyển động, bắt đầu rên rỉ và thì thầm... Ảo ảnh của những cơn ác mộng cô từng trải qua nhảy múa sống động trong màn đêm trước mắt.

Cô nhắm mắt lại, cố giữ từng mẩu lí trí. Chỉ là tại liều thuốc thôi. Nó không thật. Tay Jasper vuốt ve tay cô, nóng bỏng thêm khát. Cô run rẩy, nhưng không cử động. Không dám cử động.

“Ở lại vui nhé, người đẹp.”

Tràng cười của hắn vang vọng trong màn đêm đang dần dày lên, xoay chuyển thành một màn múa cuồng nhiệt của sự điên dại.

“Tên ta là Jasper Harding.”

Giọng hắn xuyên qua sự tê liệt. Cô bủn rủn, ôm chặt đầu gối hơn, không dám cử động. Mồ hôi chảy thành dòng trên cơ thể cô, dù cơn ớn lạnh ủa qua căn phòng. Mỗi nhịp tim là một lần rùng mình vì sợ hãi.

Bóng tối quẩn quại và múa may với những khiếp sợ vượt xa tưởng tượng. Chúng lấp đầy cô với điên rồ, vụn vụn tâm hồn cô với những quỷ quái. Cô đã từ lâu thôi không cố bảo mình đây chỉ là độc dược. Bây giờ hơn thế nhiều. Hắn đã trở lại.

“Nói lại đi. Nói tên ta.”

Cô cắn lưỡi và tảng lờ sự thôi thúc làm như hắn ra lệnh. Bóng đêm chạy qua da cô nhẹ như một con nhện, làm bóng cô.

“Nói lại đi và nỗi sợ sẽ biến mất. Mọi thứ sẽ biến mất.”

“Không!” Cô gục đầu xuống đầu gối và cố kìm nén nhu cầu làm theo lời hắn đang lớn dần. Cô thà đối mặt với sự điên loạn còn hơn.

Đau đớn bùng lên ở đùi cô. Thêm thuốc. Cô rên rỉ và ôm chặt đôi chân run rẩy. Cô sẽ không đầu hàng. Cô sẽ không...

— ★ —

Cái chết của bố mẹ cô lặp đi lặp lại trong bóng tối. Vẻ mặt họ khi vẫy chào cô. Tiếng rít của kim loại khi một chiếc xe tải cán phải họ. Hình ảnh những phần méo mó còn lại của chiếc xe lẫn lộn với máu và các bộ phận thân thể rời rạc, tung tóe.

Cô cảm thấy sự vuốt ve của linh hồn mẹ cô, nụ hôn yêu thương của bà khi bà qua đời hết lần này đến lần khác.

Cô hét, khóc và không chịu chấp nhận sự cương quyết của bóng đêm rằng họ ra đi là vì cô. Cầu xin và van vỉ được tha thứ, nhưng chỉ để bị mĩa mai với những tràng cười độc ác.

Và cơn ác mộng vẫn cứ tiếp diễn.

— ★ —

Lần nữa rồi thêm một lần nữa cô thấy Tommy bị đánh, tầm nhìn của cô bị mờ đi bởi máu từ vết thương trên trán cô. Không thể giúp được anh, khả năng của cô vô dụng khi cơn đau hoành hành trong đầu, cô chỉ có thể đứng nhìn ba kẻ đâm đá anh.

Lời lẽ chế nhạo cô. Lời của chính cô, nói vào đêm trước khi anh qua đời. Mong muốn rằng linh hồn anh sẽ bị đẩy xuống địa ngục. Cô hét lên lời phủ nhận vào bóng tối. Những lời được nói lên trong sự giận dữ và sợ hãi chứ chưa bao giờ thực sự có ý đầy.

Đêm không nghe, và sự rồ dại cứ nhảy múa.

Cô nghe tiếng còi cảnh sát inh ỏi đến gần và bọn côn đồ sợ hãi bỏ trốn. Trải qua lần nữa đoạn trường bờ đau đớn về phía Tommy. Thấy lại giây phút chết chóc khi cô giữ cơ thể máu me của anh trong tay, cái chạm khê của linh hồn anh khi nó chuyển tiếp vào chuyển hành trình về phía bóng tối vĩnh hằng.

Lời nguyên rửa của cô, lỗi của cô. Lần nữa và thêm lần nữa.

— ★ —

“Nói tên ta.”

Giọng trầm bổng như hát lên trên đầu cô. Cô lắc đầu, cử động vô cùng yếu ớt. Cái gì cũng đau – đầu cô, cơ bắp của cô, tim cô. Đêm dài vô tận, và thời gian trở thành một hoang mạc băng giá đông đầy sự rồ dại.

Chống lại, chống lại. Lời cầu nguyện yếu ớt át giọng trầm bổng của hắc, giúp cô cưỡng lại hắc. Lửa chạm chân cô, cháy trong máu cô.

Độc được. Tim cô choáng ngợp trong sợ hãi khi cơn điên nhảy nhót trong sự hưng phấn cuồng nhiệt.

— ★ —

“Jasper Harding.”

Những từ lời toạc ra từ cô. Cô không thể ngăn mình nhắc lại tên hắc, dù tim cô tê lại trong cảm giác thua cuộc cay đắng.

Bóng đêm ngừng nhảy múa. Sự in lặng ngọt ngào ủa vào thế chân.

“Nhắc lại,” Jasper giục, hân hoan lồ lộ trong giọng hắc.

“Jasper Harding.” Cô rên rỉ đáp lại. Cô đã ngồi đó bao lâu rồi? Cô đã cố cưỡng lại độc được bao lâu rồi? Cảm giác như vô tận, nhưng thật ra có thể mới chỉ hơn một ngày.

Từng thớ thịt đều mệt mỏi, nhưng điều đó chẳng có nghĩa lý gì. Đầu óc cô quay cuồng, dù cô không chắc đây là do cô không ăn hay do độc được. Cổ họng khô rát mà mỗi lần nuốt đều đau đớn, có gì đến việc cất tiếng nói thành lời. Jasper có thể sẽ giết cô nếu hắc không can trọng.

Cô mệt mỏi nhìn bóng tối. Cô có thể đã thua cuộc đấu này, nhưng cô chưa thua trong cuộc chiến. Jasper không thể giữ cô, hay điều khiển cô, hai từ giờ mỗi ngày. Cô sẽ đánh bại hắc. Nếu đó là thứ duy nhất cô học được trong những năm tháng sát cánh với Tommy, cho dù mọi thứ

tồi tệ đến thế nào cũng không được bỏ cuộc. Hy vọng có khi chỉ cách một nhịp tim.

Jasper xuất hiện từ bóng tối, một sự hiện diện cô cảm thấy nhiều hơn là nhìn thấy. Cô nhắm mắt, không muốn chấp nhận hẳn.

“Cưỡng lại yếu ớt nhỉ?” Hắc khế mỉa mai. “Giờ em là của ta.”

Cô không đáp lại. Không khí lạnh mơn trớn da thịt đầm đìa mồ hôi, làm cô thấy lạnh hơn cô có thể tưởng tượng.

“Mở mắt ra.” Giọng hắc đầy uy quyền. “Nhìn ta.”

Cô cố sức chống lại lời ra lệnh. Nhưng đầu cô ngẩng lên và mắt cô gặp hẳn. Nước mắt lặng lẽ chảy xuống má cô.

Monica đứng sau hẳn, đôi mắt xanh tràn đầy thù ghét. Đằng sau chúng, ánh bình minh ấm áp nhảy múa qua bóng đen.

“Lấy kim tiêm.”

Mạch đập cô loạn xạ khi nghe hẳn ra lệnh. Jasper cười khi Monica quay đi thi hành mệnh lệnh.

“Lần này chúng ta sẽ chỉ cho em ngủ. Em dựng nên một cuộc chiến dài nhưng vô ích, người đẹp ạ. Chúng ta đều cần nghỉ ngơi.”

Nhẹ nhõm. Ít nhất điệu nhảy điên dại đã kết thúc. Hắc lùi xa khi Monica quỳ xuống cạnh cô. Những đốm sáng mặt trời chạy trên da thịt hẳn, làm nổi những vết lằn đỏ rồi biến mất ngay như khi vừa xuất hiện. Cô nhớ Michael nói về việc Jasper không miễn dịch trước ánh mặt trời, và tự hỏi không biết đã mấy giờ. Có gì đó nói với cô điều này rất quan trọng.

“Khi chúng ta đều đã nghỉ ngơi,” Jasper ngọt ngào nói tiếp, “em sẽ hoàn toàn là của ta.”

Cô sẽ tự tử trước khi hẳn có thể làm gì cô. Nhưng bắt gặp ánh mắt chế giễu của hẳn, cô hiểu ý nghĩ của mình rất phù phiếm. Trước tiên là cô không có phương tiện gì để đánh lại hẳn. Độc được chúng tiêm vào người cô vẫn khóa mọi khả năng của cô. Còn về sức lực, cô không nghĩ là mình có thể đe dọa một con kiến ngay lúc này.

“Ta sẽ thưởng thức việc chiếm đoạt thân xác em, như ta đã thưởng thức việc chiếm đoạt trí óc em.”

Con bé giật mình, và chất lỏng tràn ra chân cô. Nikki căng người, phân vân không biết Monica có nhận ra... con bé gặp mắt cô, đôi mắt xanh sẫm đi vì giận dữ và thù ghét. Nó liếc nhanh qua kim tiêm, và nhìn lại Nikki. Cô biết nó gần như trống rỗng. Bằng cách lạ lùng của riêng nó, Monica đang cho cô một cơ hội trốn thoát.

Chỉ vì nó sợ mất con quỷ nó gọi là người yêu.

Con bé đứng lên và ném ống tiêm rỗng lên trước khi lên giường cùng Jasper. Cánh tay nó đặt trên hông hẳn đầy sở hữu. Nikki tự hỏi không biết con bé còn bao nhiêu thời gian – không nhiều, xét theo ngôn ngữ cơ thể. Mắt cô gặp Jasper. Ác tâm nhìn lại cô.

“Michael nói cho em bí mật của gã chưa?”

Nikki nhắm mắt lại. Cô không muốn nghe thêm điều gì từ Jasper. Nhưng không phải cô sợ những lời dối trá của hắn. Không, lần này cô sợ nghe sự thật.

“Michael là một trong chúng ta,” Jasper khẽ khàng nói. “Một sinh vật của bóng tối. Một kẻ hút máu.”

“Không.” Cô già lên phủ nhận. Nhưng từ trong tim cô biết hắn nói sự thật. Nó giải thích bóng tối cô cảm nhận thấy trong Michael, giải thích việc anh và Jasper rất giống nhau.

Nhưng Michael không phải là Jasper. Jasper cười lạnh lẽo. “Cứ việc tin vào những gì em muốn, người đẹp.”

Cô mặc kệ hắn, mặc kệ con quỷ đang thì thầm ngò vực trong đầu cô. Chỉ là một ván cờ khác, không hơn. Con buồn ngủ ập đến và cô chào đón nó. Cô phải nghỉ ngơi nếu muốn khỏe lại đủ để chạy thoát và khám phá sự thật.

Michael mệt mỏi dựa vào tường, sốt ruột đứng nhìn mặt trời lặn. Ba ngày vừa qua họ đã đi theo mọi dấu vết có thể nhưng không tìm thấy Nikki hay kẻ giam giữ cô. Kể cả Monica hay bọn thầy ma dường như đã biến mất khỏi mặt đất.

Anh chạm vào cây thánh giá trên cổ. Bạc châm da anh đau nhói và đôi khi làm anh bỏng. Nhưng anh không quan tâm. Nó là của Nikki – tất cả những gì của cô mà anh có.

Anh nhắm mắt và cố tìm sự kết nối. Bóng tối hiện ra, một bức tường anh không xuyên qua được. Nhưng ít nhất cô vẫn còn sống.

Nhưng cho đến khi cô thoát khỏi xiềng xích đang giữ chặt tâm trí mình, anh không giúp gì được nhiều. Jasper đã chọn nơi trốn rất kỹ. Có lẽ phải mất hàng tuần để tìm ra hắn. Thật sự là lần cuối cùng hắn bỏ trốn, Michael đã mất gần một năm mới tìm được. Nikki không có từng giây thời gian.

Anh chỉ có thể chờ đến hoàng hôn và tiếp tục cuộc săn, dù rất vô vọng. Anh khoanh tay và nhìn đám đông vội vã chạy qua trong buổi chiều tà. Một tấm rèm dày bảo vệ anh khỏi hơi nóng, nhưng anh không dám lại gần cửa sổ. Anh chưa muốn tự tử.

Đằng sau anh, Jake đi đi lại lại trong phòng và chửi rủa vào điện thoại. Một cố gắng vô ích. Họ đều biết là cảnh sát không làm gì được nhiều hơn những thứ họ đã thử.

Cơn đói cồn lên. Anh mặc kệ. Không có thời gian để ăn. Chuyển đi có thể đồng nghĩa với việc tìm được vài đầu mối hoặc không có gì. Anh không thể liều được.

Anh thở dài và nhìn lên trời. Đúng là một ngày thích hợp – ẩm ướt và ẩm đậm. Chỉ đến giờ mặt trời mới rạch được tấm màn mây nặng trĩu. Anh hy vọng đây là dấu hiệu của những điều tốt đẹp hơn đang đến.

Sau anh, Jake đập mạnh điện thoại. “Bọn khốn kiếp đấy.”

“Họ làm hết sức rồi.” Michael nói.

“Nhưng không đủ tốt!”

Không có gì đủ tốt, anh nghĩ trong sự đồng tình u ám. Cố gắng của họ hay của cảnh sát. Nikki vẫn bị quỷ dữ giam cầm, và Chúa mới biết hắn đang làm gì cô... Anh hít một hơi thật sâu và cố gạt bỏ ý nghĩ đó.

Nhưng anh không dễ thoát khỏi sự ăn năn. Đây là lỗi của anh. Anh không bao giờ nên dùng cô làm mồi nhử. Điều đó chỉ làm Jasper tin rằng cô có y nghĩa với anh. Anh chắc chắn rằng vì lý do đó, nhiều hơn là vì năng lượng của cô, mà Jasper săn đuổi cô. Dù nó cũng có thể là lý do duy nhất cô vẫn chưa chết.

Chỉ lúc này, khi nó không còn quan trọng nữa, Michael mới nhận ra anh đúng là một gã ngốc.

“Khốn thật, chúng ta đáng lẽ phải ở ngoài kia.” Jake hùng hổ đi lại và lôi áo khoác đang treo ở ghế ra. “Tôi không thể ngồi đây thêm phút nào nữa. Tôi sẽ đi tìm nó.”

“Tôi không thể.”

Jake quay lại đối diện với anh. “Tại sao không? Tôi nghĩ anh quan tâm đến nó.”

“Michael nén chặt cảm xúc. “Tôi có quan tâm hay không không phải là vấn đề. Đơn giản là tôi không ra ngoài được.”

“Tại sao? Sợ mặt trời hay cái gì?”

“Hay cái gì?” Michael thì thầm rồi quay đi. Không phải là lúc lý tưởng để thành thật – nhưng không phải lúc này thì còn lúc nào nữa? Thật là dễ để xâm nhập vào trí óc Jake và buộc anh tin – nhưng anh không thể. Nikki sẽ biết.

“Jasper và tôi có một điểm chung. Đều là ma cà rồng. Tôi sẽ chết nếu tôi ra ngoài lúc này.”

Jake tròn mắt nhìn anh. “Anh đang đùa... đúng không?”

“Không. Dù tôi không hút máu người, tôi vẫn là ma cà rồng.”

“Nhưng... anh đang đứng trong ánh nắng.”

“Ánh nắng nhạt. Nhìn đây.” Anh đi tới, vén tấm rèm để sức nóng mặt trời chiếu lên tay. Ngay lập tức, da anh đỏ ửng. Anh để tấm rèm lại như cũ trước khi vết bỏng nặng lên. “Bởi vì tôi ở trên mặt đất này lâu rồi, tôi có thể chịu được một ít ánh nắng. Tuy nhiên, nếu tôi ra ngoài lúc này, tôi chỉ tồn tại được khoảng mười phút.”

Jake dựa vào bàn và lùa tay vào mái tóc vàng sáng. Michael nghe được sự tranh đấu trong suy nghĩ của anh. Chúa ơi, thật là dễ để đi vào... anh nắm chặt tay và chờ.

“Nikki có biết không?” lúc sau Jake hỏi.

Không phải là câu hỏi anh trông đợi. Và dù anh thấy nỗi sợ trong mắt Jake, đây không phải là cơn hoảng loạn cùng cực anh đã đoán trước. “Không. Nhưng tôi không nghi ngờ gì việc anh sẽ nói cho cô ấy.”

“Một cách hay để biết đấy.” Jake nói. “Anh bảo anh không hút máu người à?”

“Không.”

“Tất nhiên là tôi chỉ biết qua lời anh nói.”

Michael nhìn thẳng vào anh. “Nếu tôi muốn ném máu anh, anh sẽ không có thời gian để hét lên một tiếng.”

“À, thú vị nhỉ.” Jake rùng mình rồi lướt tay qua đám râu ria lởm chởm. “Trong mấy ngày gần đây tôi thấy thấy ma, người chết trốn khỏi nhà xác. Không phải cố gắng lắm để tin anh là ma cà rồng. Tuy nhiên là tôi phải nói là anh không hành động giống ma cà rồng lắm.”

Michael nhướn mày. “Anh gặp bao nhiêu ma cà rồng rồi mà nhận xét thế?”

“À, chỉ Monica và Jasper thôi, nhưng tôi xem vô số phim Dracula rồi.”

“Truyện thuyết Dracula dựa vào một người. Không có nhiều sự thật lắm đâu.”

“Nói với Monica và Jasper của anh thế xem. Bọn chúng cư xử đúng với truyền thuyết đấy chứ.”

“Trở thành ma cà rồng không biến Jasper thành hắc bầy giờ. Con khát máu của hắc hình thành từ trước khi hắc chuyển đổi.”

“Nhưng khi chuyển đổi làm hắc khó giết hơn.” Jake ngần ngừ, mắt nheo lại. “Tại sao hắc muốn bắt Nikki? Để trả thù anh?”

“Tôi nghĩ thế. Hắc tin là tôi quan tâm đến cô ấy...”

“Tất nhiên là anh có.”

“Và hắc muốn tôi đau khổ trước khi hắc giết cả hai.”

“Vậy là anh và Jasper có mối tư thù cá nhân, rồi tôi và Nikki chẳng may bị lôi vào cuộc.”

Điều cơ bản là. Michael xoa trán, phân vân về cố gắng đuổi bắt Jasper có đáng để nhiều cuộc sống bị tước mất trong suốt nhiều năm qua không.

Rồi anh nhớ tới anh trai mình, Patrick, và bạn anh, Jenna. Và những kẻ như Monica, không thánh thiện nhưng xứng đáng nhiều hơn là con đường chết chóc và tàn phá mà sự quyến rũ và những lời dối trá của Jasper đã dẫn vào nó.

“Như tôi đã nói, nó nhiều hơn là mối tư thù cá nhân. Jasper phải bị chặn lại. Việc của tôi là chặn hắc.”

“Tại sao?” Ánh mắt Jake xuyên thấu. “Anh không thực hiện chuyện này một mình, đúng không?”

Cả hai câu hỏi anh đều không chuẩn bị để trả lời ngay lúc này. Liệu mạng anh là một chuyện, liệu mạng các bạn của anh bằng cách nói ra quá nhiều về tổ chức của họ là chuyện khác. Jasper vẫn còn tung hoành, và Jake có thể là người tiếp theo trong danh sách tiêu diệt của hắc. Jake biết càng ít thì càng tốt cho cả hai bọn họ.

“Đôi khi cần có một ma cà rồng để săn một ma cà rồng khác.”

“Nói cách khác, lo chuyện của tôi thôi.” Jake cười, nụ cười không mấy thân thiện. “Tôi đoán chúng ta đành chờ vậy. Tôi hy vọng anh không phiền lòng nếu tôi giữ khoảng cách. Ở cạnh một ma cà rồng chắc cũng mất lâu lâu mới quen được.”

Michael cười. Jake ổn cả. Không ngạc nhiên là Nikki rất tin cậy người đàn ông này.

“Tôi chỉ thấy ngồi đây thật vô dụng,” Jake nói kèm một tiếng thở dài.

“Chúng ta sẽ tìm thấy cô ấy. Đừng lo.”

“Phải rồi.”

Sự ngột vực trong giọng Jake làm anh khó chịu. Hy vọng là một thứ anh không thể đánh mất. Nhưng lời quả trách tất lịm trên đầu lưỡi. Jake nói vậy vì sợ, một nỗi sợ anh hiểu rất rõ.

Một giờ chậm chạp lê qua, rồi một giờ nữa. Đêm đến. Michael đứng lên. Ít nhất bây giờ anh cũng làm được gì đó chứ không chỉ chờ đợi.

Sức sống bỗng lóe lên trong bóng tối của kết nối. Anh căng ra, mồ mả điên cuồng. Hỗn loạn, sợ hãi và lung túng chào đón anh. Nikki không nghe thấy anh, không biết sự có mặt của anh.

Không quan trọng. Anh biết cô đang ở đâu.

Jasper sẽ phải chết vì điều đó.

— ★ —

Những vệt nắng vàng trải trên nền nhà không giúp làm tan cơn lạnh trong căn phòng hay trong cơ thể cô. Vài giờ qua cô nhìn đường đi của mặt trời, cơ thể bất động không thể cử động được.

Nhưng thời gian và mặt trời không chờ cô. Cô phải di chuyển, phải đi khỏi đây trước khi ngày tàn. Sức nóng báo hiệu rằng lúc đó đã là chiều muộn. Có rất ít thời gian.

Nghiến răng, cô duỗi thẳng chân phải. Cơ cứng khiến cô đau đớn, cô nghiến răng và chậm rãi duỗi chân còn lại.

Tay cô cũng khó cử động như thế, căng cứng và nặng như chì vì khí lạnh. Cả cơ thể cô đông cứng, da lạnh như đá. Nhưng lần đầu tiên kể từ rất lâu rồi, cô thấy năng lượng của mình trở lại. Xoa chân với những ngón tay co quắp, cô cảnh giác liếc về phía cái giường. Monica và Jasper nằm im, tay chân trần trụi bao bọc lấy nhau. Nếu chúng có thở, cô cũng không nhận ra.

Nhưng thú vị hơn là cô nhìn thấy cánh cửa cạnh giường. Cho đến giờ, cô không nhận ra là nó có ở đó. Cô cắn môi, rồi lăn bằng bàn tay và đầu gối.

Cố gắng khiến căn phòng chao lộn. Cô hít vài hơi sâu, mắt không rời đám hình thù trên giường.

Chúng không động đậy.

Chậm rãi cô quay đi và đặt tay lên tường, bám vào nó để đứng lên.

Không có chút cử động nào.

Mồ hôi vã ra trên mặt cô. Cô quay cho đến khi dựa được lưng vào tường. Căng thẳng tột độ vặn xoắn bụng cô, nhưng cô tảng lờ nó, tập trung vào sợi xích đang khóa trên cửa. Cô không có thời gian và sức khỏe để làm gì khéo léo; cô tung tất cả chỗ năng lượng tập hợp được vào sợi xích. Nó nổ tung và, dội vang trong phòng. Cô nín thở, nhìn về phía cái giường.

Vẫn không có dấu hiệu cử động nào. Có thể chúng đang chơi đùa cô, với hy vọng như mèo vờn chuột. Cô bỗng nhìn thấy viễn cảnh vừa mở cửa thì Jasper vùng dậy và tóm cô lại, phá tan hy vọng tự do cuối cùng của cô.

Mánh cuối cùng. Việc khó nhất. Cô chẳng thể làm gì hơn là đánh liều.

Chân cô đứng không vững mà mềm như cao su. Mỗi bước đi dài như một dặm. Cô tiếp tục nhìn Jasper và cầu nguyện rằng hắn sẽ không tỉnh dậy.

Cô với ra rồi đẩy cửa mở. Phía trên là những bậc thang rất dốc. Nơi chúng giam giữ cô và cũng là nhà của chúng là một kiểu hầm.

Vừa bám vào tay vịn, cô vừa kéo lê mình lên. Cơn đau trong chân cô biến thành một tiếng hét, và dường như quãng thời gian cô đi lên tới đỉnh dài vô tận. Đặt chân lên bậc thang trên cùng, cô đổ gục, xoa gối và thở hồng hộc.

Sau vài giây quý giá, cô chao đảo đứng lên, thấy mình đang ở trong một nhà bếp. Bụi phủ đầy trên đồng bừa bộn thời gian và những kẻ vô ý thức gây nên. Cứ nhìn vào độ dày của bụi thì ngôi nhà đã bị bỏ hoang nhiều năm rồi.

Hy vọng về một cuộc giải cứu xẹp xuống. Cô đi tiếp, men trên đám kính vỡ và sàn nhà dập nát, tìm lối ra. Cô phải nhanh lên. Kiệt sức là một bức tường khổng lồ đe dọa đổ ụp lên cô bất cứ lúc nào.

Trong căn phòng bên cạnh cô tìm thấy quần áo và giày dép của mình, bị ném lung tung trong một góc. Cây thánh giá không có ở đó – cũng không quan trọng gì. Jasper không hề sợ hãi khi hắn giằng nó khỏi cổ cô.

Cô chỉ đủ thời gian để mặc áo khoác, quần và đi giày. Cô bỏ lại những thứ khác. Thời gian đang chạy rất nhanh, cô cũng phải thế.

Hoảng loạn vượt ngoài tầm kiểm soát và bơm đầy năng lượng vào tay chân. Cô chạy xuống hành lang, không còn quan tâm đến tiếng động mình tạo ra. Cửa chính hiện ra trước mắt – khóa chặt. Cô dùng năng lượng để xô cửa. Cửa nổ tung ra phía ngoài, to đến nỗi đủ để đánh thức người chết.

Cô bỗng muốn phá ra cười điên dại, và phải nín chặt mình. Sự rồ dại không giúp gì cho cô lúc này.

Mặt cô nhòe nước trong ánh mặt trời chói lọi. Cô lấy tay che mắt và lao đảo bước đi. Không quan trọng đi đâu, miễn là tránh xa khỏi ngôi nhà và những kẻ ở trong đó.

Đá lạo xạo dưới chân. Tiếng xe cộ ầm ầm ủa vào tai cô. Chớp mắt liên tục, cô nhận ra cửa

hàng, trung tâm mua sắm chật ních người. An toàn. Jasper không thể tìm ra cô trong đám đông như thế. Sẽ không dám bắt cóc cô khi có quá nhiều người chứng kiến như vậy.

Sẽ không cần, khi tất cả những gì hắn cần là gọi tên cô.

Tim đập loạn xạ, cô chạy, cố hòa vào đám đông buổi tối và sự che chắn họ mang lại cho tâm trí cô.

Hoàng hôn bắt đầu buông xuống bầu trời với tấm màn đỏ thắm. Cô cuống cuồng như một kẻ say và đâm sầm vào một ông già. Ông ta chửi với theo khi cô loạng choạng chạy tiếp. Cô phải chạy, phải trốn thoát, trước khi hắn đuổi theo.

“Nikki!”

Tim cô ngừng đập. Trời ơi, hắn đã tìm thấy cô! Không ngoảnh lại, cô cầm đầu chạy. Bằng cách nào đó Jasper đã tìm thấy cô. Khiếp sợ khiến cô chạy như bay.

Nikki!

Tiếng gọi dội âm âm qua cô. Cô nén một tiếng gào kinh sợ. Hắn đang đuổi theo cô. Cô phải tiếp tục chạy.

Dừng lại! Nikki, cẩn thận.

Tiếng bánh xe rít lên. Cô nhận ra con đường, dòng người và chiếc xe đỏ bao quanh mình. Quá muộn...

Cô cố tránh, nhưng chiếc xe đâm vào cô. Cơn đau bùng nổ khi vô thức tràn vào.

Chương 10

Tiếng xe cộ ầm ầm đánh thức cô. Nikki khẽ xoay, lựa sột soạt cọ vào da, nhúm lại gần đùi. Mùi hương thoang thoảng của chiếc áo, ấm áp và quen thuộc. Cô mỉm cười, tự hỏi tại sao mình lại mặc áo của Michael.

Cô mở mắt ra, ngắm nghía căn phòng. Mặt trời le lói đằng sau ô cửa sổ che rèm bên trái cô, để những bóng nhảy nhót trên bức tường xanh nhạt. Trần nhà ám khói, tróc sơn và cái tủ nhỏ màu nâu bên cạnh giường trải xước. Không phải phòng cô, hay tủ của cô. Tim cô lỡ vài nhịp. Cô đang ở đâu đây?

Một bàn tay khẽ đặt lên tay cô, bọc những ngón tay cô trong hơi ấm. Michael. Cô nhắm mắt lại và ước rằng anh sẽ ôm cô vào lòng, nói với cô rằng tất cả chỉ là một cơn ác mộng, và mọi thứ sẽ tốt đẹp cả thôi.

Nhưng anh không cử động, và có lẽ anh cũng là một cơn mơ chẳng.

“Mấy giờ rồi anh?” cô khẽ hỏi.

“Bốn giờ chiều.”

Sự mệt mỏi trong giọng anh làm tim cô đau nhói. Cô quay lại, nhưng một cử động nhỏ cũng làm cơn đau chạy rần rần xuống chân. Cô cắn môi, cố ngăn mình trào nước mắt.

“Khẽ thôi, Nikki. Hông và chân trái của em bị xe đâm nặng lắm.”

Anh ngồi trên ghế cạnh giường, chân trần thả trên tấm đệm. Trông anh thoải mái trong cách anh xem xét cô. Trong đôi mắt sâu thẳm tối sẫm, cô nhìn thấy mọi thứ bí mật, mọi nỗi sợ của mình. Mọi thứ đã xảy ra.

Cô bối rối nuốt nước bọt, nhìn đi chỗ khác. “May là chỉ bị xe suýt qua thôi. Làm sao anh tìm thấy em?”

“Đi theo suy nghĩ của em.”

Nếu suy nghĩ của cô mở toang ra với anh như thế, sao anh không nói với cô rằng kỹ thuật hành hạ tâm trí của Jasper có thành công hay chưa? “Em mất tích trong bao lâu?”

“Ba đêm.”

Cảm giác dài hơn thế nhiều lắm. Cô rùng mình và xoa cổ tay. Dù hai vết chích trên da đã liền lại, da cô vẫn con bông rát. “Chúng ta đang ở đâu đây?”

“Phòng khách sạn của anh. An toàn hơn là bệnh viện, nơi Jasper đến và đi tùy ý.”

Hơn nữa Jasper không biết Michael ở đâu – nhưng điều đó có ý nghĩa gì? Hẳn có thể xâm nhập suy nghĩ của cô bất cứ lúc nào và biết được họ đang ở đâu. Cô không thể làm gì để chặn hấn lại.

“Em thấy thế nào rồi?” Giọng Michael từ tốn khi anh đứng lên, nhưng có gì đó trong cách anh di chuyển rất dữ dằn.

Cô nhìn anh rót nước vào cốc. Mái tóc màu đêm của anh rối bù và cần được gội, mặt anh như bị khắc bởi nhưng đường mệt mỏi rất sâu. Quần áo nhàu nhĩ, như thể anh chưa ngủ trong nhiều ngày.

Cô muốn vươn ra để vuốt ve bờ vai đang căng lên, hơi lên đôi môi mệt mỏi của anh. Thay vào đó cô túm chặt tấm chăn trong tay. Cô có điên không? Cô muốn chạm vào một con ma cà rồng theo cách cô chưa từng muốn chạm vào một người đàn ông nào khác...

“Michael, tại sao anh không nói với em?” Cô thì thầm, không đếm xỉa đến cốc nước anh đưa.

Nhưng bắp thịt trên tay anh cứng lại, trong thoáng chốc căng ra trong ống tay áo được xắn lên. Rồi anh chậm rãi đặt cốc nước xuống bàn.

“Anh xin lỗi, Nikki...” Anh ngần ngừ rồi nhún vai, trong thoáng chốc lảng tránh ánh mắt cô. “Anh không bao giờ muốn em tìm ra sự thật theo cách này.”

“Anh có bao giờ định cho em biết không?”

Anh lại ngần ngừ. “Anh không biết.”

Ít nhất anh thành thật. Và nếu cô cũng thành thật với bản thân mình, cô chưa bao giờ, dù thế nào, thực sự sợ anh. Chỉ là bóng tối trong anh, bóng tối giờ đây cô có thể gọi tên.

Bóng tối anh không bao giờ thoát được.

Anh giơ cốc nước ra lần nữa. Tay cô run run khi nâng nó lên môi. Nước lạnh không giúp gì cho cơn rát trong cổ.

“Anh sẽ không bao giờ làm đau em, Nikki.”

Cô gặp ánh mắt anh và cố lờ đi cơn run sâu trong tâm hồn mình. Bằng việc không nói ra sự thật về bản thân mình, anh đã nhấn mạnh rằng anh không tin cô. Điều đó khiến cô đau hơn tất cả những gì Jasper có thể làm.

Michael ngồi lại xuống ghế, tay vặn vẹo trên đùi. “Có những thứ về anh em sẽ không bao giờ biết. Như thế an toàn hơn – cho anh và cho em. Hãy tin anh, Nikki.”

“Tin anh?” Cô không ngăn được một tràng cười cay đắng. “Trời ạ, Michael. Em đã tin anh trong mấy ngày qua nhiều hơn em tin bất cứ ai trong suốt cả đời.”

“Nhưng mà, tận sâu bên trong, em vẫn sợ anh.” Mắt anh gặp cô, xuyên sâu vào hồn cô. “Anh chưa bao giờ nói dối em, Nikki...”

“Không.” Giọng cô cộc lốc. “Anh chỉ yêu cầu em làm những thứ anh không thể, và nói cho em nửa sự thật khi thích hợp.”

Anh đập mạnh tay vào ghế và đứng thẳng dậy. “Nếu anh nói thì có khác gì không?” Anh hỏi gay gắt. “Liệu trước sự thật có ngăn em đi vào đường hầm để tìm Monica không?”

“Không. Nhưng chắc chắn là để thằng điên kia nói với em những thứ anh không thể thì rất đau đớn.” Cô nhìn anh đi qua cửa phòng ngủ để vào một căn bếp nhỏ. “Còn nhiều thứ khác anh không nói với em, đúng không? Anh không làm việc này một mình đúng không?”

Anh nhìn quanh, nhướn mày. “Không. Nhưng họ không quan trọng, ngay lúc này.”

Anh nói dối, và điều đó làm cô đau. Tại sao anh không tin cô. Anh sợ ảnh hưởng của Jasper hay còn gì nữa? “Phải rồi. Như việc anh là ma cà rồng không quan trọng?”

“Không. Không phải như thế.” Anh đóng sầm cửa tủ. “Em có đói không?”

Bụng cô cồn cào khi nghĩ đến thức ăn. Xét đến lượng thức ăn ít ỏi cô ăn vài ngày qua, đáng lẽ cô đã phải chết đói. Nhưng cô lại không đói. “Miễn là có cái gì để ăn.”

“Anh có súp đang sôi đây.”

Cô gật đầu và nhắm mắt, bỗng dưng thấy bối rối. Bao nhiêu phần cơn giận dữ với Michael của cô là từ trò chơi của Jasper? Liệu cô có khi nào phản bội Michael, kể cả nếu cô có cố gắng không làm thế?

“Thực tế là em tự hỏi mình những câu hỏi đầy thể hiện rằng kế hoạch của hắn không hoàn toàn thành công.”

Anh quay lại phòng và đặt một khay nghi ngút khói lên bàn. Cô mặc kệ nó và ngồi lên. “Hắn bắt em ba đêm, Michael. Hắn có thể vẫn còn kiểm soát tâm trí em. Điều gì sẽ xảy ra nếu em thực sự phản bội anh?”

“Chúng ta sẽ đối mặt khi nào nó xảy ra.” Anh ngồi lên giường cạnh cô và vòng tay qua vai cô. Cô ngả vào vai anh, tận hưởng hơi ấm từ cơ thể anh.

“Chúng ta không thể thay đổi những gì đã xảy ra. Em phải chiến đấu với nó, Nikki à.”

“Nếu em không thể thì sao?” Cô khẽ đặt cằm lên vai anh và cô không để ý tới vòng tay dịu dàng của anh. Trời ạ, trong tay anh thật an toàn...

“Vậy thì chúng ta đều gặp rắc rối rồi.”

Sự cương quyết trong giọng anh khiến cô run rẩy. Anh sẽ làm gì nếu cô phản bội anh?

Anh thở dài, một âm thanh chua chát đâm xuyên qua tim cô. “Khi nào em mới chịu nhận ra là anh sẽ không bao giờ làm đau em?”

“Em xin lỗi.” Cô cắn môi, hối hận về suy nghĩ của mình ngay khi anh rời vai cô. Vòng tay anh đánh bại cơn quỷ trong đầu cô, và làm dịu đi cơn lạnh đang cuộn lại thành một nút sợ hãi thật chặt dưới đáy bụng.

Anh đứng lên lấy cái khay, đặt lên đầu gối cô. “Em ăn hết cả bát đi. Em phải cho một ít dinh dưỡng vào cơ thể mới được. Gọi anh nếu em cần gì khác.”

“Tại sao? Anh đi đâu bây giờ?” Cô ghét chút hoảng hốt trong giọng nói của mình, nhưng ý nghĩ phải ở một mình khiến cô sợ hãi.

“Anh sẽ nghỉ trên ghế trong phòng bên cạnh. Ba ngày vừa rồi rất dài.”

Anh đã ăn chưa?

“Anh chưa.” Câu trả lời của anh lạnh lùng. “Em nghĩ anh thoải mái lắm sao khi biết kẻ nào đang bắt em? Tưởng tượng những gì hắn làm.”

“Em xin lỗi.” Cô chần chừ, không biết nên nói gì, không chắc làm thế nào để không chạm vào nỗi đau trong mắt anh. “Em chỉ nghĩ là ma cà rồng không có cách nào khác ngoài ngủ vào ban ngày.”

“Ai cũng phải ngủ, Nikki à, kể cả những kẻ không phải là người. Ma cà rồng ngủ ngày chủ yếu vì mặt trời cực kỳ nguy hiểm với bọn anh.”

Cô nhớ lại khi mặt trời chiếu vào lưng Jasper và những vết tấy đỏ nó gây nên. “Còn ăn?” Cô khẽ hỏi, không thật sự chắc mình muốn nghe câu trả lời.

“Anh không hút máu người, Nikki. Anh cũng không ăn hàng ngày như Jasper và Monica.” Anh lưỡng lự rồi nói thêm bằng giọng nặng nề cay đắng. “Sau ba trăm năm tồn tại, người ta học cách sống sót mà không cần rất nhiều thứ.”

Cô chớp mắt. Cô có nghe đúng không vậy? Anh đã ba trăm tuổi?

“Phải.” Anh thở dài, và lùa tay vào mái tóc rối bù. “Giờ thì ăn rồi nghỉ đi. Anh sẽ ở ngay cạnh nếu em cần.”

Anh nhanh chóng ra khỏi phòng. Cô nhú mào, cầm thìa lên, ăn súp mà không thực sự thưởng thức hương vị của nó. Lúc ăn xong, cô đặt khay lại lên bàn và nằm xuống ngủ.

Giấc mơ của cô tràn đầy nỗi sợ và sự điên dại, ám ảnh bởi con quỷ treu đùa và chế nhạo. Cô tỉnh dậy khi trời đã tối, chiếc áo sơ mi lụa nhăn nhúm trên người và ẩm mồ hôi. Vừa chớp mắt cho tỉnh hẳn, cô vừa nhìn vào căn phòng tối sẫm.

Có gì đó trong sự tĩnh lặng nói rằng cô đang ở một mình, và tim cô lỡ vài nhịp đập. Nhưng đó không phải thứ cô sợ. Không, có gì đó khác...

Như một bài ca mê đắm, tiếng gọi thì thầm trong đầu cô, giục cô hành động.

Sợ hãi, nhưng không thể cưỡng lại sức quyến rũ của tiếng gọi, cô lật chăn ra và đứng lên. Chối vờ đi qua căn phòng, cô kéo rèm sang một bên và nhìn ra ngoài.

Bóng tối bao trùm lên thành phố. Tháp đồng hồ dưới phố đỏ chuông, và con đường trống rỗng, im lặng.

Rồi bóng tối xao động.

Jasper cười ngạo nghễ, tự tin vào sự hồi ứng của cô.

Đến với ta.

Có gì đó sâu bên trong đáp lại, muốn làm theo lời hắn. Cô nhắm mắt, chống lại nó, chống lại hắn.

Đã quá muộn rồi, đừng cố nữa. Em là của ta.

Không bao giờ. Ta sẽ tự kết liễu đời mình trước.

Tiếng cười của hắn làm rung động tâm hồn cô, phủ đầy nó với những nhớ nhuốc. Vừa run lấy bầy, cô vừa khoanh tay lại và chạy xa khỏi cửa sổ. Nhưng không thể ngăn được lời thì thầm gian xảo đang cầu khẩn cô làm theo ý hắn. Cô hít sâu, cố tập hợp lại chút tỉnh táo còn rơi rớt. Michael, anh ở đâu? Em cần anh.

Nếu anh không nghe được lời cầu cứu vô thanh của cô thì sao? Ừ thì cô cũng không đến nỗi bất lực, bất kể con quỷ trong đầu cô nói gì.

Đừng tưởng lơ ta, người đẹp.

Cô rùng mình, cố gom góp chút bình tĩnh và sức lực để cưỡng lại trong khi lùi xa khỏi cửa sổ. Monica đang ở đâu?

Đang đi săn bữa sáng.

Hình anh ulla vào cô – bỗng rất nhục dục và bạo lực. Mạch cô đập nhanh hơn, loạn nhịp, cô tái nhợt đi, choáng váng. Chúa ơi, tại sao việc lại ra thế này? Hắn đã làm gì cô rồi?

Em sẽ van nài ta, người đẹp ạ. Như Monica đã van nài ta.

Hắn muốn cô đi săn cùng, trở thành nô lệ của bóng đêm, cái chết và cơn khát cuồng dại dai dẳng, Khiếp đảm cuộn lên trong bụng cô. Ta sẽ không bao giờ đi với mi.

Nhưng cô vẫn nghe thấy sự do dự trong lời khẳng định của mình. Jasper là Tommy, nhưng mạnh hơn một trăm lần. Nếu hắn nắm được quyền điều khiển tâm trí cô, cô sẽ không bao giờ nhận ra đâu là ý cô, đâu là lời hắn nữa.

Trong thế giới của ta, mãi mãi là một thời gian rất dài. Và ta chán Monica rồi.

Tràng cười của hắn vang vang trong đầu cô. Cô nắm chặt tay, đè nén thôi thúc đang giục cô chạy xa hết mức khỏi gã điên bên dưới. Hắn chỉ đang vờn cô, thử thần kinh và sức mạnh của cô. Cô phải vận hết sức để đứng yên, tảng lờ lời rủ rỉ châm chọc, và nhìn chăm chăm hắn trong lặng im.

— ★ —

Michael nhảy hai bậc thang một, không thềm đi nhẹ chân. Jasper đã không lẫn trốn, và anh biết Nikki vừa gọi. Anh cũng biết có ba thầy ma đứng gác quanh khách sạn, sẵn sàng tấn công Nikki nếu anh đuổi theo Jasper. Anh lên tới tầng ba và chạy dọc hành lang, chỉ chậm lại khi tới phòng. Ngay từ khoảng cách này, anh đã thấy sự mệt mỏi của cô. Nhưng cô đã chống lại được lời mời gọi của Jasper, thế là nhiều hơn anh trông đợi rồi.

Anh mở khóa đi vào. Tâm năng nhảy múa quanh anh, dù anh không chắc cô có nhận ra sự có mặt của anh hay không. Cô đang dùng tất cả những gì mình có để chống lại Jasper. Anh thu tay thành nắm đấm và dừng lại, hít một hơi sâu, chậm. Giờ không phải lúc chạy xuống dưới và giết người. Nikki cần anh.

Anh đi đến phòng ngủ. Cô đứng gần cửa sổ, vẫn mặc chiếc áo đen cũ của anh. Nó chỉ đến đùi cô và không che được thân hình mảnh mai nhưng rất cân đối của cô. Chưa bao giờ cô quyến rũ thế. Hay khiếp sợ thế.

“Nikki à?” Anh nói nhẹ, không muốn làm cô sợ với sự xuất hiện đột ngột của mình.

Cô giật bắn và quay lại. “Hắn ở đây.” Giọng cô điềm tĩnh dù anh thấy nỗi sợ hiển hiện trong mắt cô. “Bên kia đường.”

Anh dừng lại cạnh cô và trượt bàn tay mình dọc theo cánh tay cô, khép những ngón tay anh quanh ngón tay cô. Tim cô đập thành thịch thất thường, tay cô lạnh như đá. Anh kéo rèm, nhìn ra ngoài.

Jasper đang vẫy tay với họ.

Cơn giận trào lên. Anh cố nén nó xuống. “Hắn là một tên tự phụ đáng chết.”

Cô nuốt khan. “Hắn gọi em, Michael. Hắn muốn em đi với hắn.”

Anh thực sự sẽ rất thích thú khi giết được hắn. “Hắn chỉ đang thử nghiệm thôi, Nikki. Và giờ hắn biết sợi xích không mạnh như hắn hy vọng.”

Nhưng kẻ dưới kia mới đang đùa, và cô biết điều đó. Anh cảm nhận được nỗi sợ trong ý nghĩ của cô.

“Sao anh không xuống kia đuổi theo hắn?”

Bởi vì hắn muốn em chết, và bọn thầy ma đang sẵn sàng hoàn thành nhiệm vụ nếu anh rời em. “Anh muốn chắc chắn là em ổn trước đã.”

“Bởi vì hắn không còn đấy nữa. Hắn đang cố làm em mất ý chí, Nikki à.”

“Thế thì hắn đang làm tốt đấy.” Cô rút tay ra khỏi tay anh và tự vòng tay qua thân mình. Dù anh ước anh có thể ôm cô, cho cô hơi ấm cô đang rất cần, nhưng anh không dám cử động. Jasper vẫn theo dõi họ. “Hắn không thể làm hại em trừ khi em cho phép. Em có những khả năng riêng. Hãy dùng chúng để tự bảo vệ mình.”

Cô phải vượt qua nỗi sợ. Anh không thể ở bên cô hai tư giờ một ngày. Hơn nữa, cách tốt nhất để bảo vệ cô là giết Jasper. Để làm thế, anh buộc phải để cô một mình.

Cô nhìn lướt qua anh, và anh tự hỏi nếu cô nghe thấy ý nghĩ mình. Kết nối giữa họ ngày một mạnh hơn, càng lúc anh càng khó giữ riêng ý nghĩ của mình.

“Hắn đi rồi.” Cô lặng lẽ thông báo.

Michael nhìn hắn hòa vào bóng tối, vệt mờ mờ hơi ấm di chuyển rất nhanh trên đường. Vài tiếng nữa là đến bình minh, hắn phải đi sẵn trước khi ẩn náu. Chắc chắn báo Lyndhurst Mail sẽ có thêm vài vụ giết người để tương thuật cho độc giả đang vô cùng hoảng hốt của họ.

Anh thả rèm xuống và quay lại, kéo cô vào lòng. Cô thật mềm mại và ấm áp. Anh khẽ hôn lên đỉnh đầu cô và ôm cô cho đến khi sự hỗn loạn trong cô dừng lại.

“Cám ơn anh.” Cô thì thầm và nhẹ nhàng rời ra.

Mắt cô sáng long lanh, không phải vì sợ hãi. Anh nghe được nhịp đập không đều của tim cô và biết nhịp điệu của nó hòa hợp với tim mình.

Anh đưa tay lên gạt một lọn tóc sẫm màu trên má cô. Da cô mềm như lụa dưới ngón tay anh. Anh lần theo xương hàm, nhẹ lướt ngón tay trên môi cô. Anh ước gì mình được thưởng thức đôi môi tròn đầy ấy, nhưng thế thì không công bằng. Khi cô đang sợ hãi và Jasper vẫn còn ở ngoài kia.

“Em nên nghỉ đi,” anh nói, ngắm những vệt sáng trong đôi mắt màu hổ phách, ngắm hơi ẩm đang dâng lên trên má cô. Trời ơi, cô đẹp quá.

“Em muốn anh ở lại với em, Michael,” cô nói dịu dàng. “Em muốn anh yêu em.”

Anh xem xét cô, nhìn thấy sự tuyệt vọng trong mắt, sự sợ hãi trong tâm trí cô. Dù anh không thể phủ nhận sự hấp dẫn bùng cháy giữa họ, anh biết nó không liên quan gì đến việc cô bỗng dưng muốn ngủ với anh. Trong bất cứ hoàn cảnh nào khác, bất cứ thời gian nào khác, anh sẽ đón nhận những gì cô muốn cho đi, nhắm nháp niềm vui được ở bên cô cho đến khi mọi thứ xong xuôi, rồi bỏ đi. Như anh đã làm với những người phụ nữ khác trong quá khứ. Nhưng không phải với Nikki, không phải với lý do anh nhìn thấy trong tim cô. Dù sao thì việc gần gũi để xóa Jasper khỏi đầu cô không đúng đắn cho lắm.

Nhưng trời ạ, cô quá tuyệt vời...

Anh cúi xuống hôn cô. Anh chỉ định hôn ngắn, nhưng môi cô mềm và ngọt dưới môi anh. Anh thấy mình muốn nhiều hơn nữa. Tay cô lướt trên má anh, vòng qua cổ anh, anh nhắm mắt, kéo cô lại gần, lấy lưỡi đùa với môi cô. Cô phát ra một tiếng gần như thở dài, rồi mở miệng ra, cho phép anh gặm nhấm mình. Anh đưa tay xuống lưng cô, và ôm thân thể mềm mại của cô vào lòng.

Anh không muốn giây phút này ngừng lại, nhưng biết mình phải làm thế. Không được đi quá xa, anh nghiêm khắc tự nhủ. Phải buông cô ra. Anh hôn trán cô và lùi lại.

“Anh không thể làm thế, Nikki.”

Seline nói đúng. Anh đang đùa với lửa, một khi bắt đầu, anh không bao giờ muốn dập tắt nó. “Không phải lúc này hay trong hoàn cảnh này.”

Một nụ cười nhẹ nở trên đôi môi ẩm áp của cô.

“Với em thì đúng là lúc này đây.”

Với anh cũng vậy, nhưng đấy chính là vấn đề. “Anh là ma cà rồng, Nikki. Đấy là một sự thật không thể thay đổi được. Anh sống trong thế giới bóng tối và những lối đi đáng ghê tởm không con người dám qua.” Anh chần chừ, nhìn mắt cô sẫm lại. “Anh đã ngủ với rất nhiều phụ nữ, nhưng họ chỉ là một khoảnh khắc vui đùa thoáng qua. Anh không thể có gì nhiều hơn. Ma cà rồng không thể yêu.”

Lời nói dối đắng ngắt trên đầu lưỡi. Nhưng tốt hơn là để cô nghĩ ma cà rồng không biết yêu. Mọi chuyện sẽ đơn giản hơn khi anh đi.

“Em không đòi hỏi gì nhiều hơn một đêm đầu. Michael.”

Mắt cô tìm mắt anh trong một giây.

“Em không muốn gì hơn.”

Có thể cô không muốn thật, anh nghĩ, ngắm những lọn tóc sẫm màu trên đầu cô. Nhưng liệu anh có thể ôm cô trong tay, làm tình với cô rồi bỏ đi không?”

“Làm tình sẽ khiến kết nối giữa chúng ta mạnh lên, Nikki à.” Anh khẽ khàng nói.

“Em có muốn liều không, khi em sợ kết nối đó cũng gần như em sợ ma cà rồng?”

Cô ngược lên sắc lẹm. “Em không sợ anh.”

Anh cười chua chát.

“Không. Em sợ bóng tối trong anh – con ma cà rồng trong anh. Nhưng anh không phải hai cá thể, và em không thể sợ một mà không sợ cái còn lại.”

Cô nhắm mắt và hít sâu.

“Em không quan tâm... Michael. Em chỉ muốn...”

Anh đặt một ngón tay lên môi cô, khiến cô im bật. Có ai đó đang tiến lại gần. Anh quay đi và xem xét luồng hơi ấm đang tiến tới. Sau một khoảnh khắc, anh thở phào. Chỉ là Jake thôi.

Và rất đúng lúc.

Anh cười với Nikki.

“Jake sắp gõ cửa đây và anh ấy đang rất giận về chuyện gì đó.”

“Sao anh biết?”

Bàn tay cô xoa cánh tay lên xuống, cử chỉ thể hiện cho nỗi sợ anh nhìn thấy trong ý nghĩ cô.

“Tim anh ấy đập nhanh, và cơn giận chạy trong suy nghĩ.”

“Có gì xảy ra rồi.”

Anh nắm tay cô khẽ siết. Cô cười và ra hiệu anh mở cửa khi Jake gõ.

Không có chút hơi ấm nào trong nụ cười của Jake. “Anh nghe tin chưa?”

“Chưa.” Cũng chẳng khó đoán lắm. Anh đứng sang bên để Jake vào. “Tại sao?”

“Bọn ma cà rồng của chúng ta lại đang tung hoành. Vừa có ba vụ giết người ở công viên Highgate.”

“Xảy ra khi nào?”

“Họ cho là khoảng mười giờ tối qua.” Jake nhăn nhó đi vào căn bếp nhỏ. “Nhưng đến hai giờ sáng nay xác mới được phát hiện ra. Cảnh sát đang truy lùng khắp nơi.”

“Anh có ở đó không?” Nikki nói, kinh ngạc trong giọng cô.

“Không. Anh dặn Mark báo nếu có gì tương tự xảy ra.” Anh nhìn Michael và nói thêm. “Mark là phóng viên phụ trách chuyên đề tội phạm tờ The Mail.”

Michael gật đầu. Jasper rất đói khi rời khách sạn, nên mấy vụ giết người này chắc hẳn là của Monica. Anh gặp ánh mắt Nikki và biết cô cũng nghĩ vậy.

“Chúng ta phải chặn nó.” Cô lẩm bẩm.

Anh lắc đầu giận dữ. Cô có bao giờ học được không? Jasper vẫn ở ngoài kia và tất nhiên đang đợi một phản ứng như vậy.

Cái nhìn của cô rất buồn bã. “Không có em anh sẽ không thể thì được má.”

Họ có thể tìm được, có thể không. Không đáng đánh liều sự an toàn của cô để trả lời câu hỏi đó.

“Em sẽ làm bọn anh bị chậm lại.” Jake bình phẩm vào. Một sự im lặng ngắn ngủi. “Em là một điểm yếu, Nik. Cố bảo vệ em có thể sẽ khiến cả lũ chết.”

“Chúng ta đi vào ban ngày – chúng ta có lợi thế đấy cơ mà.”

“Bọn thầy ma hoạt động vào ban ngày được.” Michael nhắc cô. “Và Jasper đã chứng minh rằng hẳn có thể di chuyển lúc bình minh và hoàng hôn.”

Cô hất cằm, dù anh nghe thấy mạch đập của cô loạn nhịp. “Em sẽ đi. Em sẽ không để sợ hãi điều khiển cuộc đời mình.”

Hay cái gì, hay người nào. Anh cô đập một cơn giận đang trào lên và nhìn đồng hồ. “Hơn bốn giờ rồi. Chúng ta phải đợi thêm vài giờ nữa trước khi hành động. Như thế sẽ chắc chắn là nếu tìm được, chúng sẽ phải ngủ.”

Jake nhú mày, đổ súp vào hai cốc uống cà phê. “Còn anh? Anh không bị ảnh hưởng à?”

Nikki nhướn mày, và Michael cười. “Miễn là chúng ta tránh ánh mặt trời trong khoảng mười giờ sáng đến ba giờ chiều, tôi sẽ không sao.”

Jake đưa Nikki một cốc súp. “Vậy thì tôi sẽ trở lại lúc tám giờ. Như thế chúng ta sẽ có hai tiếng để đi tìm. À súp ngon đấy.”

Michael tiến anh ra cửa. Jake vịn năm đấm rồi chần chừ. “Đừng để Nikki đi với chúng ta,” anh nói.

Michael nhướn mày. “Tôi không thể ngăn cô ấy được.”

“Tìm cách gì để ngăn cô ấy lại. Tôi không quan tâm anh làm thế nào. Đừng để gã điên đó tóm được nó lần nữa.”

Câu nói này được chính người đàn ông đã một lần nói với anh rằng Nikki có thể rất khó chịu khi phải làm điều gì cô không muốn. Anh gật đầu và đóng cửa, rồi quay lại thấy Nikki đang nhìn mình. Các khớp ngón tay cô trắng bệch trên nền cốc.

“Nếu em định đi cùng thì em phải nghỉ đi. Jake nói đúng đấy. Như em bây giờ sẽ chỉ làm mọi người chậm lại thôi.”

Lông mày cô nhướn lên ngạc nhiên, anh cười chua chát. “Anh không muốn tranh cãi về

chuyện này nữa. Nếu em muốn tự tử thì anh là ai mà dám ngăn em chứ?”

Giận dữ ánh lên trong mắt cô, nhưng cô không đáp lại. Cô uống nốt chỗ súp rồi đi vào phòng ngủ. Anh đi theo rồi đứng dựa vào cửa, cố không chú ý đến đôi chân thanh mảnh lộ ra khi cô leo lên giường.

“Em có cần gì không?” Anh hỏi. Suy nghĩ của họ giao thoa rất nhanh, và khao khát vuốt ve tâm trí anh. Anh căng người, vội phá vỡ kết nối.

Cô thở dài. “Không.”

“Nếu cần gì thì gọi anh. Anh sẽ ngủ trên ghế sofa.” Anh lùa ngón tay vào tóc và quay đi, bước vội về phía ghế. Nhưng anh biết anh sẽ không ngủ được. Sau cái ve vuốt rục rịch chấy ấy.

Chương 11

“Nikki, dậy đi.”

Những lời dịu dàng đâm thủng lời điên loạn. Cô run rẩy chiến đấu với những lớp tối bám chặt vào đầu, ra sức vùng vẫy để chạm tới sự an toàn trong giọng Michael.

“Nikki, buông ra. Phá vỡ kết nối đi.”

Bàn tay ấm áp chạm mặt cô, vuốt má cô. Quỷ dữ cười sảng sặc điên dại, nhưng lùi dần.

“Nikki?”

Cô mở mắt, nhìn Michael một giây. Anh ngồi ở mé giường, đôi mắt tối màu đầy yêu thương và thận trọng.

“Ôm em đi,” cô thì thầm, lật chăn ra và cố ngồi dậy. “Đi mà, ôm em đi.”

Anh kéo cô vào lòng. Cô áp má vào khoảng ngực ấm áp của anh, để sức nóng của anh làm tan cơn lạnh giá. Để sự ôm ấp dịu dàng của tâm trí anh đánh đuổi vệt bóng tối cuối cùng còn sót lại trong tâm trí cô.

“Em phải đánh lại hấn, Nikki.”

“Làm thế nào được?”

Giọng cô vỡ òa, cô cắn môi. Nhưng làm sao cô chống lại được Jasper khi cô chưa bao giờ chống được Tommy? Sự quý quái của Jasper mạnh hơn Tommy rất nhiều lần.

Nhưng cô đã vượt qua Tommy, cũng như cô đã vượt qua ba đêm hành hạ bởi sự điên loạn của Jasper. Cô sẽ vượt qua được – bất cứ giá nào.

Michael im lặng ôm cô, tảng đá cô bầu vịu trong thời điểm hỗn loạn nhất. Dần dần, gần như không nhận thức được, cô cảm nhận được mùi của cơ thể anh, mùi xạ tươi mới; nhận ra cánh tay đang nhẹ ôm cô căng lên một chút. Cô nghe thấy nhịp đập của trái tim anh cũng rộn ràng như nhịp tim cô. Cô ngẩng đầu lên và bắt gặp ánh mắt anh. Anh mỉm cười làm tim cô loạn nhịp.

Anh khẽ chạm má cô, rồi lướt những ngón tay xuống môi. “Kiểm soát sự khao khát gần gũi với em là điều khó khăn nhất anh từng trải qua.”

Mạch cô nhảy loạn xạ dưới cái vuốt ve của anh. Cô hôn ngón tay anh, rồi với lên lần tìm đường quai hàm vững chắc. “Em không muốn anh phải kiềm chế, Michael. Em muốn anh.”

Hãy chạm vào em. Ôm em. Yêu em. Cô cắn môi và quay đi để tránh nhìn vào sự thiếu hiểu trong mắt anh. Những gì cô đang làm là không công bằng, nhưng không có cách nào khác để xua Jasper ra khỏi ý nghĩ của cô. Chẳng nhẽ nài xin một giờ, hoặc hai giờ, để bóng tối của Jasper không xâm phạm vào ý nghĩ của cô là quá nhiều?

Anh thở dài và nhắm mắt. Cưỡng lại nhu cầu của cơ thể mình, cô nghĩ. Một trận chiến cô không muốn anh thắng cuộc.

Tựa vào phía trước, cô bắt cóc môi anh bằng môi của mình. Anh rên lên và siết chặt tay quanh cô, môi anh bỗng dữ dội trên môi cô.

Rồi anh vùng ra. “Đừng làm vậy, Nikki.” Giọng anh rời rạc, đôi mắt tối u uất.

“Tại sao không?” Có gì sai với việc cô muốn hôn anh, yêu anh, cho đến khi bóng tối rời đi và không còn gì ngoài hai người bọn họ với nhau?

Không lẽ anh không nhận ra rằng cô cần điều này để bóng tối và sự điên loạn tránh xa cô?

“Nikki, như thế là sai.”

Cô nhướn một bên mày. “Sao lại sai?”

Anh không trả lời. Cô xích lại gần và rải những nụ hôn quanh cổ anh. Mơn trớn tai anh. Anh không ngăn cô, cũng không khích lệ, nhưng cô cảm nhận được sự căng thẳng dưới những ngón tay mình và tự hỏi anh sợ thứ gì. Có thể ma cà rồng không biết yêu, nhưng chắc chắn có thể làm tình và đó là tất cả những gì cô cần xin anh.

Bàn tay cô chạy dọc cơ thể ấm áp của anh cho đến khi chạm vào eo quần. Nhưng ngón tay run run...

“Nikki...” Anh ngần ngừ, cơ thể căng ra khi cô chạm vào. “Không đúng lúc.”

Cô nhắm mắt và dựa trán vào vai anh. Anh nói đúng. Đây không phải lúc cũng không phải nơi để họ làm tình. Nhưng cô còn lựa chọn nào khác không? Cô phải ngăn sự ô uế của Jasper lớn lên trong óc mình.

“Đi mà, Michael. Yêu em đi.”

Anh rên lên và kéo mạnh cô vào. Cô hôn anh cuồng nhiệt, ngấu ngiến hương vị của môi anh, miệng anh. Anh vuốt ve cô, tay anh dịu dàng nhưng những cái vuốt ve vội vã, đốt cháy cô với khao khát. Cô miệt mài với những cuộc chơi của những thớ thịt trên vai anh, với làn da anh vừa ấm vừa mềm.

“Nằm xuống đây với em,” cô thủ thỉ.

Michael cười và nằm dài xuống cạnh cô. Tay anh chạy dọc đường cong một bên thân cô, nhìn ngắm mắt cô tối lại với những thèm muốn. Nhưng anh vẫn cảm nhận được những tuyệt vọng tổng ý nghĩ, và nhu cầu cấp bách được phủ nhận sự điều khiển của Jasper đang lớn dần trong cô. Anh chạm vào má, lần theo đường viền khuôn mặt tới miệng cô. Da cô thật mềm và thơm, như mùi mật với quế. Cô ngậm ngón tay anh trong miệng và mút nhẹ. Nhiệt chạy rần rật trong người anh, qua đường kết nối, một ngọn lửa âm ỉ đe dọa sẽ nổ tung.

Trời ạ, không thể phủ nhận rằng anh rất khát khao cô.

“Anh không thể cho em nhiều hơn khoảnh khắc này, Nikki.” Không phải những lời anh nên nói, dù theo cách nghĩ nào. Anh có thể là một con ma cà rồng ba trăm tuổi, nhưng trên một vài khía cạnh, anh vẫn rất người. Một thứ anh không chối bỏ được khi ở bên cô quá gần.

Đôi mắt màu hổ phách của cô bắt gặp mắt anh và anh biết cô không muốn gì hơn giờ phút

này, cô chỉ muốn một khoảnh thời gian mà Jasper không ngự trị trong tâm trí cô.

Có gì đau nhói, dù trời biết là không nên đau đớn như vậy. Cô chỉ đang dùng anh như anh dùng rất nhiều phụ nữ khác trong đời,

Ít nhất anh sẽ có ký ức về một đêm yêu cô trong những đêm dài cô đơn phía trước.

“Tốt rồi.” Dù giọng cô nhẹ bỗng, vẫn có một gờ nổi lên làm anh phân vân không hiểu cô có nghe được suy nghĩ của mình không. “Nếu giờ anh dừng lại thì em sẽ giết anh đấy.”

Anh chạm môi cô, chạy những ngón tay qua cổ, xuống ngực cô. “Thứ duy nhất có thể khiến anh dừng lại lúc này là em đổi ý.”

Năng lực rung lên giữa họ, một cú chạm mảnh như tơ kéo quần anh ra. Anh cười trên môi cô, rồi hơi lùi lại. Dùng tâm năng của mình, anh cởi áo sơ mi rồi kéo qua đầu cô, ném nó vào góc phòng.

“Giờ em biết những cuốn tiểu thuyết yêu đương có ý gì khi họ nói chàng cởi quần áo nàng bằng trí não mình.”

Dù nhoẻn miệng cười, mắt cô vẫn ánh lên nỗi sợ. Anh hôn cô, nuốt trọn đôi môi ngọt ngào khi anh ôm chặt cô trong lòng. Trí não họ quỵện vào trong một điệu múa của lửa bập bùng, nổi lên từng giác quan, từng cảm xúc.

Kết nối giữa họ khép chặt hơn, nhưng trong lúc đó, anh không còn quan tâm gì nữa. Anh có giây phút này, và có Nikki trong vòng tay. Một khung cảnh anh đã không có trong một quãng thời gian rất dài.

“Anh cần em,” anh thì thầm và ôm cô chặt hơn, hít căng ngực hương tóc cô lúc anh cố giữ sự gấp rút đập qua cơ thể, qua tim anh.

“Vậy thì yêu em đi,” cô lẩm nhẩm đáp lại, môi cô rải lửa những nơi chạm đến.

Điệu múa của tâm trí họ cuồng nhiệt hơn, lửa lớn chỉ chục nổ tung.

Trời ơi, cô thấy thật tuyệt. Làm thế nào anh bỏ đi khỏi những cảm xúc ẩn dưới sức nóng này? Làm thế nào anh chối bỏ sự hòa hợp của tâm trí họ? Làm thế nào họ chối bỏ được?

Nikki lùa tay vào mái tóc rối mượt như lụa của anh. “Nhanh nào, Michael. Yêu em đi. Chuyện ngày mai để ngày mai hãy lo.”

Cho em một đêm không sợ hãi, một đêm để nhớ về khi Jasper biến mất, và anh bỏ đi. Tim cô nhói đau, nhưng cô mặc kệ. Cô không có thời gian, không có mong ước gì hơn là đáp lại sức nóng của bàn tay anh, hơi ấm của ý nghĩ anh. Trời ơi, như thế cô đã biết anh suốt cả đời, đã đáp lại anh suốt ba trăm năm anh nhắc tới – như thể những cái vuốt ve, nụ hôn và hơi ấm của anh quan trọng như không khí. Quan trọng như dòng máu đang chảy trong tim cô và tim anh.

Có thể. Nhưng đó là thứ cô sẽ nghĩ đến ngày mai. Cô có giây phút này, thời gian này thoát khỏi Jasper. Cô phải tận dụng nào...

Michael dịu dàng vuốt ve Nikki. Cảm giác nằm cạnh cô trong căn phòng ấm sau khi họ yêu nhau thật ngọt ngào. Ý nghĩ của cô cũng tĩnh lặng như nhịp đập đều đặn của tim. Vài phút nữa cô sẽ ngủ. Nhưng dù anh rất muốn Nikki nghỉ ngơi, anh cũng chưa thể cho phép cô làm thế.

“Nikki à, chúng ta cần nói chuyện,” anh nói dịu dàng.

Cô giật mình và lẩm nhẩm gì đó anh không nghe ra. Anh gạt mắt lộn tóc khỏi mặt cô. “Nikki?”

Cô mở mắt, một nụ cười he hé ở khóe miệng. Anh đã hôn nếu không vì một chút cảnh giác đột ngột hiện lên trong ý nghĩ cô.

“Em kết luận là ma cà rồng miễn nhiễm với hội chứng kiệt-sức-sau-khi-làm-tình mà rất nhiều đàn ông bị ảnh hưởng.”

Anh cười. “Không phải đâu.” Anh không muốn gì hơn là được chìm vào giấc ngủ với cô trong tay mình. Nhưng Jasper vẫn còn ngoài kia. “Chúng ta phải nói chuyện.”

“Về cái gì?” Một chớp day dứt chạy trong ý nghĩ cô, và anh tự hỏi không biết có phải cô đã hối hận về việc họ làm tình.

“Về Tommy.”

Không phải thứ cô tưởng, và suy nghĩ cô đột ngột rối loạn. “Tại sao?”

“Jasper đang dùng nỗi sợ của em để chống lại chính em, Nikki. Hắn đang dùng con quỷ quá khứ để đánh gục sự kháng cự của em.”

Cô căng thẳng. “Ý anh là gì?”

Cô biết ý anh là gì. Anh nhìn thấy những hình ảnh trong đầu cô, hỗn loạn như một đàn thỏ đang hoảng sợ. “Ý anh là đã đến lúc em phải đối mặt với quá khứ, đến lúc em cho qua sự hối hận.”

“Tommy không liên quan gì đến chuyện này,” cuối cùng cô lẩm bẩm. Hơi nóng tỏa trên má khi cô quay đi. “Anh không có quyền biết, không có quyền hỏi.”

Và không có quyền quan tâm. Một ý nghĩ đắng ngắt. Nhưng cách này hay cách khác, cô phải đối mặt với sự hối hận xung quanh phần quá khứ đó của cô, hoặc cô sẽ có rất ít hy vọng chống lại lời gọi cuối cùng của Jasper. Trong nhiều khía cạnh, Jasper đại diện cho phần tối của mỗi con người, và day dứt cũng là một phần của bóng tối đó. Nó kéo cô vào vùng ảnh hưởng của Jasper, làm việc hắn tấn công cô trở nên đơn giản hơn.

“Jasper sẽ không dùng ký ức về Tommy nếu hắn không nghĩ nó sẽ giúp phá vỡ tinh thần em, Nikki. Đến lúc em phải nói với ai đó về những điều đã xảy ra rồi.”

Mặt cô nhợt nhạt như tấm trái gương nhăn nhúm phía dưới họ. “Nếu em nói với anh, anh có hứa sẽ không bao giờ đề cập đến chủ đề này không?”

“Có.” Một lời hứa đơn giản, vì anh cũng không có ý định ở lại lâu. Có thể anh sẽ muốn ở lại, nhưng mong muốn là thứ anh ít khi chiều theo.

Cô nhìn xuống chân. “Em gặp Tommy vài tháng sau cái chết của bố mẹ. Lúc đó em khá hoảng

loạn và đang chạy trốn. Chính quyền muốn em về sống với ông bà, những người em chưa bao giờ gặp.” Cô ngật ngừng, rồi nhún vai. “Tommy là đại ca băng đảng đường phố em gia nhập.”

Không khó hiểu việc cô thông cảm với Monica. Cô đã ở trong tình huống tương tự với con bé – trẻ và bối rối, không có ai lắng nghe cô muốn gì. Một mục tiêu dễ dàng cho quỷ dữ. Nhưng tại sao cô nghĩ Tommy cùng loại với Jasper, anh không biết. Có thể chỉ là một phản ứng với ký ức, với nỗi sợ của cô.

“Em gặp cậu ta như thế nào?”

Cô liếm môi. “Em ở trong cửa hàng mà băng đảng của anh ấy đang trộm. Một đứa trong nhóm đánh ông già chỗ bàn tính tiền, và em ngăn nó lại.”

“Bằng tâm năng à?”

Cô gật đầu. “Đó là lần đầu tiên nó xảy ra. Cho đến lúc đấy, em không làm gì nhiều hơn là thỉnh thoảng có những giấc mơ kỳ lạ.”

Hình ảnh về cái chết của bố mẹ vụt qua đầu cô, những hình ảnh khôn nhòa đi theo thời gian. Chắc cô đã mơ về cái chết của họ. “Lúc đó em bao nhiêu tuổi?”

“Mười bốn.”

Mười bốn tuổi và trải qua tuổi dậy thì. Hầu hết các khả năng kỳ lạ không xuất hiện trước đó. Thêm vào việc cô nhìn thấy bố mẹ mình chết, một lần trong mơ và một lần trong đời, không có gì lạ khi cô hoảng loạn.

Trên nhiều khía cạnh, vẫn còn hoảng loạn.

Có thể anh không ở lại được với cô và chia sẻ giấc mơ hay trái tim mình, nhưng anh có thể cho cô sự bình yên. Nếu anh tiếp tục khiến cô nói. “Rồi điều gì xảy ra?”

“Tommy đến. Anh ấy tung người và ánh mắt gặp nhau.” Cô chần chừ rồi nhún vai. “Nghe thì có vẻ hơi lạ nhưng lúc đó em nghĩ là em đã gặp định mệnh của mình. Anh ấy có khả năng giống em và có vẻ biết em đang cần giúp đỡ.”

Tất nhiên cậu ta đã thấy tiềm năng của cô và biết năng lượng một ngày kia sẽ là của cô. Và muốn nó, cũng như Jasper lúc này. Michael nắm chặt tay. Nikki ngược nhìn, anh tự ép mình thư giãn. “Rồi em nhập băng của cậu ta à?”

Cô gật. “Anh ấy tốt với em, ít nhất là lúc đầu. Anh ấy dạy em cách vật lộn với cuộc sống đường phố, dạy em điều khiển và sử dụng năng lượng của mình.”

Nỗi đau quần quai trong anh, một lớp màn anh gần như chạm được vào. “Mọi thứ thay đổi từ lúc nào?” Dù nhìn thấy câu trả lời rõ một một trong đầu cô, anh vẫn muốn cô nói về nó. Có thể lúc đó cô sẽ nhận ra Tommy không phải là vị thánh cứu rỗi như cô tưởng. Tên đó chẳng làm gì hơn là lợi dụng một cô gái trẻ đang sợ hãi.

“Khi em lên mười lăm.” Cô run lên, và anh phải cưỡng lại mong muốn được ôm chặt cô và vuốt ve cho nỗi đau tan đi. “Mọi thứ thay đổi. Anh ấy trở nên độc đoán, không bao giờ để em ra khỏi tầm mắt. Đôi khi anh thấy như anh ấy trong đầu em, điều khiển suy nghĩ, hành động của

em.”

Nếu khả năng của Tommy mạnh như cô nghĩ thì có lẽ đó chính là những gì cậu ta làm. Mười lăm tuổi và chưa điều khiển được năng lượng của mình. Cô chắc không biết cách kháng cự với kết nối trí óc. Anh lại nắm chặt tay, rồi chậm rãi duỗi thẳng. Tommy đã chết rồi – không gì hơn là giúp cô vượt qua nỗi đau nó để lại.

“Khi nào thì hẳn bắt đầu điều khiển khả năng của em?”

Cô giật mình tìm mắt anh. “Sao anh biết?”

Anh nhăn mặt. “Căn cứ vào phản ứng của em với kết nối của chúng ta là biết.”

Cô nhìn đi chỗ khác, nhưng ý nghĩ của cô rất rành mạch. Cô không thoải mái với kết nối đó, cả không thoải mái với anh. Có lẽ cô sẽ không bao giờ làm tình với anh nếu như Jasper không xâm nhập trí óc cô. Và chắc cô cũng không kể cho anh nghe về quá khứ của mình.

Ít nhất anh có thứ để cảm ơn Jasper.

“Rồi chuyện gì xảy ra?” Anh dịu dàng hỏi.

Sợ hãi lan truyền trong kết nối. “Tommy tặng em một cái nhẫn vào sinh nhật tiếp theo của em. Anh ấy nói yêu em.” Cô ngập ngừng rồi nuốt nước bọt. “Em biết gì về tình yêu chứ? Anh ấy là thể giới, là tất cả những gì em có sau cái chết của bố mẹ. Nhưng có lẽ anh ấy nhìn thấy những ngò vọc, bởi vì anh ấy yêu cầu em chứng minh tình cảm của mình.”

“Bằng cách nào?” Câu hỏi phát ra giật cục hơn sự định, và cô vội ngược lên. Anh nặn ra một nụ cười, dù đó là điều cuối cùng anh muốn làm. “Cậu ta đòi em làm gì?”

“Kết nối trí óc. Dù đôi khi em sợ anh ấy, và những gì anh ấy làm, em thấy cúng không hại gì. Đó là việc bọn em đã luyện tập một thời gian.” Cô run rẩy. “Chỉ là lần này sâu hơn. Hoàn thiện hơn.”

Anh nhìn thấy sự hỗn loạn trong đầu cô. Khả năng cô bị Tommy điều khiển, đã được sử dụng trong bạo lực. Dễ hiểu tại sao bây giờ cô sợ mọi kết nối.

“Em đã làm gì?”

“Em làm được gì?” Câu hỏi của cô như lời cầu khẩn. Trong một thoáng cô trở lại là một thiếu nữ rời bời và sợ hãi, không phải là một phụ nữ hai lăm tuổi. “Em mười sáu tuổi và không có ai để xin giúp đỡ. Tommy không để em thoát. Anh ấy biết ý nghĩ của em, anh ấy ngăn em lại, bắt em làm nhiều thứ...” Cô dừng lại, một giọt nước mắt lăn xuống má.

Vết nứt đầu tiên, Michael nghĩ, cố để không lau giọt nước mắt. Vẫn chưa xong. Cô phải đối mặt với đồng đồ nát đã vô tình gây ra.

“Như thứ gì?”

Cô không nhìn anh. Anh đặt một ngón tay dưới cằm và khẽ nâng mặt cô lên. “Em đã làm gì, Nikki.” Anh nói, đóng tim lại trước nỗi đau trong mắt và trong ý nghĩ của cô.

“Tommy tổ chức một vụ cướp ngân hàng, nhưng thất bại.” Cô giằng ra khỏi tay anh và gạt

nước mắt. “Em không chịu tham gia, và vì lý do nào đó, Tommy không bắt em được. Em chờ cách đó một đoạn với một chiếc xe để trốn. Nhưng cảnh sát được báo trước và phục sẵn.”

Điều này không giải thích cơn đau như anh nắm được. “Rồi sao nữa, Nikki?”

“Tommy chạy thoát, cảnh sát và bảo vệ ngân hàng đuổi theo. Anh ấy chạy thẳng đến chỗ em. Anh ấy dùng khả năng của em để... để...”

Cô lại ngần ngừ, và thêm nhiều nước mắt lăn trên má. Anh không cử động, dù anh muốn ôm cô đến phát điên.

Cô hít sâu. “Anh ấy dùng năng lượng của em để phá tan vài chiếc ô tô cảnh sát. Ném một người bảo vệ qua cửa sổ. Kính rơi cắt họng người đó. Một người khác bị ném vào tường và giờ sống trên xe lăn. Am không ngăn được anh ấy, Michael. Em đã cố hết sức để chống lại, nhưng em không thể ngăn được anh ấy.”

Đây là lý do tại sao cô bắt anh thề sẽ không bao giờ khiến cô làm trái với ý muốn mình. Cô không kiềm chế được một cơn nấc, và anh kéo cô vào lòng, để cô khóc. Cuối cùng cô cũng giải thoát được nỗi đau cố đã giữ trong lòng quá lâu. Nhưng vẫn chưa xong. “Làm sao em thoát được cảnh sát?”

Cô cười, một âm thanh cay đắng vỡ vụn làm anh phải nhắm mắt. “Em không sao. Tommy trốn thoát. Họ bảo là may vì anh ấy không bắt em làm con tin. Họ không bao giờ biết em mới chính là kẻ đã giết người bảo vệ đó...”

“Nếu một người dùng súng để giết người khác, lỗi là ở kẻ bóp cò, không phải ở vũ khí, Nikki à.” Và cô chỉ là một thứ vũ khí. Cô khịt mũi, nhưng vẫn chưa sẵn sàng để quá khứ trôi qua. “Cậu ta chết như thế nào?”

“Đường phố trả thù anh ấy. Bạo lực đã khiến anh ấy có rất nhiều kẻ thù, và cuối cùng, bạo lực quay trở lại.”

Vậy tại sao em hối hận nhiều thế về cái chết của cậu ta?

Cô xoay người trong tay anh, áp má lên vai anh. Hơi ấm da cô cháy tận trong tim anh. Anh thoáng chốc ước rằng họ có thể ở đây, trên chiếc giường này, và quên đi mọi thứ và chỉ còn biết đến nhau.

“Bởi vì em mơ thấy nó xảy ra,” cô thì thào. “Và em không nói cho anh ấy.”

Cô đọc ý nghĩ của anh rõ ràng như anh đọc ý nghĩ cô. Kết nối hay không, đáng lẽ không nên thế. “Tại sao không?” anh hỏi, nghĩ rằng trong hoàn cảnh tương tự, anh sẽ ước kẻ kia bị xuống địa ngục và cười vui nhìn hắn chết.

Nhưng Nikki không có ba trăm năm mệt mỏi đằng sau...

“Trời ạ...” Cô lưỡng lự rồi bóp tay anh. “Em bảo em căm thù anh ấy, và em không quan tâm nếu anh ấy bị thiêu bằng lửa địa ngục. Mười tiếng sau anh ấy chết. Em cảm thấy hồn anh ấy rời khỏi xác, Michael. Đáng lẽ em có thể ngăn chặn, nhưng em không làm. Cũng như em không ngăn được cái chết của bố mẹ. Họ chết là vì em.”

Nếu cô nhìn thấy cái chết của bố mẹ mình, sao cô không cảnh báo họ? Chắc chắn không phải vì ghét bỏ – cô yêu họ, điều đó rõ ràng rành rành. “Hồn cậu ta bị nguyên rửa từ lâu trước khi em xuất hiện, Nikki. Em không làm gì hơn là đã tin tưởng sai người.”

“Nhưng anh ấy tốt với em. Quan tâm đến em.”

Anh biết chắc người duy nhất Tommy quan tâm là bản thân cậu ta. Nhưng cô chưa sẵn sàng đối diện với điều đó. “Cậu ta chỉ muốn làm em tin, làm em cần cậu ta. Trong khi Jasper dùng vũ lực và thuốc độc để làm nhụt chí, Tommy dùng cảm xúc của em.”

“Nhưng em yêu anh ấy.”

Dù cô thì thầm những lời này, nghi hoặc vẫn hiện lên trong suy nghĩ. Lần đầu tiên trong nhiều năm, cô nhìn qua nỗi sợ và thực sự nhìn thấy bản chất Tommy.

“Nhưng cậu ta không chết vì tình yêu đó, Nikki.” Anh ngừng lại, rồi nói thêm. “Cậu ta là một tên côn đồ độc ác xứng đáng bị quả báo.”

“Có thể. Nhưng còn bố mẹ em.”

Ba tiếng trước cô sẽ không thổ lộ nhiều thế này. Nhưng anh thấy không phải tin tưởng mà là nhu cầu muốn thanh lọc những con quỷ trong cô. Chắc là cô đã thấy sự cần thiết của việc đó. “Có muốn kể với anh về chuyện đó không?”

“Không,” cô hít một hơi dài, run rẩy. “Họ đi chơi không có em, nghỉ tuần trăng mật lần hai và để em ở nhà với một cô trông trẻ. Em rất giận. Khi giấc mơ đến, em không nói gì.”

“Em chỉ là một đứa trẻ, Nikki. Trẻ con thường làm những điều kinh khủng lúc này hay lúc khác.”

“Không phải đứa trẻ nào cũng đứng nhìn bố mẹ nó chết. Không phải đứa trẻ nào cũng cảm nhận được cái vuốt ve của hồn mẹ nó khi bà qua đời.”

Hình phạt quá đủ cho tính hằn học trẻ con bất chợt của cô. “Liệu bố mẹ có tin không khi em nói với họ? Liệu em có ngăn họ đi được không?”

Cô cười nhạt. “Không. Họ sẽ cho rằng đấy là phiên bản mới của cơn hờn dỗi kéo dài.”

“Vậy là em không thể thay đổi số phận.”

“Có thể. Có thể không.” Một sự pha trộn kì lạ của hoài nghi và hy vọng trong mắt cô.

Anh cười và phẩy một lọn tóc khỏi mắt cô. Lúc này, sự pha trộn đó là đủ rồi. Ít nhất cô đã nhìn qua được sự day dứt và trút bỏ một ít nỗi đau bị dồn nén.

Những cái chết trong quá khứ sẽ không còn là vũ khí cho Jasper sử dụng. Không nhiều lắm, nhưng bắt đầu cú thế đã.

Cô khẽ chạm vào cây thánh giá bạc trên ngực anh. “Anh tìm thấy nó ở đâu đấy?”

“Trong đường hầm.” Nỗi sợ lại nhảy múa trong đầu cô. Anh đưa tay cô lên ngực mình. “Em có muốn lấy lại không?”

Cô chần chừ, rồi lắc đầu. “Không. Nếu anh thích thì cứ giữ lấy.”

Anh thật sự muốn giữ. Một phần nhỏ của cô anh có thể mang theo khi rời đi. Anh nhìn lên đồng hồ. Bảy giờ. Có lẽ đủ thời gian để xoa dịu nỗi đau của quá khứ và tạo nên một kỷ ức sống mãi với thời gian.

Anh nhìn cô. Có sự thấu hiểu trong mắt cô. Sự ứng thuận trong đầu cô. Chỉ một lần nữa thôi, anh thề, và choàng tay qua cô.

Chương 12

Nắng mới đậu trên mặt, phủ lớp ánh vàng trên làn da nhợt nhạt của cô. Michael cười và gạt một lọn tóc xõa trên má. Trông cô trẻ hơn nhiều trong giấc ngủ, gần như một đứa trẻ.

Nhưng hình ảnh đó không thật. Nikki là một tâm hồn già nua trong cơ thể trẻ trung. Cái chết của bố mẹ và quãng thời gian ngắn ngủi với Tommy đã bắt cô phải lớn quá sớm. Cô đã sống qua cơn ác mộng và đã sống sót. Có lẽ giờ lúc cô đối mặt với ký ức và niềm day dứt, cô sẽ làm được nhiều hơn nữa. Có lẽ giờ là lúc cô sống – và yêu – mà không phải sợ hãi.

Anh rút tay khỏi cô và nhìn cô rúc vào chăn. Trời ơi, anh không muốn rời xa cô. Không phải lúc này, cũng không phải trong tương lai. Nhưng anh không có sự lựa chọn nào cả. Anh lùa tay vào tóc và quay đi. Sáng nay là một bước đi sai. Anh đừng nên chạm vào cô lần thứ hai, đừng nên để tâm trí họ hòa quyện mãi mãi như thế. Từ giờ anh không thể phủ nhận là mình rất người, với những nhu cầu và khao khát cũng rất người.

Anh đùa với lửa và mất trái tim.

Anh ngồi dậy đi mặc quần áo. Jasper phải là ưu tiên số một của anh, hơn lúc nào hết. Anh không thể liều với việc để con quỷ bắt được cô lần nữa. Cơn giận tràn qua anh, nuốt trọn anh. Nó sẽ giúp anh đi săn sáng nay.

Nhưng cơn giận không giúp xóa vết nhơ của Jasper khỏi đầu cô. Dù tâm trí cô có hòa với anh và trở thành một, Michael biết anh sẽ không bao giờ hi vọng điều khiển cô.

Jasper cũng không. Anh sẽ làm bất cứ cái gì để ngăn cô thành con rời trong tay Jasper. Kể cả nếu phải giết cô. Ít nhất Jasper cũng không thể triệu hồi cô từ cõi chết. Hắn chỉ gọi được nạn nhân của chính mình.

Ý nghĩ đó làm anh lạnh buốt. Anh nghe tiếng bước chân lại gần, căng người. Một giây sau, anh nhận ra đó là Jake. Anh mặc áo xong, quay lại giường. Cúi xuống khẽ hôn lên má cô. Cô xoay người và lẩm nhẩm gì đó, suy tư của cô đầy hơi ấm và toại nguyện. Ít nhất lúc này cô thoát khỏi Jasper.

Nhưng sẽ như thế được bao lâu?

Anh không biết, và điều đó khiến anh lo ngại. Nếu Jasper gọi – thực sự gọi với tất cả sức mạnh ma cà rồng của hắn – điều gì sẽ xảy ra? Trong ba trăm năm tồn tại anh chưa từng gặp ai cưỡng lại được lời gọi ấy. Nhưng mà trước khi gặp Nikki, anh cũng chưa từng biết trí não nào mà anh không thể tự do sai khiến. Có thể tâm năng của cô sẽ giúp cô làm được điều tất cả những người khác thất bại.

Anh phải tìm Jasper trước và giết hắn, Monica là chìa khóa. Anh hiểu rõ kẻ thù của mình. Jasper rất ít khi giữ đàn bà quá một tuần.

Nhưng nó sẽ biết ông chủ đang ở đâu, cách này hay cách khác, Michael định lấy thông tin đó từ con bé trước khi nó chết.

Sau vài giờ lái xe vô định, cuối cùng anh phải chấp nhận rằng cuộc tìm kiếm của họ là vô ích. Nikki nói đúng – họ cần cô giúp. Lyndhurst là một ma trận, Monica có thể ở bất cứ đâu.

Michael xoa cằm mệt mỏi, rồi nhăn nhó khi mặt trời tỏa nắng trên tay anh. Anh xoay người khó nhọc trên ghế, và nhìn đồng hồ. Đã gần mười giờ rồi.

“Nghỉ thôi,” anh nói vào im lặng.

Jake nhìn anh. “Tại sao?”

Michael nhún vai. “Tôi không thể chịu được mặt trời nữa.”

“À.”

Sợ hãi tràn trong khoảng không. Anh khoanh tay lại và nén mong muốn được chạm vào suy nghĩ của Jake. Lần đầu tiên từ khi biến đổi, anh muốn một người chấp nhận mình mà không cần ép. Anh thoáng cười. Nikki là một ảnh hưởng xấu.

Sau một giây, Jake e hèm và lại nhìn anh. “Vậy thì đi đâu đây?”

Anh nhìn đồng hồ lần nữa. Đi về khách sạn sẽ rất mất thời gian. Anh chỉ về một quán nhỏ ngay trước mặt. “Hay là đi uống gì?”

“Cũng được.”

Nụ cười của Jake hơi gượng, nhưng ít ra anh cũng cố gắng. Ngồi chờ cái nóng ban ngày đi qua với một ly bia lạnh thì cũng tốt thôi. Nếu anh không ở bên Nikki được, ít ra anh cũng được ngồi và tận hưởng thú vui uống bia – trò giải trí bình thường trong cuộc sống bất thường của anh.

Jake dừng gần cửa vào để Michael bước ra. Ánh nắng phả và phần thịt không được che của anh. Một lời cảnh báo anh không dám coi thường.

Anh chạy lên bậc thang và chui vào trong. Bên trong quán tối, mát mẻ, đầy mùi mồ hôi và khói ám. Nhưng không sao. Anh chỉ cần một chỗ để ngồi chờ cho qua ngày. Anh gọi hai ly bia rồi đi đến một chiếc bàn khuất trong bóng tối.

Jake ngồi đối diện anh, uống một ngụm lớn, anh nhấp nhấp môi rồi nhìn Michael dò xét. “Nào,” anh nói, “anh định thế nào với Nikki đấy?”

Anh biết Jake không đề cập đến chuyện bỏ cô ở nhà. Người đàn ông này nhìn thấy quá nhiều. “Chuyện gì đây?” anh nói đùa. “Một cuộc thẩm vấn của anh trai à?”

Jake nhún vai. “Tôi biết con bé lâu rồi. Tôi không muốn thấy nó bị tổn thương.”

“Tôi cũng thế.” Anh uống một ngụm đầy bia nữa, nhưng nó đắng chát. “Hai người gặp nhau từ khi nào?”

Jake cười. “Khi con bé mười sáu. Nó cứu sống tôi.”

Nhưng nhướng mày ngạc nhiên. “Như thế nào?”

“Tôi đang lần theo dấu bố mẹ một tên và bị băng của hắn bao vây. Nikki từ đâu xuất hiện và đánh gục cả lũ bọn chúng.”

Thật dễ tưởng tượng ra cô như một quả cầu lửa nhỏ gầy gò lúc đó. Anh cười toe. Mọi sự không thay đổi. “Cả hồi đấy cô ấy cũng là một cô nàng ghê gớm.”

“Nhưng rất dễ bị tổn thương.” Jake nói lạnh lùng. “Về ngoài cứng rắn chỉ là cái vỏ thôi.”

“Tôi biết.”

Như anh biết cô có vấn đề với lòng tin, cô sợ gần bó với người khác vì tất cả những người cô yêu đều đã chết. Biết thế cũng chẳng làm cho mọi chuyện đơn giản hơn, hay giúp anh quyết định đi tiếp thế nào.

Bất luận thế nào anh cũng phải đi tiếp.

Anh nhìn thẳng vào Jake. “Tôi ở đây để hoàn thành nhiệm vụ, không hơn. Nikki biết điều đó.”

“Anh bạn ơi, phụ nữ là sinh vật kỳ lạ. Những gì họ biết và những gì họ hiểu khác nhau xa lắm.”

Đúng. Nhưng không phải trong trường hợp của Nikki. Cô không muốn anh lại gần, không muốn bắt kỳ ai. Có thể cô đầu hàng trước hấp dẫn về thể xác, nhưng sẽ không cho phép cái gì nhiều hơn. “Tôi không thấy có vấn đề gì cả.”

“Cho đến vài ngày trước tôi vẫn sẽ đồng ý với anh. Nhưng anh đã phá vỡ lớp vỏ, và dù hai đứa có nói gì, tôi có mắt. Tôi nhìn thấy thứ cả hai đều đang cố phủ nhận.”

“Tôi không phủ nhận tôi bị cô ấy hấp dẫn, công nhận điều đó là tôi thành thật với cô ấy rồi.” Thành thật một số chỗ thôi. Đến thời điểm này. “Tin tôi đi, tôi sẽ không bao giờ muốn làm tổn thương cô ấy.”

Jake gật đầu. “Tôi chỉ cần biết con bé an toàn trong tay người tốt là được rồi. Uống bia thôi, anh bạn.”

Michael cầm cốc lên và không nói gì.

— ★ —

Nikki chớp mắt cho tỉnh ngủ, rồi lật chăn ra. Ánh nắng chói chang mơn trớn da cô, lan tỏa hơi ấm. Cô thấy hài lòng và lười nhác, và lần đầu tiên kể từ rất lâu rồi cô thấy mình hạnh phúc. Như một con mèo béo cuộn tròn trong nắng.

Và đây là một con mèo béo không bao giờ thấy đủ, cô cười toét miệng, với sang phía bên kia giường. Nhưng Michael không ở đó.

Sợ hãi ủa đến. Phòng khách sạn yên ắng, trống rỗng. Cô túm chặt ga trải giường. Họ đi mà không gọi cô.

“Hai cái người này,” cô lẩm bẩm và tung chăn, trèo ra khỏi giường. Nếu họ nghĩ họ đã đánh bại cô, họ sai rồi. Cô sẽ đi tìm Monica một mình.

Ý nghĩ ấy làm cô lạnh xương sống. Cô mặc kệ nó rồi nhanh chóng mặc quần áo. Jake và Michael đã quên một điểm chính yếu – cô vẫn là người duy nhất có thể chỉ ra chính xác Monica

ở đầu.

Có phải không nhỉ? Nikki nhúu mày và đi vào bếp. Đêm qua cô thấy năng lượng khổng lồ đằng sau khả năng của Michael. Anh không bao giờ nói anh không thể tìm ra Monica. Cô dừng lại trong cơn kinh khiếp đột ngột. Liệu đêm qua có là một cách thuận tiện khiến cô mệt mỏi ngủ vùi không?

Nỗi đau như kim chọc qua tim cô. Lần cuối đó không thể là dối trá. Tâm trí họ đã hòa quyện gần đến nỗi không lời nói dối nào thoát được.

Nhưng mà, với sức mạnh của Michael, làm sao cô biết chắc được? Tommy có thể làm cô tin là anh ta quan tâm, và anh ta chỉ có một phần mười khả năng của Michael.

Cô khoanh tay đứng nhìn bức tường xỉn khói. Tại sao nó lại quan trọng đến thế. Một đêm, là tất cả những gì cô yêu cầu, tất cả những gì cô muốn. Một đêm thoát khỏi sự ô uế của Jasper. Michael đã cho cô điều đó.

Vậy tại sao bỗng nhiên cô cảm thấy bị lừa dối? Nhất là khi cô mới là kẻ mời mọc? Cô quyến rũ Michael chỉ để trốn chạy khỏi những lời thì thầm tăm tối của Jasper trong đầu cô. Nhưng có gì đó trong sự âu yếm của anh khiến cô thấy mình được trân trọng. Thậm chí là được yêu.

Cô nhắm mắt lại khi nghĩ đến đây. Bởi vì đó chỉ là dối trá thôi. Anh đã cảnh báo rằng anh không thể yêu và cũng không thể ở lại. Anh đã cho cô đếm qua, nhưng anh không thể cho cô thêm gì nữa.

Muốn thêm nữa là vô cùng ngu ngốc. Nhiều người đã chết khi được cô quan tâm, và cô không muốn anh chết.

Ấm nước rít lên trong yên lặng. Cô pha một cốc cà phê, cầm nó lên và quay lại phòng khách. Tờ báo nằm trên ghế và dòng títt đập vào mắt cô. Thêm ba người chết ở Highgate!

Cô nhấp một ngụm cà phê, suýt nữa làm bỏng cổ họng. Phải ngăn Monica lại trước khi nó giết thêm người vô tội để thỏa mãn cơn khát. Cô đặt cốc xuống, cho tay vào túi lôi ra sợi dây chuyền cô trộm được từ nhà Trevgard. Rõ ràng là Jasper đã không thêm lục lọi khi hẩn cỏi đồ của cô.

Một tràng cười ma quái vang trong đầu cô, mạch cô nhảy liên hồi. Cô nuốt nước bọt một cách khó khăn, nhưng biết là mình không còn cách nào. Phải tìm ra Monica. Cô cầm sợi dây trong tay, nắm lại. Cơn ớn lạnh xưa nổi khiếp đảm chạy vòng trong đầu cô. Chết ma quỷ của Monica đã tăng lên. Hình ảnh xò ra, nhưng cô giữ chúng lại và ngồi xuống.

Chỉ lúc đó, sau khi hít một hơi sâu, cô mới mở tâm tư ra trước địa ngục.

Bóng tối ồ ạt tràn vào mọi giác quan. Qua nó, cô nghe thấy một chuỗi nhạc xa xa... tiếng đàn organ. Nhúu mày, cô cố mở rộng tầm nhìn. Cô cần một địa điểm chính xác, không phải âm thanh và hình ảnh của nơi Monica ẩn náu.

Một người đàn ông mặc đồ đen... thánh giá. Hai cây bách già phủ đầy tuyết... bức tranh dần dần hiện ra – nơi đó cô biết. Monica trốn trong một nhà thờ cổ trên đồi.

Cô cười vì sự kỳ quặc của sự việc. Nhưng làm gì có chỗ trốn nào tốt hơn cho Monica? Không ai nghĩ ma cà rồng sẽ trốn ở nơi như thế. Kể cả Michael...

Nơi nào cơ?

Cô giật bắn người. Câu hỏi nghe rõ ràng như anh đang đứng ngay cạnh cô. Cô đặt tay lên ngực, và hít sâu để làm chậm lại nhịp tim đang đập điên cuồng.

Nikki, ở đâu? Monica đang ở đâu?

Trong một nhà thờ. Câu trả lời thành thật nhưng không giúp gì được anh. Có ít nhất hai mươi nhà thờ rải rác trong và xung quanh Lyndhurst. Họ sẽ mất rất lâu để tìm kiếm.

Nhà thờ đó ở đâu, Nikki?

Sự khó chịu bùng nổ trong cô. Cô cười đắc thắng. Hay thật. Có lẽ lần sau anh sẽ nghĩ kỹ khi cho cô ở nhà... Nhưng liệu có lần sau không?

Nikki?

Sự cảnh giác đột ngột trong câu hỏi của anh khiến cô tự hỏi có phải anh đã nghe được ý nghĩ của cô.

Tất cả những gì em biết là nó ở hướng tây bắc, về phía núi.

Cám ơn em. Anh có vẻ ngạc nhiên, như thể anh không nghĩ là cô sẽ nói thật. Bọn anh sẽ tìm nó, Nikki.

Có thể họ sẽ. Hoặc cô sẽ. Sợi dây sẽ dẫn cô thẳng đến nơi ẩn náu của con bé.

Ở lại trong khách sạn đi, Nikki. Đảm bảo an toàn.

Phải rồi. Cô đứng lên gọi taxi. Xe cô vẫn đỗ phía trước văn phòng, và hy vọng là cô vẫn có bộ dao giấu trong xe. Dù một con dao thì không phải là vũ khí hiệu quả với ma cà rồng, nhưng cô vẫn thấy an toàn hơn khi cài dao dưới cổ tay.

Cô xem giờ. Hai giờ. Cô nhặt áo, đi ra ngoài chờ taxi.

— ★ —

Hai tiếng sau, cô dừng xe đối diện với một nhà thờ cũ và bước ra. Đây rồi. Cô bỏ kính râm, dựa vào xe xem xét nhà thờ. Một vị cha xứ đang tất bật đi lại ở vườn trước, chăm sóc vào cây hoa. Hai cây bách che bóng mặt đất phía bên phải tòa nhà, nhưng bên trái và đằng sau là không gian mở.

Cô liếc nhìn bầu trời. Đã qua bốn giờ, sức nóng mặt trời đang giảm dần. Michael nói ma cà rồng non cứ bị ra nắng là rất nguy hiểm, nhưng cô muốn một cái chết chắc chắn. Càng muộn thì càng khó.

Mặt trời sẽ không chờ đến khi Michael tới. Cô không hoài nghi chút nào việc anh sẽ tới. Như anh đã cảnh báo, kết nối giữa họ đã mạnh hơn khi hai người gần gũi với nhau, và anh đang dùng kết nối đó để tìm cô.

Có thể cô nên chờ anh... Nhưng có gì đó thúc cô đi, nói rằng cô không thể chờ.

Cô khóa cửa xe rồi băng qua đường. Vị cha xứ đã quay vào trong nhà.

Làm sao cô tổng cổ vị khách không mời khỏi nhà thờ mà không làm cho vị cha xứ kia nghi ngờ? Cô nhíu mày và đi xuống con đường lát đá, băng qua bụi cây. Chắc phải có lối vào từ phía sau nhà thờ. Cô có thể vào bằng đường ấy.

Lần này cô gặp may. Cô trèo qua hàng rào nhỏ và lại gần cánh cửa thứ hai. Cửa khóa. Cô nhìn quanh để chắc chắn không ai thấy, rồi nhanh chóng mở bằng một đòn năng lượng.

Cửa mở tung. Sảnh đường bên trong tĩnh lặng và tối. Có tiếng lẩm nhẩm từ căn phòng bên phải cô, và ai đó đi quanh trong căn phòng khác ở phía cuối hành lang. Phía dưới họ là một con quỷ đang ngủ.

Chương 13

Nuốt ực một cái, Nikki đi vào trong. Cô mò trong túi lôi ra sợi dây chuyền của Monica. Nó khẽ đập trong tay cô, một nhịp đập cảm lạnh dắt cô thẳng đến chỗ con quỷ nhỏ.

Cô lặng lẽ tiến lên trước. Không có cửa sổ trong hành lang nhỏ, và bóng tối khép lại dần. Cô nén lại thôi thúc được bật đèn pin, vì căn cứ vào giọng nói vọng lại cô biết với khoảng cách này người ta vẫn có thể nhìn thấy.

Mạng nhện thông xuống mặt, cô nháy né sang bên. Tiếng kêu của cô bị đè xuống tắt ngúm thành một tiếng xuýt xoa. Tim đập loạn nhịp, cô dừng lại và lắng nghe. Tiếng nói chuyện rì rầm ở phòng bên vẫn tiếp tục.

Thở dài, cô đi tiếp. Hành lang kết thúc bằng một chuỗi cầu thang. Cô lưỡng lự, bụng thắt lại. Cô đã treo một chuỗi cầu thang tượng tự để thoát khỏi Jasper. Trời ơi, không biết hắn có ở đây không?

Cô không cảm thấy sự hiện diện của Jasper, chỉ thấy có Monica, nhưng nỗi sợ rằng cô đang mù quáng bước thẳng vào một cái bẫy khác đè nặng như một khối đá tảng lạnh lẽo trong bụng cô.

Cô bật đèn pin lên và lia vào bóng tối. Những bậc thang đầy bụi không hằn vết chân người, nhưng cố biết Monica ở trong bóng tối phía dưới.

Ma cà rồng có bay được không? Cổ họng cô đắng nghét. Cô nhắm mắt, nuốt một cách khó nhọc. Nghĩ là ma cà rồng bay được thì thật lỗ bịch. Chúng không bay, khi thừa sức di chuyển nhanh hơn mắt nhìn thấy.

Nếu Monica đang thức và chờ cô thì sao? Nhịp đập của sợi dây nói nó đang ngủ, nhưng làm sao cô chắc nhịp tim của ma cà rồng tương tự nhịp tim người?

Mồ hôi vã ròng ròng xuống trán. Cẩn môi, cô chậm rãi đi xuống cầu thang. Bụi tung mù mịt thành một đám mây làm cô cay mắt. Cô dụi mũi, cố không hắt hơi. Cánh cửa phía cuối cầu thang khép chặt. Cô chạm vào đám cửa rồi lại lưỡng lự. Nếu Jasper cũng ở đây thì sao? Cô phải làm gì?

Chắc là chết vì truy tìm mất. Nếu mà cô may mắn.

Chiếc dây không nói với cô điều gì. Cô cũng không nghĩ nó nói được gì – nó là của Monica, không phải của Jasper. Miệng khô khốc, cô vịn tay xoay và mở cửa. Không khí ứa ra đặc quánh mùi thời gian và ẩm mốc của ống nước bị rỉ. Cô quét đèn qua các tầng bóng tối. Sàn nhà nhóp nhép hiện ra nhưng cũng chẳng thấy gì hơn nữa.

Một bàn tay đặt lên vai cô, tim cô ngừng đập.

Cô hét lên va xoay lại, thấy vị cha xứ cô nhìn thấy lúc trước ở sân nhà thờ.

Cô nuốt khan và nở một nụ cười yếu ớt. “Chà à, cha làm con sợ đứng tim.”

“Ta không định thế. Ta chắc chắn đấy.” Giọng ông dịu dàng, như thể ông sợ đang nói chuyện

với một người không tỉnh táo. “Ta chỉ muốn biết con đang làm gì ở dưới này thôi.”

Cô có nên nói dối không? Cô nhìn ông một giây rồi quyết định sẽ không làm thế. Có gì đó trong đôi mắt màu xanh lá cây nói rằng ông đã nhìn thấy nhiều, đủ để phân biệt một lời nói dối và sự thật.

“Con là một thám tử tư.” Cô rút ví ra và chiếu đèn vào giấy phép hành nghề. “Con được báo là có một tên tội phạm đang trốn trong hầm của cha.”

Vị cha xứ nhíu mày. “Ta không hiểu. Tất cả cửa đều khóa, và ta không thấy ai lạ xung quanh.”

Không ai trừ cô, cô đoán từ cái nhìn của ông. “Cửa bên cạnh và cửa này đều mở, Cha ạ. Cha có mới kiểm tra không?”

“Cái này thì không.”

“Vậy thì người báo tin của con có lẽ nói đúng.” Cô liếc qua vai. Có gì đó lay động trong bóng tối – hay chỉ là tưởng tượng của cô thôi?

“Tên tội phạm này có nguy hiểm không con?”

Tại sao ông vẫn không chịu đi chỗ khác? Nếu Monica thức dậy, vị cha xứ sẽ gặp nguy hiểm. Nikki không nghĩ bộ áo chùng của ông che chắn được gì nhiều. “Da, rất nguy hiểm.”

“Vậy ta nghĩ ta nên gọi cảnh sát.”

Cô liếc nhìn căn hầm tối một lần nữa. Ít nhất nếu vị cha xứ gọi cảnh sát, ông cũng đi chỗ khác. Và có lẽ sẽ tốt hơn nếu cảnh sát kéo Monica ra ngoài ánh nắng và cái chết sẽ đến. Miễn là họ đến trước hoàng hôn, sẽ không có gì nguy hiểm.

Loại trừ được Monica thì cơn ác mộng còn lại chỉ là Jasper.

Linh tính chạy trên da. “Vậy thì cha gọi cảnh sát đi. Nói với họ là Monica Trevgard bị mắc kẹt dưới hầm. Con sẽ ở đây để canh không cho nó thoát ra.”

Mắt ông mở to khi nghe tên Monica, rồi ông gật đầu và đi lên cầu thang.

Nikki nhìn ông đi. Ông có biết Monica không? Có lẽ cô nên báo trước về điều sắp xảy ra... Cô lắc đầu dựa vào tường. Là cha xứ hay không, ông cũng sẽ không tin cô.

Từng phút trôi qua, sự im lặng nặng nề hơn. Cô nhìn đồng hồ. Có khi vị cha xứ đã đi gọi nhà thương điên trước, để biết chắc cô không phải là một mục điên trốn trại.

Vài phút sau cô nghe tiếng còi xe. Nhưng cô không thoát khỏi cảm giác có gì đó rất sai, và cô đang làm một thứ không nên làm. Nhưng họ phải tiêu diệt Monica, vì sự an toàn của mọi người.

Có chắc là thế không?

Tiếng bước chân dội vang trên hành lang. Cô xoa tay, cầu họ đi nhanh hơn.

MacEwan trèo thang xuống và dừng lại cạnh cô. “Tốt hơn hết đây không nên là trò đùa của cô.”

Hơi thở của ông phả vào cô, cô nhăn mũi. Mùi tối nặng chẳng ảnh hưởng gì đến ma cà rồng. “Không phải đâu. Nó là của ông đấy.”

Cô đưa ông đèn pin, nhưng ông lắc đầu lôi ra một chiếc cửa mình. “Jenkins, trông chừng cô này. Hai người đi theo tôi.”

Ba người đàn ông bước vào. Bóng tối phủ kín họ, chỉ những vệt sáng nhún nhảy cho biết họ ở đâu. Cô nắm chặt tay, nửa như chờ đợi rằng Monica sẽ tỉnh dậy và cố chạy trốn. Nhưng không âm thanh nào phá tan im lặng trừ những bước chân không đều.

Nhiều phút sau, bộ đàm của Jenkins phát tín hiệu.

“Gọi nhân viên y tế vào, Jenkins.” Giọng MacEwan bực bội qua bộ đàm. “Và bảo họ mang theo cáng. Con bé trông không khỏe lắm.”

“Còn cô James thì sao ạ?”

“Bảo cô ta đứng yên, không tôi sẽ xử cô ta sau.”

Người cảnh sát trẻ nhìn cô. Nikki cười méo xệch. “Mệnh lệnh đã được thông qua. Tôi đang đứng yên đây.”

Anh hơi nhếch ra một nụ cười rồi đi ngược lên phía trên. Nikki chuyển trọng tâm từ chân này sang chân kia, nhấp nhểm chờ đợi trong bóng tối. Cô muốn vào trong hầm và tự mình nhìn thấy Monica, nhưng MacEwan nói là làm.

Jasper vẫn còn chạy rông ngoài kia, có khi nhà tù là nơi an toàn nhất.

Vài phút sau Jenkins quay lại, nhưng Nikki không thấy an toàn hơn chút nào kể cả với thân hình to lớn của anh ta bên cạnh. Cô nhìn đồng hồ. Nếu MacEwan không di chuyển Monica nhanh, ông ta sẽ phải đối phó với một con ma cà rồng tỉnh táo giận dữ.

Tiếng bước chân vang lên dưới hầm. Hai nhân viên y tế chạy qua họ rồi tiến vào bóng tối. Thêm nhiều phút nữa trôi qua.

Cuối cùng, MacEwan xuất hiện. Hai nhân viên y tế khiêng Monica trên cáng ngay sau ông, và hai viên cảnh sát đi sau họ.

Cô để năm người đàn ông đi qua rồi theo họ lên cầu thang. Con bé nhìn giống người chết hơn là người sống. Nó mềm nhũn như không xương, da xanh xao đến quái đản. Nikki nhú mào. Có gì đó không ổn...

Cô khoanh tay. Dù Monica trông thế nào thì nó vẫn là một con quái vật. Như con quỷ mà nó gọi là người yêu, Monica thích thú sự sợ hãi mà nó gây ra cho các nạn nhân của mình. Điều đấy hiện rõ trong mắt khi nó tấn công cô và Jake.

Nhưng người tình của quỷ sắp sửa nhận một kết cục xứng đáng.

MacEwan nhìn qua vai. “Tôi không muốn cô biến mất. Tôi muốn nói vài lời với cô.”

Cô gật đầu. Cô cũng không định đi. Cho đến khi cô biết chắc về số phận Monica. Cô đi theo họ

xuống hành lang, rồi dừng lại khi nhân viên y tế đầu tiên bước ra ngoài. Ánh nắng chạm vào thân thể bất động của Monica, dội vào da nó hơi ấm. Trong một khoảnh khắc trông nó như Monica ngày xưa – một con bé thiếu niên ngây thơ, vô tư. Nikki cắn môi và định với tay ra để ngăn họ. Rồi cô buông lỏng tay xuống, đứng nhìn hai người đàn ông khiêng nó ra ánh sáng mặt trời.

Monica hét lên một âm thanh cao chói lọi đau đớn đập mạnh vào đầu Nikki. Sai rồi. Tôi làm sai rồi. Trời ơi... Cô tiến lên một bước. Lửa chập chờn trong não cô, ngăn cô lại. Cô gặp người, hít hơi trong đau đớn, mắt nhòe nước khi cố nhìn Monica.

Con bé đã và vặn vẹo trong lồng dây rợ đang giữ chặt nó. Nó hét lên và nguyên rửa, gọi bố nó luôn mồm. Hai nhân viên y tế chửi bới, cố giữ cái cáng đang bị rung lắc ngày càng dữ dội. Có tiếng xé tuột và bỗng dưng nó thoát ra, đứng trên nền đất. Mắt nó mở to, một biển đỏ rực ở nơi đáng lẽ là màu trắng. Vài ngọn khói nhỏ bắt đầu bốc lên từ thịt. Nó rít lên, một âm thanh không phải của người và bò đến khung cửa để vào bên trong nhà thờ.

Trong ánh mắt điên dại của Monica, Nikki nhìn qua những lớp đau để thấy đứa trẻ đang ở sâu bên trong – một đứa trẻ lạc lõng và cô độc, thêm khát đến cháy bỏng hy vọng và yêu thương. Là mình, cô nghĩ, nếu không có Jake và MacEwan.

Cô đi tới trước để giúp Monica, nhưng ngọn lửa trong đầu cô cháy rực lên. Thở dốc, Nikki ngã gục. Cô không làm được gì hơn là đứng nhìn Monica chết. Nước mắt đua nhau lăn xuống má khi cô bắt gặp ánh mắt của con bé. Sâu trong lớp xanh thăm thẳm của đôi mắt, Nikki nhìn thấy một chớp thấu hiểu – và căm thù.

“Trời ơi! Quỷ thần thiên địa ơi! Ai đó làm gì đi.” Giọng MacEwan vang lên khô khốc bên trên những tiếng náo động bao bọc ngôi nhà thờ cổ. “Lấy cái chăn hay gì đó.”

Vị cha xứ tuân lệnh chạy đi. Nhưng muộn quá rồi. Monica bùng cháy. Nikki nhắm mắt lại, không muốn nhìn nữa. Con đau trong đầu cô dịu đi, nhưng không có cách nào ngăn tiếng hét của Monica chọc vào mỗi tế bào thần kinh, làm tâm hồn cô chao đảo.

Cô đã sai về một điểm. Dù con bé có làm gì, nó cũng không đáng bị chết đau đớn thế này.

Tiếng hét yếu dần rồi tắt lịm. Vị cha xứ quay lại cầm chăn trên tay và cảnh sát phủ lên xác Monica. Nhưng ngọn lửa vẫn bùng bùng cháy, mạnh đến nỗi đốt luôn cả cái chăn. Một đường khói đen sẫm bò lên trời.

Rất nhanh chẳng gì còn lại ngoài tro tàn. Một điệu cười chạy qua đầu cô, một con quỷ ở đâu đó xa xôi đang hả hê với chiến thắng của hắn.

Có phải cô chẳng là gì hơn một vật dụng trong tay Jasper? Cô cắn môi và tự ôm chặt lấy mình, cầu rằng không phải thế. Nếu hắn có thể sai khiến cô làm thế, hắn sẽ sai khiến cô làm mọi thứ. Kể cả phản bội Michael.

Cô hít sâu và gạt nước mắt trên má. Cô không làm được gì cho Monica nữa, không ai làm được gì, ngoài khóc thương cho một cuộc sống mất đi quá sớm.

“Tôi chưa bao giờ nghe chuyện gì kiểu thế này.” Giọng MacEwan khàn khàn, đầy nỗi đau ông

không bao giờ tỏ ra. “Cũng không nghĩ là tôi sẽ nhìn thấy chuyện tương tự.”

Cô đứng lên và đi tới nơi ông đang đứng. Vị cha xứ bắt đầu nhắm kính phía trên đồng tro và vài mảnh vụn của tấm chắn, tất cả những gì còn lại của Monica.

“Tôi sẽ giải thích với người ta thế nào đây?”

Cô nhìn ông, tự hỏi có phải ông đang đợi câu trả lời. Mặt ông không có chút cảm xúc nào, nhưng cô biết vẻ bề ngoài chỉ để che đậy thôi. MacEwan – viên cảnh sát nghiêm khắc, khó nhằn, ghét phải mất một đứa trẻ, dù đứa trẻ đó có tội tệ đến mức nào. Dù đã tung hoành rất nhiều năm trên đường phố, ông vẫn tin rằng chúng có thể cứu được, chỉ cần một nửa cơ hội.

“Ông không làm gì được đâu.” Cô cho tay vào túi để tránh cơn ớn lạnh của làn gió chiều. “Sẽ không ai tin nếu ông nói thế.”

Ông châm một điếu thuốc và hút vội vàng. “Cô biết chuyện gì sẽ xảy ra, đúng không?” một lúc sau ông nói.

Cô không trả lời, trong một thoáng không tin ông. Công tâm hay không, ông cũng rất có thể áp giải cô về đồn và tra hỏi cả đêm nếu cô thú nhận quá nhiều. Nhưng sự im lặng của cô cũng đã đủ trả lời.

“Vậy là,” ông tiếp tục, thở ra một chùm khói. “Nó là cái gì?”

Cô nhìn ông do dự. Ông đoán được bao nhiêu rồi?

“Ý ông là gì?”

Không khịt mũi bất bình.

“Không lòng vòng nữa, hoặc tôi sẽ đâm ra rất khó chịu đấy. Người thường không cháy khi gặp nắng. Đương nhiên đấy cũng không phải là vấn đề Monica Trevgard từng có.”

Hay sẽ có, Nikki nghĩ mà rùng mình. Cô nhìn những miếng chắn vụ lật phật trong gió. Sức nóng của lửa làm cho đám đất phía dưới Monica hóa than. Cô không nghĩ ở đó còn có cây gì mọc lên được nữa.

“Nó là một con ma cà rồng.”

Đã đến lúc MacEwan biết sự thật, cho dù ông tin hay không. “Chúng không chịu được mặt trời.”

Ông không bình phẩm gì. Cô luôn thấy MacEwan rất khó đoán và không biết ông có tin cô hay không.

“Còn gã điên nào đang chạy rông ngoài kia không?”

“Người tình của Monica. Một con ma cà rồng khác.”

“Hiểu rồi.”

Ông có hiểu thật không? Có rất ít cảm xúc trên mặt, nhưng mắt ông trầm ngâm.

“Và cô định đi tìm bắt gã điên ấy?”

Cô gật đầu, nghĩ là ông sẽ không cho cô tiếp tục vụ này. Như mọi khi, MacEwan làm điều cô không ngờ.

“Vậy thì báo cho tôi mọi diễn biến.” Ông rút điếu thuốc hút dở xuống đất, dí nó bằng gót giày. Rồi ông cười lạnh lẽo. “Tôi không mù như cô nghĩ đâu. Tôi đã nhìn thấy nhiều điều...” Ông ngừng lại rồi nhún vai. “Thôi cứ cho là tôi không phải là không thể tin có những thứ trên đời chống lại mọi lời giải thích. Hãy cẩn trọng. Tôi không cần thêm việc nữa đâu.”

Ông khẽ gật đầu với cô rồi quay đi. Cô nhìn vị cha xứ đang tưới nước lên nền đất.

Gáy cô nhưng nhức báo hiệu, cô quay lại. Jake băng qua đường và đi vào nhà thờ bằng cửa chính. Michael không đi cùng nhưng ở đâu đó gần đây. Cơn giận của anh tràn qua cô, gần như bùng lên.

“Nghe trên đài báo họ tìm thấy Monica.” Jake dừng lại nhìn ngó vị cha xứ tò mò. “Đây là tất cả chỗ còn lại à?”

Cô gật đầu.

“Nó cháy như một ngọn đuốc.”

“Xong một con, còn một con nữa.” Có rất ít lòng thương hại trong giọng anh. Năm lấy khuỷu tay cô, anh kéo đi. “Nhưng cô nghĩ là cô đang làm gì hả? Cô có thể bị giết rồi!”

Cô vùng ra khỏi tay anh và dừng lại nhìn. “Thế anh nghĩ là anh đang làm gì, đi mà không có em lúc sáng nay?” Nếu họ ở đây với cô, có thể Monica vẫn còn sống. Và có thể, chỉ là có thể, cô sẽ ít lo hơn về việc Jasper điều khiển cô.

“Anh làm điều anh cho là tốt nhất để giữ cô an toàn.” Anh nhún vai. “Anh đoán đấy là một lỗi sai cơ bản.”

“Em tưởng chúng ta là một đội, Jake.”

“Vẫn là một đội, Nikki. Nhưng đôi khi cô làm anh sợ. Như thế là... như thế cô không hề có chút khái niệm nào về sự sống còn của chính mình. Cố toàn gắng quá sức.” Anh nhìn cô dứt khoát. “Nhiều khi anh nghĩ cô muốn chết.”

Cô hừ mũi. Nhưng đúng là có nhiều lần trong quá khứ cô không quan tâm đến việc sống chết. Có thể đó là lý do cô là một mục tiêu dễ dàng cho Tommy. “Kể cả nếu em muốn chết thì liên quan gì đến anh?”

“Khỉ thật, anh lại phải nói toẹt ra nữa à? Cô như là em gái anh. Anh không muốn thấy cô bị thương.”

Cô đúng là ngốc. Cô còn nghi ngờ gì về điều đó nữa. Cô khẽ chạm vào tay anh. “Em xin lỗi.”

Anh thở dài và lắc đầu. “Nhóc ạ, cô tự mình xoay xở quá lâu rồi. Đã đến lúc cho ai đó vào cuộc với.”

Anh nói về Michael, không phải bản thân anh. “Là anh trai hay không, câu “liên quan gì đến

anh” có ý nghĩ gì với cô không hả?”

“Đây là chuyện làm em gặp nhiều rắc rối nhất.” Anh giơ tay ra. “Đưa chìa khóa đây. Anh muốn cô đi nói chuyện với Michael. Ngay bây giờ, Nikki.” Anh thêm vào khi Nikki lưỡng lự.

Cô rửa thầm nhưng biết tốt hơn là không tranh cãi khi anh dùng giọng đó. Cô lôi chìa khóa ra khỏi túi. “Nếu em không biết anh rõ hơn thì em đã tin chắc anh đang uống rượu.”

“Một hay hai ly gì đó. Nhưng anh lái xe được.”

“Xe em đỗ bên đường. Gặp lại anh ở văn phòng.”

Anh gật đầu. “Tin anh ta đi. Hãy để anh ta đi cùng với em trong mọi vấn đề.”

Cô quắc mắt lên và quay đi. Cô không định cho ai vào, nhất là Michael. Quá nguy hiểm. Anh quá nguy hiểm.

Chiếc Mercedes của Jake đỗ trong bóng cây. Cửa kính sẫm màu khiến người ngoài không nhìn được vào trong, nhưng cô cảm thấy cơn giận của Michael rõ như thể chính cô đang giận.

Cô mở cửa bên người lái và trèo vào. Michael im lặng nhìn cô, mắt giấu sau cặp kính đen. Anh không nói gì khi cô khởi động máy và lái đi.

Dù cô cố nhìn chăm chú xuống đường, cô không thể không nhận ra mỗi cử động nhỏ của anh. Đã ở đây rồi, cô sợ nói chuyện với anh. Nhưng cô sợ cái gì? Anh? Hay chính cô?

“Tại sao?” Anh khẽ hỏi sau vài phút.

Đây là câu hỏi có thể nhắm đến bất cứ cái gì. Cô chọn câu trả lời hiển nhiên nhất. “Monica phải bị ngăn lại. Anh biết mà.”

“Phải. Nhưng không phải trước khi nó dẫn chúng ta đến chỗ Jasper.”

Nikki cắn môi. Vậy ra đó là lý do Jasper muốn con bé chết. “Anh chưa bao giờ nói với em điều đó, Michael. Anh chưa bao giờ tin em đủ để nó ra điều đó, đúng không?”

Anh kêu lên một âm thanh ngờ vực như tiếng gầm gừ sâu trong cổ họng. “Không có quan sát nào khác hơn à? Không có lời buộc tội nào hơn à?” Giọng anh như châm chọc, biểu lộ cơn giận cô không thấy nhưng cảm nhận được.

“Sáng nay, khi em tỉnh dậy một mình.” Nhưng kể từ lúc đó đến nay cô đã giết một người. Ngón tay cô bám chặt vào vô lăng, nhưng cô chống lại cơn sợ đang tăng lên, không muốn anh nhận ra nó. “Em đã có thời gian để nghĩ.”

“Tất nhiên rồi.”

Cô nhìn anh, không chắc nên hiểu câu của anh như thế nào. Mặt anh chưa bao giờ xa lạ thế.

“Rồi em nghĩ ra cái gì?” Anh hơi xoay người trên ghế, đối mặt với cô.

Cô không tin giọng anh. Quá lịch sự. Quá tự chủ. “Một câu hỏi thôi.”

“Gì nào?”

Nhìn nhanh qua anh một lát cũng chẳng giúp gì, nhưng cô tóm được một chút do dự trong suy nghĩ của anh. Và cần trọng. Cô thả lỏng ngón tay trên vô lăng và cần môi suy nghĩ. Cô không muốn nói lên những hoài nghi của mình, không muốn nghe câu trả lời của anh. Và con quỷ đang thì thào điên loạn trong đầu cô sẽ không bao giờ ép được cô làm điều này. Cô phải biết.

“Em muốn biết đêm qua có ý nghĩa thế nào với anh.”

Ánh mắt anh, dù đã bị che sau lớp kính, đốt cháy hồn cô. “Em nghĩ nó là sao?”

Cô không thể nhìn thẳng vào anh. “Có phải đó chỉ là phương tiện để khiến em ngủ? Khi tâm trí của chúng ta hòa quyện, có phải anh làm em ngủ không?”

Một luồng giận dữ dường như cuộn lên trong xe và xoáy quanh cô. Cô nhìn chằm chằm xuống đường, tay căng cứng trên vô lăng. Cô không muốn đối diện với cơn giận đang hình thành.

“Em thật sự không thể tin tưởng ai, đúng không?”

Cô muốn hét lên rằng cô đã tin tưởng anh nhiều hơn cô tin bất cứ ai trong suốt đời mình – có lẽ chỉ trừ Tommy. Chỉ là Michael không phải người.

Và cái này không phải vấn đề lòng tin. Mà là sự lừa dối.

Đúng thế không?

“Em cần biết. Michael.”

Ánh mắt anh đốt cháy cô. Cô rùng mình và cố lờ đi nỗi sợ nhức nhối trong tim.

“Nghĩ về đêm qua đi, Nikki. Nghĩ về những điều chúng ta đã chia sẻ. Nhìn vào bên trong trái tim của chính em.”

Không. Cô sẽ không bao giờ tin vào những gì cô cảm thấy trong những chuyện thế này. Người ta sẽ chết nếu cô tin. Đèn đường phía trước chuyển màu, cô phanh xe và lén nhìn trộm. Mặt anh vẫn dửng dưng, không có vẻ gì là anh không nghe thấy suy nghĩ của cô. Nhưng kể cả nếu anh nghe được, cô vẫn cần biết.

“Em ngốc lắm, Nikki. Em là một con ngốc không chịu lắng nghe cảm giác của chính mình.”

“Cảm giác chẳng liên quan gì đến chuyện này.” Nhưng cảm giác của cô bảo hãy tin anh, bảo cô hãy giữ chặt lấy và đừng rời ra, kể cả nếu anh có vùng vẫy. Nhưng nó cũng đã nói thế về Tommy, nhưng nó sai, sai hoàn toàn.

“Em phải hỏi, Michael. Chắc là anh hiểu điều đó chứ?”

“Điều duy nhất anh hiểu là việc anh là kẻ ngốc đến hai lần.”

Sự mệt mỏi trong giọng anh làm cô hoảng sợ. Cô vội nhìn anh. Anh có ý gì vậy?

“Anh sẽ không phủ nhận rằng có nhân tố sự thật trong nỗi sợ của em. Anh đã muốn em ngủ đủ lâu để anh và Jake đi.” Anh bỏ kính ra và dụi mắt. “Còn việc nó có nghĩa gì – anh đã nói với em trước rồi, Nikki. Nó không thể là cái gì hơn một phút thoáng qua.”

Lời của anh cắt vụn cô. Dù cô biết rõ anh không thể ở lại, cô đã hy vọng với anh đó là cái gì đó nhiều hơn sự giải tỏa về mặt thể xác. Với cô, ít nhất, đêm qua là một lần bộc bạch. Cô chưa bao giờ biết rằng hai thân xác lại có thể thành một tuyệt đối đến mức đấy. Rằng hai tâm trí có thể chia sẻ một điệu múa thơ mộng, tràn đầy ham muốn và âu yếm đến mức đấy.

Cô chớp mắt, nhìn đi chỗ khác, lái xe đi khi đèn lại đổi màu, và dòng người lại tiếp tục đi.

“Nhớ là, đêm qua anh không phải là người bắt đầu, anh cũng không phải gõ đá,” anh nhẹ nhàng nói tiếp. “Và một câu nữa em nên hỏi. Đêm qua ai dùng ai?”

Má cô đỏ ửng, cô cắn môi. Không có gì để phủ nhận sự thật là anh nói đúng. Cô đã dùng anh, dùng hơi ấm của anh, sự âu yếm của tâm trí anh để trốn tránh cơn ác mộng về Jasper.

Nhưng dù cô hối tiếc về lập luận của mình, cô không hối tiếc việc đã ngủ với anh. Mảnh ký ức cô sẽ giữ gìn trong nhiều năm tới.

“Em xin lỗi,” cô nói. “Em sai rồi. Nhưng anh bỏ em đi thì cũng sai.”

Anh không nói gì, và cô lái nốt quãng đường đến văn phòng trong im lặng. Cô đỗ xe ở phía trước tòa nhà và nhìn đồng hồ sau khi ra khỏi xe. Quá năm giờ rồi. Cô nhúu mày. Sao xe cô không ở đó? Jake đã đi trước cô...

Tâm năng của cô ứa dậy, đau đơn chạy dọc thân cô.

Chỉ có điều nó không phải cơn đau của cô. Là của Jake.

Tiếng cười tối tăm của Jasper thì thầm trong não cô, một lời trêu ghẹo hả hê, sắc nhọn cảnh báo.

Nếu cô muốn Jake sống, cô phải thay vào vị trí của anh.

Chương 14

Nikki túm chặt cạnh cửa xe và nhắm mắt. Cô không thể quay lại chỗ Jasper... Nhưng cũng không thể để Jasper chết vì mình.

“Nikki, nghe anh này.” Giọng Michael nghe như vọng về từ xa lắm. “Hắn sẽ không giết Jake ngay đâu. Hắn sẽ để chúng ta có thời gian để giải cứu. Jasper thích chơi đùa. Phá vỡ kết nối Nikki. Phá vỡ ngay.”

Cô cắn môi và tập trung vào việc đẩy Jasper khỏi đầu. Hắn lún lút, trơn trượt như con lươn, cười chế nhạo. Cô nghiêng răng và đẩy rất mạnh. Độc của Jasper trượt đi, nhưng những cố gắng làm cô run lấy bầy.

Michael xoay cô lại kéo vào lòng. Cô áp má vào vòng ngực ấm áp của anh và ước cô có thể ở trong vòng tay an toàn này mãi mãi. Tại sao phần còn lại của thế giới không đi thẳng xuống địa ngục và để cô yên? Hay tốt hơn là tại sao không có cách quay ngược lại thời gian khi Monica và Jasper chưa bước vào đời cô? Dù thế có nghĩa là không gặp Michael. Có lẽ chút xú đó là điều tốt đẹp từ đồng lộn xộn này, dù nó chỉ rất ngắn ngủi thôi.

Sau một giây, cô thở dài vùng ra. “Nếu Jasper di chuyển được vào ban ngày, hắn mạnh hơn anh tưởng.”

Michael nhún vai, bỏ kính ra nhìn mặt trời. “Gần năm giờ rồi, và mặt trời mùa đông khá yếu. Hơn nữa, có thể bọn thầy mà đã bắt anh ấy.”

“Anh biết về Jasper được bao nhiêu?”

Anh nhún vai lần hai. “Như anh nói rồi đấy, hắn và anh là kẻ thù cũ. Anh chú trọng việc hiểu rõ kẻ thù mình.”

“Anh có chú trọng việc giữ bí mật về đồng minh của mình không?”

Một luồng khó chịu chạy qua cô, dù mặt anh vẫn bình thản. “Anh chỉ nói những điều cần biết thôi.”

Cô nắm chặt tay và cố đè xuống mong muốn được hét lên giận dữ. “Phải rồi, bây giờ em cần biết tất cả những gì có thể về Jasper.”

Anh gật đầu, dù đôi mắt sẫm màu bỗng dưng trở nên xa xăm. “Như anh nói rồi đấy, hắn là một cặp song sinh. Hắn và anh hắn sống sót sau trận cháy ở San Francisco năm 1906, những người khác trong gia đình hắn chết hết. Bọn anh không biết chúng biến đổi khi nào, nhưng chắc chắn chỉ ngay sau trận cháy, khi chúng mười lăm.” Anh lưỡng lự, mặt đánh lại. “Dù thế, Jasper chịu trách nhiệm về việc giết ít nhất năm người trước khi biến đổi.”

Cô đổi trọng tâm đứng từ chân này sang chân kia và cố lờ đi thôi thúc được di chuyển. Đi tìm Jake sẽ cần tất cả thận trọng và mưu mẹo cô tập hợp được – từng mẩu thông tin về Jasper và mối thù của hắn. “Anh lại nhắc đến đại từ ‘bọn anh’ cao quý một lần nữa.”

Michael thở dài, một âm thanh đầy phiền muộn. “Anh là thành viên của một tổ chức tên là

Vòng tròn Damask.”

“Tất cả thành viên là ma cà rồng à?”

“Không. Nhưng không ai là thứ em gọi là người.”

Con người. Sự nhấn mạnh cay đắng anh đặt vào từ đó nói lên rất nhiều. Anh đã nghe thấy suy nghĩ của cô, tốt thôi. Cô cần môi và tránh ánh mắt trách móc của anh. “Và hội này đi tìm giết những kẻ như Jasper?”

“Phải. Để những người như em được nghỉ ngơi an toàn vào ban đêm.”

Người ta sợ những thứ không giải thích được. Người ta không thể tin những thứ tìm mình cho là đúng đắn. Cô đóng tim lại trước suy nghĩ của anh. Không phải lúc để tranh cãi về việc cô không muốn tin. “Có phải đây là lý do anh giết anh của Jasper không?”

Michael lại dùng dằng. Nỗi đau thoáng dâng lên trong hồn anh. Cô muốn vói ra và bảo anh cô hiểu. Thay vào đó, cô nắm chặt ngón tay và đợi anh tiếp tục.

“Không. Anh giết anh Jasper vì hắn giết anh của anh, Patrick.”

Trả thù. Mọi thứ đều dựa trên thù hận, và nó sẽ giết chết tất cả họ. “Anh và Jasper gặp nhau bao nhiêu lần rồi?”

Và cô nhú mày. “Nếu anh ba trăm tuổi và Jasper mới có một trăm, chẳng phải anh của anh đã phải qua đời trước khi Jasper và anh hắn sinh ra?”

Cơn đau trong hồn Michael sâu sắc hơn. “Patrick là ma cà rồng.” và Michael đã biến đổi anh trai của chính mình. Nikki tự hỏi tại sao. “Anh gặp Jasper bao nhiêu lần rồi?”

“Ba lần.”

Và lần nào Jasper cũng xoay xở được để thoát đi ngay dưới mũi Michael. Nhưng nó sẽ không xảy ra lần nữa, cô nghĩ, nhìn anh chăm chăm. Sâu trong mắt anh cô thấy cái chết chờ đợi. Thế này hay thế khác, Michael quyết tâm chấm dứt mọi chuyện ở Lyndhurst.

Linh cảm xấu tràn trong cô. Run rẩy, cô quay đi khóa cửa xe. Những tràng cười đen tối chạy trong đầu cô, chế giễu cô. Cô vội nhắm mắt và hít sâu. Jasper sẽ không chiến thắng được cuộc đấu này.

“Đi vào trong thôi,” cô nói, tránh nhìn Michael và đi vòng ra phía trước ô tô. “Em phải tìm cái gì đó để lần theo vết Jake.”

Cô lên cầu thang và mở khóa. Văn phòng lạnh như tảng băng đang hình thành dưới đáy bụng cô. Những tràng cười quỷ quái lại rồn rảng trong đầu cô.

“Nikki.” Michael chạm vào tay cô và kéo cô xoay lại để đối diện với anh. “Jasper chỉ đang đùa cợt với em, làm em mỗi bước đi đều phải sợ hãi.”

“Thế thì hắn đang thành công rực rỡ rồi.” Cô lẩm nhẩm, thầm ước Michael sẽ vòng tay qua người cô và ôm chặt cô đến khi mùi quỷ qua khỏi da cô. Nhưng không có ích gì ước ao những điều không thể thành sự thật. Anh không thể ở lại. Cô không muốn anh ở lại.

Sao nghĩ về việc anh ra đi lại làm tim cô quay quắt?

Anh đặt một ngón tay dưới cằm cô, nâng lên cho đến khi mắt cô chạm mắt anh. “Hắn không thể điều khiển em, Nikki, chỉ làm em mất tự tin thôi.”

Chỉ là một lời nói dối. Anh biết, cô cũng biết là Jasper chỉ cần gọi, cô sẽ chạy vù đi. “Tại sao hắn phải phiền lòng như thế? Em có làm gì được hắn đâu.”

Nụ cười Michael nửa như giận dữ, mắt anh sâu thẳm lớp bóng tối làm cô lạnh cóng.

“Hắn sợ em, Nikki.” Anh đưa tay lên gỡ một lọn tóc vương vào mắt cô. Tay anh ấm rục trên làn da cô lạnh giá. “Sợ những khả năng của em.”

Cái vuốt ve của anh thật êm dịu... Cô rùng mình, cố để không ngã vào tay anh. Cố để không lùi lại. “Tại sao? Năng lượng của em cũng chẳng làm gì được hắn.”

“Chắc không?” giọng anh xa xăm, lơ đãng, anh đưa một ngón tay xuống má và cổ cô.

Cô liếm môi. Thật khó để tập trung khi anh chạm vào cô dịu dàng như vậy. Trời ơi, tất cả những gì cô muốn là ngã vào vòng tay của người đàn ông này – nhưng cô không thể. Thời gian và địa điểm không thích hợp. Khỉ thật, đều không thích hợp. Một người đàn ông không thể yêu và một người đàn bà sợ yêu – còn hi vọng nào cho họ nữa?

Tay Michael dừng lại ở gần ngực cô. Cô ngược lên, anh tránh mắt cô và đi tránh ra. Cũng không sao. Cô biết anh nghĩ gì. Biết anh sẽ không chạm vào cô như vậy lần nữa.

“Anh xin lỗi.” anh khẽ nói.

Cô gật đầu. Cũng là lỗi của cô nữa. Đáng lẽ cô nên tránh ra từ phút anh chạm vào cô.

Cô đi đến bàn Jake và gia tay lên. Phải có thứ gì đó đủ mùi hương của Jake để cô lần theo dấu anh.

Cô tìm thấy ngay – một chiếc đồng hồ bỏ túi lần trong đồng lộn xộn ở trong ngăn kéo dưới cùng.

“Nó có vết của anh ấy à?” Michael hỏi, ngồi trên mép bàn.

Cô gật đầu và cố không để ý đến những cảm giác đan chạy trên đầu ngón tay. “Anh muốn giải quyết chuyện này thế nào?”

“Cái đó tùy vào em tin anh bao nhiêu.”

Cô liếc anh sắc lẹm. Anh ngồi trên mép bàn, một chân hơi đung đưa. Có vẻ thư giãn đấy, nhưng cô cảm nhận được sự căng thẳng của anh. Nhìn thấy nó quanh viền của đôi mắt tối sẫm.

“Ý anh là gì?”

“Jasper biết e sẽ cứu Jake, nên hắn sẽ dựng sẵn vài cái bẫy.”

Cô gật đầu. Điều đó thì cô đoán được. Nhưng cô phải tìm Jake, đấy là khả năng tốt nhất. Có thể là duy nhất, nếu họ muốn thấy anh sống.

“Anh có kế hoạch gì để ngăn chặn không?”

“Có. Nhưng sẽ cần phải kết nối tâm trí.” Anh lưỡng lự rồi nhún vai. “Kết nối hoàn toàn.”

Cô nhìn anh chăm chú. Kết nối tâm trí? Để biết suy nghĩ và khao khát của người kia?

“Chúng ta đã biết suy nghĩ của nhau rồi, Nikki.”

“Nhưng em không thể...”

“Em có thể.” Anh ngắm nghía cô, vẻ mặt dứt khoát. “Và em đã làm rất nhiều lần. Đó là việc chẳng ai trong chúng ta điều khiển được, nó mạnh lên mỗi khi chúng ta...” Anh ngừng lại rồi nhún vai lần nữa. “Vấn đề là, em có tin anh đủ để cho tâm trí của chúng ta hòa hợp không?”

“Sẽ hòa hợp đến mức nào?” Viễn cảnh này khiến bụng cô lộn tùng phèo. Cô có thực sự muốn Michael biết mọi bí mật, mọi nỗi sợ và mong ước của mình không?

“Sẽ đến mức đủ để cho anh quyền điều khiển nếu cần. Nhưng anh hứa sẽ không đào bới, không mở cánh cửa nào em muốn khóa chặt. Và em cũng phải hứa thế.”

Cô gật đầu và tự hỏi nó có quan trọng không. Khả năng của Michael mạnh hơn cô nhiều lần. Không thể có khả năng cô điều khiển anh. “Nhưng việc hòa hợp tâm trí sẽ phá bầy của Jasper như thế nào?”

“Anh định xoay khả năng của em sang một hướng khác.”

Cô liếm môi. Cho dù dự định và mục đích nào đi nữa, anh cũng sẽ điều khiển cô. Sự chấp nhận của cô sẽ cho Michael thứ Jasper thất bại trong việc chiếm đoạt – và cho anh quyền mà Tommy muốn nhưng không bao giờ có một cách đầy đủ.

“Nikki, anh không phải Jasper. Cũng không phải Tommy.”

Anh đứng lên và đi quanh bàn, dừng lại cách cô một chút. Cô cắn môi và lùi lại. Lưng cô chạm tường. Ván gỗ lạnh toát dưới bàn tay cô, ánh mắt anh nóng bỏng như lửa.

“Anh không muốn điều khiển tâm trí em – hay cơ thể em – hay bất lý cái gì. Bao giờ em mới vỡ ra được điều đấy hả? Anh chỉ muốn em tin anh thôi.”

Cô nhìn anh. Sâu trong mắt anh, cô nhìn thấy một tia khát khao và cô hiểu trong khoảnh khắc đó rằng anh muốn nhiều hơn điều anh chịu thừa nhận hay cho phép.

“Nói cho em anh định làm gì đi.”

Anh thở dài và quay ra cửa, nhìn qua sợi dây rèm. “Thay vì lần theo dấu vết Jake, anh định xâm nhập vào trí não anh ấy. Như thế sẽ ngăn Jasper phát hiện ra chúng ta, và sẽ giúp ta biết rõ hơn chuyện gì đang xảy ra.”

Vậy Michael sẽ điều khiển được hai tâm trí. Cô nhớ lại anh đã sai khiến người hầu bàn dễ như trở bàn tay, và rùng mình. Đấy mới chỉ là điều khiển trên bề mặt. Lần này sẽ sâu hơn nhiều. “Chẳng lẽ không nguy hiểm à?”

“Mọi thứ liên quan đến thâm nhập trí óc đều nguy hiểm cả.”

“Cho chúng ta hay cho Jake?”

“Cho tất cả mọi người. Kết nối với Jake thì không có vấn đề gì đâu. An đã làm xong xuôi rồi.”

Cô nhìn anh rất lâu. Anh lơ đi, dù nhìn những thớ thịt căng ra trên tay anh đang khoanh lại cô biết anh có nhận ra cái nhìn của cô. “Từ khi nào?”

Anh nhún vai. “Đêm trước khi anh gặp em. Anh cần biết sơ qua tình hình của Lyndhurst, và ai biết rõ hơn một thám tử tư chứ?”

Con ai nữa? Và Jake đã là thám tử tư đủ lâu để biết khác nhiều bí mật. Cô chỉ hy vọng anh sẽ còn sống lâu để biết thêm nhiều nữa.

Cô nuốt nước bọt để cổ làm dịu cổ họng khô cháy. “Liệu chúng ta có cảm thấy những gì anh ấy thấy không?”

“Có. Nhưng anh sẽ che chắn cho em hết sức có thể.”

“Em không biết.” Nếu em có thể đổi mặt với nỗi sợ của Jake một mình.

“Em phải làm thế.” Michael nói khẽ. “Nếu em muốn anh ấy sống sót.”

Cô hít sâu và gật đầu. Jake là người thân nhất cô còn. Cô không muốn mất anh. “Em phải làm gì bây giờ?”

“Ngồi xuống ghế và thư giãn.”

Cô làm theo. Michael nắm tay cô. Hơi nóng đốt cháy da cô, làm tan chảy tảng băng sợ hãi.

“Nào thư giãn và nhắm mắt lại.”

Cô nghe nhịp thở của anh và cố hòa theo. Dần dần, các xương và cơ giãn ra.

“Thư giãn nào, thư giãn nào.” Giọng Michael thì thầm vuốt ve tâm hồn cô. “Để suy nghĩ của chúng ta tiếp xúc, trở thành một.”

Hơi nóng nhảy múa, vỡ tung trong mỗi tế bào. Đây là cái âu yếm, nụ hôn của người tình, không phải sự xâm nhập như cô tưởng tượng. Ngọn lửa khi họ chạm vào nhau chẳng là gì khi so với cảnh tượng hai hùng hiện ra khi tâm trí hai người hòa làm một.

Tập trung nào, Nikki.

Suy nghĩ của anh như làn gió mát chấp chới qua cô. Tâm trí anh chạy như sóng, tách rời nhưng hợp nhất với tâm trí cô. Cô nhìn thấy suy nghĩ của anh trước khi chúng phát thành lời. Thấy cảm xúc của anh, một luồng sáng rực lóa mắt. Thấy những phần anh muốn giấu, khoảng rừng cấm mênh mông thăm thẳm.

Tìm Jake đi, Nikki.

Cố với cái đồng hồ. Kim loại lạnh lạnh, nhưng tay cô rúm ró, bị thiêu bởi những hình ảnh ủa ra. Các giác quan của cô xóa tung, lần theo vết Jake. Hình khối dần rõ nét. Cố thấy một khối sợi rung rinh, nhưng Michael đã xua nó đi.

Tập trung và Jake, Nikki. Nhìn anh ấy. Cảm nhận. Hòa vào anh ấy...

... Con đau cộm lên trên trán. Jake rửa mặt cầu rồi lùa tay vào tóc, thấy một mớ rối bù vừa ẩm vừa dính.

Cái quái gì thế này? Anh gắng ngồi dậy và nhớ lại những thứ đã xảy ra? Đá lạnh buốt mông, ngọn như quất vào quần anh ướt nhẹp. Anh đang ở đâu đây? Không khí nặng nề cũ kỹ mùi đồ nát. Ở đâu đó phía trước trong bóng tối anh nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt đều đều.

Chắc là một cái hang. Nhưng làm sao anh đến được đây, dù đây là chỗ nào?

“Địa ngục chắc là một từ hợp để miêu tả chỗ này, ông bạn ạ.”

Câu nói từ chỗ nào đó phát ra, dội vào tường. Jake căng người, cố nhìn về phía tối.

“Mày là ai? Mày muốn gì?”

“Câu hỏi.” Giọng người lạ nhều ra châm chọc. “Lúc nào những kẻ bị bắt cũng hỏi nhiều.”

Jake nuốt khan. Anh biết kẻ bắt mình. Biết tại sao.

“Nikki sẽ không ngu đến nỗi rơi vào bẫy của mày lần hai đâu.”

“Sẽ biết ngay thôi.” Bóng tối lao xao, rồi thành hình. Thành một gã đàn ông có đôi mắt quỷ.

Thật dễ hiểu nỗi sợ của Nikki, Jake nghĩ, xem xét hình người đầy cơ bắp một cách căng thẳng. Anh không mê tín, nhưng anh cảm nhận được năng lượng tỏa ra xung quanh gã kia. Và đôi mắt... gần như thôi miên.

Đừng nhìn, anh nghĩ với cái nhú mày.

“Thú vị đây.” Jasper lăm bắm. “Ông bạn có một số năng lực... năng lực mà ta không ngờ đến.”

Jake không nói gì, chăm chú nhìn bóng tối phía trên Jasper. Phải có manh mối gì về nơi anh đang ở – cách gì để cảnh báo Nikki đừng lần theo anh.

“Ông bạn không thoát được đâu.”

Anh nhìn lại Jasper. Anh ghi nhận sự điên loạn tỏa ra trong đôi mắt xanh sâu hoắm của hắn, thấy vẻ hả hê của hắn. Biết hắn là kiểu người thích đùa chơi với các nạn nhân của mình. Không, không phải là người. Một con ma cà rồng.

Jake cất lời. “Tao đang ở đâu đây?”

“Dưới gầm. Rất sâu dưới lòng đất.” Trong lúc Jasper nói, một luồng run run chạy trong đất, một sự rung động làm không khí lay động và thổi gió trong bóng tối.

Có phải trong một đường hầm không? Có thể một loại phương tiện giao thông nào đó đã làm đất rung? Có khi là một con tàu?

“Chẳng phải đâu.” Jasper cười hì hì. “Tất nhiên là ta có thể nói cho ông bạn, nhưng ta không nghĩ làm thế có lợi gì cho ông bạn.”

“Nikki sẽ không tìm tao đâu,” Jake đáp lại, cố tỏ ra tự nhiên dù sự căng thẳng thít chặt ruột

và bóp chặt cổ họng anh. “Nó sẽ không liều để bị rơi vào bẫy của mày lần hai đâu.”

“Ông bạn bé bỏng đừng nói dối. Ta biết tổng nó. Ta biết nó quý tình bạn của ông bạn đến mức nào.”

Jake nhắm mắt. “Họ sẽ tiêu diệt mày,” anh thì thầm. “Bằng bất cứ giá nào.”

“Ta thích những người tự tin,” Jasper cười nham hiểm. “Nếu cái giá phải trả là mạng sống của ông bạn thì sao?”

Jake nhún vai. Chẳng nào anh cũng sẽ chết. Anh nhìn thấy sẽ không cho Jasper thú vui được gặm nhấm nỗi sợ của anh.

“Ta đọc được suy nghĩ của ông bạn, ông bạn bé bỏng ạ. Ta biết ông bạn cảm thấy thế nào.”

“Thế thì mày phải biết tao ghê tởm mày nhiều hơn là tao sợ mày.”

Cơn ớn lạnh trong màu xanh sâu hoắm điên dại đâm thẳng xuống cột sống. Trong một giây anh hồi hận về những lời mình vừa nói.

“Dùng cảm là phẩm chất thiên bẩm trong nghề của ông bạn,” Jasper nói. “Dù ta rất muốn ngồi nói chuyện phiếm cho vui, ta phải đi chăm lo cái bẫy đây. Nhưng trước hết, ta nghĩ ta cần một chút thức uống.”

Con quỷ xồ đến chỗ anh. Jake quỳnh quáng giật lùi, nhưng những ngón tay cứng như sắt tóm lấy tay anh, bấm sâu vào da. Jake chửi thề, đấm đá. Jasper chỉ cười. Nỗi sợ ào qua người Jake, và không có cách nào gỡ được Jasper ra, không có cách nào ngăn hành trình của hàm răng trắng nhợt và cái chết đang sầm sập kéo tới.

“Cứ vùng vẫy đi ông bạn nhỏ. Vùng vẫy tới hết mức có thể đi. Ta cũng thích ăn kèm cả nỗi sợ nữa.”

Răng phập vào cổ anh. Jake hét lên khi nỗi kinh hoàng cô mạnh anh ngã vào bóng tối...

Tiếng hét của Nikki dội vang trong hồn Michael. Anh kéo cô khỏi tâm trí Jake và đẩy về phía trước, đỡ cô khi cô ngã nhào khỏi ghế.

“Bình tĩnh nào em. Chúng ta vẫn an toàn. Em vẫn ổn.” Anh thì thầm và khẽ ôm cô, một tay vuốt ve mái tóc mềm như lụa.

Cô run rẩy vòng tay qua người anh, ôm chặt như thể sẽ không bao giờ rời ra nữa.

Sự thật đó quá thực để em cảm nhận. “Anh xin lỗi, Nikki. Đáng lẽ anh nên kéo em ra sớm hơn.”

“Vâng,” cô nói khẽ.

Dù họ chỉ còn kết nối rất mảnh, anh vẫn nhìn được những hình ảnh loạn xạ trong đầu cô, nỗi khiếp hãi của cô khi nhớ lại hàm răng của Jasper nghiền vào thịt cô...

“Đấy là ký ức của Jake. Không phải của em.” Nó sẽ không xảy ra với em, Nikki. Anh sẽ không bao giờ cho phép.

“Đó sẽ là ký ức của em vì chúng ta đã ở đó.”

“Nào. Chuyện đó qua rồi mà em.”

Cô thở dài áp mặt vào ngực anh, hơi thở của cô ấm trên da anh. “Chỉ qua với chúng ta thôi. Không phải với Jake.”

Đúng thế. Anh đẩy cô ra, dù đây là điều cuối cùng trên đời anh muốn làm, và giữ cô xa một gang tay. “Nếu em muốn cứu anh ấy, ta phải hành động nhanh.”

Cô khịt mũi, quay đi tìm kiếm trong đồng giấy trên bàn Jake. “Có một bản đồ của khu vực này... đây rồi.”

“Tốt.” Anh nói, không cho cô thời gian để nghĩ ngợi hay sợ hãi. “Những đường hầm ở đoạn nào?”

Cô nhíu mày, xem xét tấm bản đồ. “Nếu đây là đường hầm của tàu hỏa thì có ba đường.” Cô chỉ vào bằng bàn tay run lẩy bẩy.

Anh lờ đi thôi thúc đột ngột muốn được vỗ về cô. Họ không có thời gian, và anh cũng không nên chạm vào cô như thể anh quan tâm lắm. “Còn các hang cũ? Hầm khai thác than chẳng hạn.”

“Phần núi này có vô số các hầm khai thác than. Em biết phần lớn đã được lấp để người ta không rơi xuống, nhưng vẫn còn rất nhiều hầm trống. Jake có thể ở trong bất kỳ cái nào.”

Nhưng Jasper không thể. Cái hầm phải sâu và dài đủ để bảo vệ hãn khi cần. “Đường hầm rất ẩm. Chúng ta nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt, nhớ không?”

Cô cắn nhẹ môi ngẫm nghĩ. “Có hai hầm khai thác than gần đập nước người ta đang xây ở chỗ này.” Cô chỉ vào phần bờ tây của bản đồ. “Em khá chắc là một hầm đi vào lòng núi chứ không phải đi xuống.”

Anh thấy cô nhìn vài chiếc đồng hồ trong tay, tay cô vịn vịn nó.

“Anh ấy có ở đó không, Nikki?”

“Em nghĩ thế,” cô thì thầm. “Nhưng có lần em đã đoán sai.”

Và kết cục và có người chết, Michael nghĩ. Phần tuổi trẻ của cô đã bị ảnh hưởng quá nhiều bởi cái chết, và anh chẳng làm gì được để thay đổi nó. Nhưng anh sẽ làm mọi thứ để Jake không phải chết vì cô đoán sai.

“Ta cần một ít dụng cụ,” anh nói.

“Ở đằng sau.”

Cô đứng lên, thay vì đi qua anh, cô đi vòng qua bàn để vào phòng chứa đồ. Anh lắc đầu rồi đi theo cô. Cô tin anh với cả tâm hồn, nhưng vẫn không tin anh với trái tim mình. Anh tự hỏi cô có bao giờ tin tưởng anh bằng cả trái tim.

Nhưng anh sẽ phải làm gì nếu cô tin thật.

Anh dựa vào cửa và nhìn cô nhặt một ít socola, vài lon nước ngọt cho vào túi. Cô mặc áo

khoác dày rồi quay ra nhìn anh. Nổi sợ ở mọi nơi, trong suy nghĩ và trong mắt cô.

“Sẵn sàng chưa?” anh hỏi nhỏ.

Sẵn sàng để múa cùng quý dữ? Không bao giờ. Suy nghĩ của cô chạy qua anh như con linh dương đang sợ hãi. Mắt cô cương quyết khi gặp mắt anh.

“Nhưng vì Jake em phải sẵn sàng,” cô nói. “Đi thôi.”

Chương 15

Nikki dựa vào cây gỗ già khẳng khiu, hơi thở dồn dập, cổ họng đau rát. Cô luôn nghĩ mình khá khỏe mạnh, nhưng việc trèo lên ngọn núi này đã nhanh chóng dập tắt suy nghĩ đó. Cô nhìn bóng tối phía trước và tự hỏi không biết họ còn phải trèo xa nữa không. Và cô biết xoay sở thế nào? Bắp thịt ở chân cô như bị đốt. Cô không thể đi thêm một bước nào nữa.

“Uống chút gì đi em.” Michael lấy một lon nước từ túi anh đeo ra đưa cô.

“Cám ơn anh,” cô đáp lại rồi bật nắp.

Anh gạt đầu, quét mắt qua màn đêm tĩnh lặng.

“Có gì không?” cô hỏi, sau khi uống một ngụm lớn.

“Không có gì. Còn em?”

Cô lướt qua màn đêm. Lạnh lẽo bò lên da cô. Không có gì cô có thể nói rõ được, chỉ có bản năng đang lên tiếng cảnh báo. “Hắn ở đây, đâu đó.”

Michael gạt đầu. “Hắn loanh quanh để xem trò vui.”

Cô nhìn anh khó chịu. “Giết người không thể là trò vui được.”

“Với một kẻ như Jasper thì có đấy.” Anh nhìn cô như để ước chừng. “Sẵn sàng chưa?”

Chưa. Cô nuốt nốt chỗ nước rồi đưa anh cái lon. Trong khi đi theo anh lên dốc, cô không thể không nhận ra trông anh rất thông dong và thoải mái. Trông như thể anh không có mối bận tâm gì trên đời. Nhưng căng thẳng và lo lắng dâng đầy trong kết nối. Cô vẫn không thể đọc suy nghĩ của anh trọn vẹn, nhưng xét cho cùng cô không muốn. Nhất là nếu điều đó đồng nghĩa với việc biết rằng cơ hội thực hiện trót lọt cuộc giải cứu này rất nhỏ.

Cô nắm chặt cái đồng hồ trong túi. Hơi ấm của nó làm cô dễ chịu, nhịp đập chậm nhưng đều đặn nói rằng Jake vẫn còn sống.

Cổng vào nhanh chóng hiện ra lơ mờ trước mắt họ, một cái hố rộng ngoác được viền gỗ trông lâu đời hơn Lyndhurst. Già hơn cả Michael.

“Thanh gỗ chẳng cũ đến mức đấy đâu,” anh nói, vừa đưa cô cây đèn pin vừa cười nửa miệng. “Này, em cầm lấy.”

Cô rọi đèn lên lối vào. Luồng sáng chỉ đi được một đoạn rồi bị bóng tối dày đặc nuốt chửng. Nhưng thế là đủ để nhìn thấy những dấu chân. Michael ngồi xổm xuống và rờ rẫm đường viền của những dấu vết.

“Thầy ma,” anh nói, chỉ vào một dấu chân hơi bị kéo lê ở góc. “Thấy không? Chúng đi rất nặng nề, và kéo lê bàn chân. Jasper sẽ không để lại những dấu vết, và hẳn chắc đã vác Jake vào.”

“Chúng ta biết hắn cài bẫy sẵn.” Vậy tại sao linh cảm của cô chưa xuất hiện và báo động điều gì?

“Sẽ không có gì đâu.” Michael đứng lên, phủ bụi trên bàn tay. “Jasper lại đang dùng lưới linh cảm – anh có thể cảm thấy nó dao động. Nó trùm lên cả khu vực này, và có lẽ là đang cản trở khả năng của em.”

Thế những chiếc đồng hồ vẫn đập tích tắc giữa những ngón tay cô. “Em vẫn cảm nhận được Jake.”

“Chẳng qua là vì Jasper muốn em tìm thấy anh ta.”

Cô run lên. “Vậy là phần khả năng còn lại của em sẽ trở nên vô dụng à?”

“Có lẽ. Em sẽ không biết chắc nếu không thử, và tấm lưới sẽ tóm được em nếu em làm thế.”

Bụng cô quặn lại. Cho dù cô thường xuyên ước được là người bình thường, cô biết từ sâu thẳm rằng mình đã dựa vào chúng quá nhiều và không thể để mất. Khoảng thời gian ngắn ngủi với Jasper đã chứng minh cô cực kỳ vô dụng khi không có chúng.

Michael nắm lấy tay cô. “Em không đơn độc, Nikki.”

Cô nhắm mắt, chống lại hơi ấm lan tỏa khắp toàn thân. Muốn một ai đó nhiều như cô muốn Michael không phải là một điều đúng đắn. Cũng là không đúng khi cần cái nắm tay của anh, sự êm ái của vòng tay anh để đánh đuổi quỷ dữ.

“Em sẽ luôn đơn độc,” cô nói, và lùi xa khỏi anh. Không có cách nào khác. Khi mà tình yêu của cô là lời nguyện rửa của cái chết. Michael có thể là một ma cà rồng, nhưng điều đó không làm anh bất khả xâm phạm. Monica là một minh chứng cho việc ma cà rồng cũng có thể chết nhanh như người thường. “Đi thôi.”

Anh quay đi và không nói gì. Cô đi theo anh vào bóng tối, tay cô run làm ngọn đèn nhún nhảy tung tăng.

Nước nhỏ giọt tong tong là âm thanh duy nhất cô nghe được trên nền tiếng chân của cô. Michael không gây ra một chút tiếng động gì, im lìm như một bóng ma. Khí lạnh luồn qua quần áo và chạm vào người cô với những ngón tay buốt giá.

Cô run lên và lùi gần vào tấm lưng rộng của Michael. Tâm năng của cô có thể vô dụng vào thời điểm này, nhưng cô vẫn cảm thấy sự quỷ quái của Jasper quanh mình. Kể cả bầu không khí họ thở cũng bị ô uế bởi nó.

Cô quét đèn pin qua bức tường trơn tuột nhơ nhớp. Nước chảy thành dòng dưới chân họ, nhưng chảy đi đâu? Cô nhớ quần áo Jake rất ẩm và đoán ở đoạn nào đó họ sẽ gặp hồ nước. Hy vọng hồ nước không quá sâu. Cô không biết bơi.

Michael đột ngột dừng lại, cô đâm sầm vào lưng anh. “Lần sau dừng lại anh nhớ nói trước.” Cô nắm bắt, vừa xoa mũi vừa đi vòng qua anh.

Lối đi dẫn đến một cái hồ rộng rất phẳng lặng. Cô rên lên. Không có vẻ gì là lối đi sẽ trôi lên trên mặt nước cả.

“Em bơi giỏi cỡ nào?” Michael quỳ xuống cho tay xuống nước.

“Như một tảng đá.” Cô chiếu đèn xuống nước. Không có cách nào biết nó sâu cỡ nào. Tối quá không nhìn được đáy.

Michael ngửi nước trên tay, rồi thận trọng nếm. “Kinh quá,” anh nói, vẩy nước đi. “Em làm gì thì làm, đừng uống nước.”

“Em thậm chí không muốn xuống nước, đừng nói là uống.” Cô lùi lại khỏi bờ hồ. Cô càng nhìn nước càng chắc đây là một cái bẫy. Cô phải chạy ra khỏi đường hầm này và chạy xa khỏi cái chết đang chờ mình...

Và nếu cô làm thế, Jake sẽ chết.

Michael chạm vào tay cô. Lần này cô không giằng ra.

“Đi gần và nắm lấy tay anh, dù có chuyện gì xảy ra.”

Lo lắng của anh chạy vào kết nối, như ngọn lửa sưởi ấm hồn cô. Cô nắm chặt tay anh. “Em sẽ làm thế, tin em đi. Nhưng em có thể không làm chuyện khác.”

Anh lướt tay qua má cô. “Cố nắm chặt tay anh. Chúng không thể dìm anh, nhưng em thì có thể.”

Như thế cô cần sự nhắc nhở của anh. Anh đẩy cô về phía trước. Những gợn sóng đen xé mặt hồ và chạy về phía bóng tối. Nước dâng đến chân, rồi quá hông, và mỗi bước về phía trước lại khó khăn hơn. Cô giữ tay trên mặt nước để ánh đèn chiếu vào chỗ tối. Nhưng cô cũng trông chừng mặt hồ – phòng khi có gì đó nhảy lên và cướp đèn. Thứ cô không cần nhất lúc này là bóng tối hoàn toàn.

Kết nối bùng dậy, Michael chạm vào suy nghĩ cô. Hơi ấm bọc quanh cô, một cái kén kết bằng sự êm ái và dẻo dai. Một cô gái có thể sẽ quen với sự ân cần này, cô nghĩ, và báo động rung leng keng trong tim cô. Bởi vì cô đang dần không thể hiểu sự ân cần đó, và nó sẽ khiến việc anh ra đi khó chấp nhận hơn.

Họ đi tiếp trong nước lạnh, từng bước chân chậm chạp như thể đang đi trong đường đặc quánh.

Michael bóp nhẹ tay cô. “Được nửa đường rồi. Đừng lo, mình sẽ qua được thôi.”

“Ý anh là cái hồ này có bờ à?” Nếu có thì ánh đèn cũng chưa rọi tới.

“Có. Đáy hồ đang nâng lên cao dần.”

Họ đang đi trên một con đường ư? Cô dẫm lên một phần đất đầy nhót trơn tuột. Cô thét lên sợ hãi. Đèn pin ngập xuống nước và bóng tối khép lại. Dày đặc và nặng trĩu. Ôi không...

Michael kéo mạnh cô lên, gần như lôi tay cô ra ngoài.

“Hay rồi,” cô nói khẽ, thầm mong mình không lộ vẻ sợ hãi ra ngoài. “Giờ thì em ướm sững.”

Lo lắng chạy trong kết nối. “Em có sao không?”

Cô lắc đèn pin. Nước nhỏ giọt trên mặt, chạm vào da râm ran. Đèn chớp chớp rồi sáng hẳn.

“Giờ thì không sao rồi.”

“Tốt. Đừng trượt chân nữa nhé. Em sẽ làm anh rụng tim mà chết đấy.”

Cô ngược lên. Sự nghiêm túc trong lời nói của anh khiến cô rung động. Nghe như thể anh rất quan tâm – thực sự quan tâm. Anh bảo cô ma cà rồng không có cảm xúc – không thể yêu. Có phải đây chỉ là lời nói dối? Đôi khi anh lại nói hay làm gì đó làm cô nghĩ anh đã dối cô.

“Đi tiếp được chưa?”

Cô chạm vào cái đồng hồ. Nhịp đập rất mơ hồ. “Đi thôi,” cô nói.

Thêm vào đó, di chuyển tốt hơn đứng yên. Di chuyển liên tục khiến họ khó bị bắt hơn. Cô vừa run vừa chiếu đèn trên mặt nước. Nhưng gợn sóng lăn tăn tiếp tục cuộn ra xa, tan dần trong bóng tối. Ở phía xa nước vẫn nhỏ tong tong, nhưng mặt hồ dường như nuốt chửng mọi âm thanh khác.

Ai đó đang ở kia, nhìn họ. Cô liếm môi. Càng lúc càng khó lờ đi thôi thúc muốn được chạy.

“Michael.”

“Anh biết.” Anh đáp cụt lủn. “Cứ đi thôi. Đằng nào chúng ta cũng không làm gì được ở chỗ này.”

Mực nước thấp dần, từ ngực xuống còn đến hông. Nhưng nó vẫn đặc quánh như hồ, mỗi bước đi đều nặng nề, khó khăn.

Có gì đó chạm mạnh vào quần. Cấn môi, cô cố nén để không chạy. Nước đặc cản trở mọi chuyển động nhanh. Cô sẽ ngã... và đó chắc là điều Jasper dự tính trước.

Nhưng cô ước giá như mình biết thứ đang chạm vào cổ chân cô.

“Hắn đang vờn ta thôi.”

Giọng Michael bình tĩnh nhưng giận dữ cháy trong kết nối. “Thế anh nghĩ chúng ta sẽ không bị tấn công à?”

“Không phải ở đây. Mà cũng không phải bây giờ.”

Cô ước mình được hưởng một chút tự tin của anh. Nước đen rút xuống thêm, bước đi trở nên dễ dàng hơn. Cô quét đèn pin vào bóng tối phía trước, thấy đường hầm đang hẹp dần lại. Trần của hầm chỉ cách đầu họ một khoảng ngắn.

“Hy vọng chúng ta sẽ không phải bò,” cô lẩm bẩm. Viễn cảnh phải cho tay và đầu gối xuống bò làm bụng cô nhộn nhạo.

“Anh không thể hình dung Jasper phải bò, nên chắc chúng ta cũng không cần làm thế đâu.”

“Anh thực sự biết hắn rất rõ nhỉ?”

“Phải trả nhiều giá đấy. Như anh nói rồi, hắn đã lẩn trốn hội của anh một thời gian dài.”

“Và hội của anh săn đuổi hắn trước hay sau khi hắn giết anh trai anh?”

“Trước.”

Nhưng là việc cá nhân khi Jasper giết Patrick. “Hội có giết tất cả các ma cà rồng uống máu người không?”

Anh nhún vai, một cử động cô bắt được trong rìa ánh sáng. “Không phải tất cả. Có một vài người kiểm chế được việc giết chóc và sống rất lâu.”

“Một vài, không phải nhiều, cô kết luận từ giọng điệu của anh. Cô tự hỏi anh đã làm thế nào, mất bao lâu để anh đè nén cảm dỗ thứ mà luôn hiện rõ mồn một trong Jasper.

“Jasper là tên giết người,” Michael nói tiếp một cách lạnh lẽo. “Luôn luôn. Kể cả trước khi chuyển đổi, hẳn say mê nỗi đau của các nạn nhân.”

Và giờ hẳn đang mở đại tiệc trên người Jake. Bụng cô đau quặn. Cô nuốt khan và ép một chút bông đùa vào giọng mình. “Loại như hẳn làm thế giới ma cà rồng bị mang tiếng xấu anh nhỉ?”

Anh bóp tay cô. “Cũng gần như thế.”

Họ đi trong im lặng. Cô chiếu đèn qua các lớp bóng tối. Không có gì chuyển động, nhưng có gì đó lay động trong bóng tối ở phía trước.

Michael đột ngột dừng lại. “Có chuyển động ở phía trước.”

“Ở đâu?”

“Đường hầm rẽ quanh ngay trước mặt. Có gì đó chuyển động trong đó.”

Cô run run. Chắc chắn là bọn thầy ma. Không thể là Jasper, không sớm thế này. Hẳn sẽ vờn họ một lúc lâu nữa.

“Chúng ta có thể quay lại.” Nhưng thế cũng có nghĩa là bỏ mặc Jake chết ở đây.

“Không. Anh không nghĩ Jasper sẽ để chúng ta quay lại.” Cậu trả lời của anh lơ đãng như thể anh đang tập trung vào chỗ nào đó.

Năng lượng tràn trong kết nối. Anh đang dùng khả năng của mình để xem xét mối đe dọa phía trước. Sao mạng của Jasper không ảnh hưởng đến anh?

“Nó không nhắm vào anh. Và có hai thầy ma ở kia. Chỉ là trò đùa thôi, không hơn.”

Đùa. “Ta làm gì đây?”

“Ta không làm gì cả. Anh sẽ lo liệu bọn chúng.” An phớt một nụ hôn qua tóc cô rồi biến mất vào bóng tối.

“Michael?” cô rít lên khi tay anh rời ra. “Michael!”

Không có câu trả lời. Tuyệt thật. Nhỡ bọn thầy ma chỉ là cách đánh lạc hướng để chia rẽ họ thì sao?

Có cái gì đó uốn éo quanh chân cô. Nén một tiếng sợ hãi, cô chiếu đèn xuống chân. Nước lay động, có gì trơn nhẫy, màu nâu dài ngoằng hiện lên trên mặt nước đầy dầu rồi lặn xuống dưới.

Miếng cô khô đắng. Rắn. Có rắn dưới nước.

Mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt. Nước sóng sánh, rắn trườn và cuốn vào chân cô. Chúng là thật hay chỉ là ảo giác?

Chắc chắn chúng rất thật. Một con cuốn quanh chân cô, cô đá nó ra. Một cái đầu màu nâu béo múp trồi lên từ mặt nước, rít lên phì phì. Cô hét lên và đập nó bằng cái đèn. Nó chìm xuống hợp sức với bọn ở phía dưới. Cô nhảy qua chúng và chạy thục mạng về phía bọn thầy ma và Michael.

Ánh đèn nhảy nhót, tạo ra những bóng sáng điên đảo kỳ quái trên tường nhầy nhót. Bóng tôi phía trên ánh đèn như rất ngọt ngào, giống như một con quái vật đang chực nhảy xổ ra. Cô lật đật chạy, rửa thầm vì Michael đã bỏ cô lại.

Bọn rắn đuổi theo. Thật hay không thì chúng cũng đang đuổi theo. Cô nắm chặt cái đèn và cố chạy nhanh hơn.

Michael! Cô hoảng hốt lần tìm kết nối giữa họ. Không có trả lời, chỉ hoàn toàn trống rỗng. Anh có nghe thấy cô khi anh chỉ như một cái bóng không?

Lại thêm một điều nữa cô không biết. Tim đập nhanh như đôi chân đang guồng hết mức, cô nghe tiếng rít của rắn trên nền tiếng chân mình. Cô rất muốn dùng năng lượng của mình, nhưng biết đất chính là thứ Jasper muốn. Hắn sẽ tóm lấy cô ngay giây phút cô tung năng lượng.

Khỉ thật, cô cũng đâu đến nỗi vô dụng khi không dùng năng lượng. Cô có dao. Cô có thể dùng dao để tự vệ. Tại sao phải chơi trò của Jasper nhiều hơn mức cần thiết? Cô dừng chạy, quay phắt lại. Nước im lìm. Rắn, nếu là thật, cũng đã biến mất rồi.

Nikki. Anh sắp đến chỗ em rồi.

Cô nhắm mắt lại, hít sâu, cố tự trấn tĩnh. Chẳng qua là một trò chơi. Khi cô đứng vững, Jasper lùi lại. Có lẽ Michael nói đúng. Có lẽ Jasper thức sự sợ khả năng của cô.

Ý nghĩ đó cũng không làm cô bớt căng thẳng. Cô chiếu đèn về phía trước. Bề mặt lay động liên tục, nhưng cô không thấy Michael. Chỉ khi lại gần cô, anh mới rũ bỏ lớp bóng tối.

“Em có sao không?”

Anh lướt tay qua má cô. Cô ước anh ôm mình vào lòng cho đến khi cơn lạnh và nỗi sợ qua đi. Nhưng họ không có thời gian – Jake đang chết dần. Họ phải đến chỗ anh thật nhanh.

“Em không sao.” Cô lùa tay vào mái tóc ướt đẫm. Anh sẽ nghĩ gì nếu biết cô vừa chạy trốn một đám rắn không tồn tại? “Chỗ này bắt đầu khiến em sợ khiếp vía. Bọn thầy ma sao rồi?”

“Chúng biến mất rồi.”

Cô nhướn mày. “Sao thầy ma lại biến mất được?”

Anh nhún vai, nhìn chăm chăm vào bóng tối. “Anh không biết. Anh vừa lại gần thì mất dấu của chúng.”

Cô nhấp nhồm nhìn về phía trước. Nếu Jasper đánh lừa được giác quan của Michael thì họ sẽ

gặp rắc rối to đây.

“Đi nào.” Anh đưa tay nắm tay cô và khẽ xoa mấy ngón tay. “Chúng ta cũng không làm được gì ngoài việc đi tiếp.”

Hơi ấm của anh khiến cô thấy an toàn hơn khi họ đi tiếp. Nhưng vài phút sau họ dừng lại.

“Ngã ba. Đi đường nào bây giờ, Nikki?”

Cô nắm lấy cái đồng hồ. Nó vẫn đập, nhưng nhịp đập đã chậm hơn, loạn hơn. Họ còn quá ít thời gian.

“Bên trái.” Cô nhào về hướng đi, nhưng Michael chụp cô lại, suýt nữa bẻ sái vai cô. Cô rửa thẳm. “Có chuyện gì thế?”

“Bọn thầy ma quay lại.”

Cô chiếu đèn vào đường hầm nhưng không nhìn thấy gì. “Chúng ta không thể cứ đứng đây, Michael. Chúng ta phải đi cứu Jake.”

Anh lưỡng lự, rồi nhún vai. “Vậy thì đi.”

Tường hẹp lại, đe dọa sẽ bóp nghẹt họ. Những vệt nhọt lòng thông sượt qua quần áo cổ tựa như những ngón tay dài xanh xám của người chết.

Thêm hai mươi bước nữa, họ ra khỏi mặt nước và đi vào hang lớn. Cô chớp mắt và dừng lại, quá ngạc nhiên. Ánh đèn tạo ra những bóng nhảy múa. Có gì đó trong không khí tại nên cảm giác về sự trống rỗng mênh mông.

Rồi cô nhìn thấy một hình người xiêu vẹo dựa vào tảng đá. Khẽ kêu lên, cô chạy tới. Ngồi xổm xuống cạnh Jake, cô cuống cuồng tìm mạch. Vẫn còn, chậm, loạn nhịp và rất yếu.

“Anh ấy đang chết dần,” Michael khẽ nói, dừng lại sau cô.

Cô nuốt cục nghẹn đang dâng lên trong cổ và chớp mắt để giữ những giọt nước đang chực trào ra. “Không. Em sẽ không để anh ấy chết.”

Anh không thể chết và bỏ mặc cô một mình. Cô sẽ không thể chịu đựng nổi.

“Jasper đã uống máu anh ấy. Không còn đủ máu để giữ cho tin hoạt động...”

Giọng Michael nhòa đi, cô vội ngược lên. Anh đang lắng nghe sự im lặng, mặt anh tĩnh như suy nghĩ của anh, không để lộ ra điều gì. Quý dữ khép lại quanh họ, tim cô chùng chành sợ hãi. Kế hoạch của Jasper sắp được trình diễn. Cô vớ ra và chạm vào má Jake đã tái nhợt. Da anh lạnh hơn ngón tay cô.

“Jake? Làm ơn dậy đi mà.”

Không có phản ứng gì, cô cũng không trông đợi anh sẽ trả lời. họ phải đưa anh đi bệnh viện nếu còn muốn cứu anh.

“Chúng ta không thể ở đây...”

“Em sẽ không bỏ mặc anh ấy!”

“Nikki...”

“Em không muốn nghe Michael.” Cô nắm chặt tay mình và nhìn anh chăm chăm. Cô không thể bỏ Jake chết ở đây, như cô đã từng để mất tất cả những người cô yêu trên đời chết.

“Ah chỉ định nói là chúng ta phải đi thôi. Nào, đứng sang một bên để anh công anh ấy.”

Cô đứng sang bên, nhìn anh dựng Jake lên. Cò gì lập bập trong không khí giữa họ. Cô quay lại – quá muộn để nhìn xem nó là cái gì. Cô cắn môi, nắm chặt tay. Jasper lại đang đùa giỡn. Cô phải lờ hẩn đi, phải...

Một tiếng nổ phá tung màn im lặng. Mặt đất rung lên, cô hét lên, loạng choạng, bóng tối phủ đầy lửa và cái chết sầm sập kéo đến.

Michael tóm tay và kéo cô đứng lên. Tiếng rầm rầm đình tai nhức óc chạy trong bóng đêm. Jasper vẫn chưa đùa xong với họ.

“Chạy đi.” Michael hét lên và đẩy cô về phía trước.

Cô chạy, né đất và đá đang rơi, ánh đèn pin chỉ rọi sáng được mặt đất ở cách cô một bước chân. Đất cát đầy trong không khí, một màn mây dày bụi xộc vào cổ, làm cô ngạt thở. Cô không biết mình đang chạy đi đâu. Cô chỉ chạy, lao từ bên này sang bên kia theo nhịp đất rung.

Michael ở sau lưng cô, thở nặng nhọc. Cô không muốn anh chết, và biết họ sẽ chết nếu không ra khỏi đường hầm này kịp thời. Ý nghĩ tăng nặng lượng mới cho chân cô.

“Rẽ sang trái.”

Chân cô trượt trên phần đất trơn. Cô vung tay để giữ thăng bằng và cố đứng vững. Hy vọng là Michael xác định phương hướng tốt hơn cô. Đất đá rơi vụn làm bóng tối thành một thế giới khác. Thở đã khó, chưa nói đến phải nhớ đường nào dẫn ra đâu.

Một tiếng nổ nữa vang lên. Đá rơi ầm ầm từ trên trần. Cô giơ tay lên cô che đầu. Đất đập vào cô, xé rách tay và vai. Cô loạng choạng, ngã, bị vấp đầu gối. Michael vòng tay qua em cô. Anh nhắc cô lên và đưa họ ra khỏi nguy hiểm trước mắt.

Vài phút sau, anh thả cô ra và đẩy cô về phía trước. “Chạy. Chạy thôi.”

Nỗi sợ của anh thành hình khối, giăng đầy trong không trung. Không phải sợ cho anh mà cho cô. Biết được thế chân cô như mọc cánh.

“Rẽ phải!”

Cô quay, né đá rơi, thở nặng nề vì màn bụi dày.

“Cẩn thận...”

Michael hét lên cùng lúc linh tính của cô báo hiệu. Cô xoay người, tránh cú chộp của một thầy ma trong gang tấc. Cô trượt rồi quay lại và chiếu đèn vào mắt quái vật. Nó vẫn nhào tới cô. Cô né và rút dao cầm trong tay.

Michael túm tay lôi cô lại.

“Để anh,” anh nói, đẩy Jake cho cô.

Sức nặng của Jake đập mạnh, cô hự lên một tiếng, lao đảo ra sau cho đến khi chạm tường. Đá chọc mạnh vào lưng, đau đến tận xương tủy. Cô vòng tay qua ngực Jake, giữ anh đứng thẳng.

Một đợt sụt đá nữa. Cô nhìn lên, không hiểu Jasper có định phá toàn bộ hầm than để chôn sống họ không. Có lẽ chỉ là một đợt nữa cho trò chơi thêm chắc chắn.

Cơn ớn lạnh chạy qua cô. Jasper ở rất gần, rất gần. Cô thấy sự quý quái trong hắc, sự hả hê của hắc...

Một hình người hiện ra từ bóng tối. Nikki nuốt khan, tay nắm chặt con dao. Michael, không phải Jasper. Cô thở phào, nhẹ nhõm vô cùng.

“Đi thôi.” Anh nói, đỡ lấy Jake từ tay cô.

Nước sâu dần, dâng đến ngực cô. Cô nhớ lại đông rần lúc trước. Thật hay không, cô cũng không muốn gặp lại chúng. Cô dùng dằng, không biết nên làm gì tiếp.

Một tiếng nổ nữa xé toạc màn đêm. Trần trên đầu cô đổ sụp, một loại đất đá rơi là làm cô đổ gục xuống.

“Nikki!”

Tiếng hét của Michael tắt ngúm khi cô bị rơi xuống nước. Đất đá rơi xuống quanh cô, giam hãm cô, nhốt cô dưới nước bẩn. Hoảng loạn cực độ. Cô dấm, đá, cố gắng đến tuyệt vọng để tự giải thoát, để trôi lên trên mặt nước. Lửa cháy hừng hực trong ngực, cô cố chống lại nhu cầu thở. Thêm đá rơi, đập vào nước ầm ầm, làm cô rối trí. Nỗi đau bùng lên trong người cô, và nhu cầu mở miệng, hít thở trở nên không thể cưỡng lại được.

Cô ngã nghiêng ra khi đá đập vào vai, đầu cô vai phải cái gì cứng. Lửa đỏ lan trong đầu. Cô há miệng ra đau đớn, nuốt nước, hét lên đau đớn rồi bóng tối dần nhấn chìm cô.

— ★ —

Nikki! Nikki! Nghe anh này!

Tiếng hoảng hốt đập vào tiềm thức. Cô nhú mào, không cử động được, không nhìn được, cơ thể là một khối nặng im lìm kéo cô chìm xuống.

Nikki! Nghe anh này!

Lửa vàng bao quanh sự tĩnh lặng bọc lấy cô, giải thoát cô khỏi nỗi sợ, đổ đầy cô với yên bình và khao khát mãnh liệt muốn hòa mình vào lửa.

Không!

Nhạc êm dịu tràn ngập các giác quan. Phủ ngập cơ thể lạnh giá của cô với hơi ấm, giải phóng cô khỏi sức nặng của nỗi đau đang giam giữ cô. Bỗng dưng tự do, tâm hồn cô vui mừng, nhảy múa trong vầng hào quang khi cô trôi về phía dải ánh sáng vàng rực rỡ.

Ở lại với anh!

Có gì trong lời cầu khẩn tha thiết đó làm cô chần chừ, và tiếng gọi của ánh sáng vàng kia dừng lại. Nhưng cô không có sức để quay lại, không có can đảm để đối mặt với sợ hãi và đau đớn. Dải sáng màu mật lại lấp lánh, mới chào cô, vẫy gọi cô...

Nikki, anh cần em. Đừng bỏ anh.

Tiếng gọi làm tim cô thổn thức, những giọt nước mắt chua xót. Cô không xứng đáng với sự tha thiết của lời cầu khẩn đó, không chắc rằng cô đủ sức hiểu. Và muộn quá rồi. Muộn rồi. Nhảy múa trong vầng hào quang, cô trôi gần hơn về phía vệt vàng.

Nikki, em có muốn sống không?

Cô có muốn không? Câu hỏi ang vang trong hơi ấm mềm mại bao quanh cô. Cô có muốn sống không. Hình ảnh về Michael chạy qua đầu cô. Ồ có, cô muốn sống. Nhưng chỉ với Michael thôi. Và đó là một giấc mơ không bao giờ thành hiện thực.

Đằng nào cũng quá muộn rồi. Không còn lựa chọn nữa.

Không! Nếu em tin anh, vẫn còn một cách.

Không! Không phải sống như một ma cà rồng! Thà chết còn hơn sống như ma cà rồng.

Suy nghĩ anh lạnh băng. Em có tin anh không?

Lòng tin là một ngọn lửa le lói rất dễ tắt. Chỉ có vài người dành được hơi ấm của nó sau khi bố mẹ cô qua đời. Chỉ có Jake, và Jake cũng đang chết.

Jake cần em, Nikki. Anh cần em.

Cô nhắm mắt lại trước nỗi đau trong lời cầu khẩn của anh. Michael không cần cô. Anh không cần bất cứ ai. Có thể đó là một nửa vấn đề của cô. Anh sẽ ra đi, sẽ không có gì ảnh hưởng đến anh cả.

Nhưng Jake phải sống. Anh không thể chết vì cô.

Lại đây với anh Nikki. Để anh cứu em. Vì Jake, nếu không phải vì anh.

Cô quay đầu bối rối, sợ đi lên trước, sợ quay lại phía sau. Ánh sáng ấm áp chấp chới, dịu dàng. Cô thở dài. Sự bình yên cô đã tìm rất lâu cuối cùng cô cũng tìm thấy ở đây. Buông tay và hòa mình vào hơi ấm đó thật dễ dàng. Dễ, nhưng có đúng không? Cô không biết, và nó làm cô sợ hơn cả ý nghĩ về cái chết.

Tha lỗi cho anh, Nikki. Anh không thể để em làm điều này.

Có gì đó túm lấy tâm hồn cô và lôi cô trở lại bóng tối. Ánh sáng vàng rực rỡ bắt đầu mờ đi. Nước mắt cô đã khô và cô cố vờ về phía đó, một người tuyệt vọng gồng sức bơi, cố chống lại cơn thủy triều đang kéo cô ra xa. Những cố gắng của cô bị lờ đi. Ánh sáng biến mất, cô bị ném vào tầng tầng lớp lớp bóng tối và những nỗi đau đóng đầy.

Rồi màn sương đỏ bao phủ não cô và kéo cô đi.

Chương 16

Michael?

Lời thì thầm nghiêm khắc chạy qua đầu anh. Anh nhắm mắt và dựa vào ghế. Anh không muốn nói chuyện với ai lúc này, nhất là Seline. Nhưng chị là người duy nhất có thể hiểu. Anh thở dài và im lặng, chấp nhận cuộc tra hỏi của chị.

Michael, cậu đã làm gì thế?

Anh cười chua chát. Anh đã làm gì? Ngay cả lúc này, anh cũng không hoàn toàn chắc chắn. Anh đã liều mạng sống của mình và đánh lừa thần chết, nhưng cho đến khi Nikki hồi tỉnh, anh sẽ không biết chắc việc làm của mình có đáng hay không. Có thể sẽ có di chứng, hoặc là do cô bị chìm dưới nước quá lâu hoặc là do sự xâm nhập của anh. Mà khả năng lớn hơn là anh sẽ phải dập tắt ngọn lửa mà anh đã cố gắng cứu.

Anh nhắc cốc bia lên, uống một ngụm dài. Không giúp gì cho cơn khát đang cháy trong cổ họng.

Michael?

Lo lắng vs đập trong tâm giọng Seline. Anh lại thở dài. Chị sẽ bỏ nhà đến Lyndhurst nếu anh không trả lời ngay. Thứ cuối cùng anh cần là một cuộc tra hỏi mặt đối mặt với mẹ phù thủy già.

Đây.

Michael, cậu đã làm cái quái quỷ gì vậy? Một nửa hội thấy cảnh cậu gặp nguy hiểm.

Và việc Seline lo lắng cũng rất khác thường. Không nghi ngờ gì sự lạnh lùng lừng danh của anh cũng đã bị phá vỡ.

Tôi nghĩ là tôi yêu mất rồi, Seline.

Trời ơi, cậu nhóc, tôi biết điều đó từ lâu rồi. Trả lời câu hỏi đi đã, không tôi sẽ đích thân đến và véo tai cậu đấy.

Lời đe dọa làm anh mỉm cười, vì tất nhiên là chị định làm thế. Seline chưa cao đến vai anh, và là một người phụ nữ gầy gò mỏng manh. Nhìn vẻ ngoài không ai nghĩ chị một trăm tám mươi tuổi, Michael biết, vì người ở tuổi chị cũng không hành xử như thế.

Chúng ta đã biết nhau quá lâu, Michael ạ. Tôi nghĩ lòng tin là một phần của những thứ chúng ta chia sẻ chứ.

Lòng tin không phải là vấn đề với anh. Liệu chị có hiểu một chút xíu của sự tuyệt vọng đã khiến anh làm điều đó? Liệu chị có chấp nhận như cầu phá vỡ lời thề của anh? Liệu chị có hiểu rằng anh có thể sẽ mất Nikki nếu anh không hành động. Và anh cũng có thể sẽ mất cô vì chính hành động đó của mình?

Cô ấy lúc đó sắp chết, Seline. Tôi chia một phần kinh hồn với cô ấy.

Ép cô ấy sống, dù cô không muốn. Anh nhắm mắt và uống thêm một ngụm bia nữa.

Sự căng thẳng đột ngột trong kết nối cho anh biết Seline hiểu mỗi nguy hiểm anh đã gây nên.

Trời đất quỷ thần ơi, Michael, cậu không sao đấy chứ?

Kiệt sức. Yếu ớt. Nhưng còn sống. Rõ ràng rồi.

Cậu đương đầu với Jasper được không? Cậu còn sức không?

Tôi sẽ đương đầu với hắn. Và Jasper sẽ trả giá cho những đau đớn hắn đã gây ra cho Nikki.

Cô ấy... có ổn không?

Michael mở mắt và ngắm nghía những đường nét im lìm của Nikki. Cô nằm bất động trên giường, da trong như xuyên thấu, như thể vẫn bị cầm tù bởi cái chết. Anh không chạm được đến tâm trí cô, không mở được kết nối giữa họ, và anh đang rất lo lắng.

Tôi không biết.

Mọi việc xảy ra thế nào?

Jasper già bấy, dùng sắp Nikki làm mồi.

Việc Jake còn sống là một điều kỳ diệu. Với những vết thương anh phải chịu, anh đã sống sót chỉ với ý chí kiên cường. Một lòng can đảm như thế đáng được kính trọng. Michael hy vọng bệnh viện sẽ làm nên điều kỳ diệu. Không chỉ vì Nikki mà còn vì anh. Jake là một người rất khó kiểm trong thời buổi này – một người nhìn bên trên nổi sợ, bên trên tính người, để thấy con người thật ẩn sâu bên trong.

Cậu có cần giúp không? Gail đang rồi đấy.

Tôi sẽ xoay xở được.

Nhưng...

Tôi nói tôi sẽ xoay xở được.

Lo lắng chạy trong kết nối. Cậu chắc không? Gail sẵn sàng đi đấy.

Kẻ đáng chết đó là của tôi!

Suy nghĩ của chị lùi xa khỏi cơn giận của anh, và anh chửi thề. Gây gổ với các bạn anh chẳng giúp gì được ai, nhất là Nikki.

Xin lỗi.

Tôi hiểu, Michael. Hãy cẩn trọng. Cậu sẽ chẳng giúp gì được Nikki của cậu nếu cậu yếu đến nỗi không đứng lên được.

Tôi biết. Anh uống ngụm bia nữa. Rồi tôi sẽ làm gì sau khi mọi chuyện xong xuôi?

Cậu nghĩ cậu nên làm gì? Cậu muốn làm gì?

Những gì anh nên làm và những gì anh muốn là hai thứ hoàn toàn khác nhau.

Không cần phải khác, Michael ạ. Cô ấy là một cô gái rất kiên cường. Cô ấy sẽ rất hợp với hội

của chúng ta.

Và để cô chia một phần thế giới bóng tối của anh? Dù anh thèm muốn điều đó kinh khủng, thèm có một người đi bên mình, nhưng đề nghị cô làm thế vừa không đúng vừa không công bằng. Bóng tối đã luôn là một phần quá lớn của đời cô.

Dù sao ít nhất cậu cũng nên cho cô ấy cơ hội từ chối, Michael.

Cô ấy không muốn tôi trong đời. Cô ấy không muốn có ai trong đời.

Sự thích thú hiện ra trong kết nối. Nghe quen quen nhỉ? Có muốn biết tôi nghe câu đó từ đâu rồi không?

Anh cười. Tôi phải rời bỏ cô ấy. Tôi không có lựa chọn nào.

Hãy tin một ngụm phù thủy già khi ngụ ra nói rằng tương lai rất mù mịt với hai người. Không có lựa chọn rõ ràng, không có đúng và sai nào ở đây cả.

Anh lùa tay vào tóc. Lời khuyên có vẻ chí lý chí tình đấy.

Vậy thì lắng nghe trái tim mình đi, Michael. Nó có thể bị chôn sâu, nhưng tôi biết nó vẫn còn ở đâu đó. Giờ thì ăn gì đi trước khi cậu tan thành bóng tối.

Chị cắt đứt kết nối. Anh thở dài và uống nốt chỗ bia. Seline nói đúng. Nếu anh không thể chạm vào tâm trí Nikki lúc này, sau tất cả những gì họ đã trải qua cùng nhau, thì Jasper có hy vọng gì chứ?

Anh đẩy chiếc ghế mình đã ngồi trong hơn một ngày vừa qua rồi đi đến cửa sổ. Ánh nắng lúc chiều muộn xuyên qua tấm rèm. Kể cả khi anh yếu thế này, mặt trời cũng không nguy hiểm lắm.

Nhưng mệt mỏi thì có.

Anh phải ăn, phải lấy lại sức khỏe nhanh hết mức có thể. Khi anh tóm được Jasper, anh phải đủ sức để tiêu diệt hắn.

Hắn sẽ phải trả giá.

— ★ —

Cô trôi trong biển bóng đêm êm ái, một thế giới không có âm thanh, không có âu lo. Bình an. Nhưng có gì bên trong không yên, cô cần phải đi khỏi nơi này.

Có giọng người gọi, nhưng cô quay đi, không muốn đối mặt với nỗi đau đang hiển hiện. Giọng nói không chịu để bị lờ đi. Nó tràn ngập trong đầu cô, ép cô phải quay lại, không đầu hàng. Sống lại, cuối cùng cô cũng tỉnh dậy và mở mắt ra.

Cô đang ở trong căn phòng của chính mình. Nikki chớp mắt, không hiểu. làm thế nào cô về đây được?

Rõ ràng là Michael rồi. Bằng cách nào đó anh đã vượt qua rào cản của nhà cô.

Bằng cách nào đó anh đã ép cô phải sống.

Cô căn môi nhìn quanh phòng. Không có gì thay đổi. Nhưng cô có một mình và đã nằm đây được một thời gian. Michael không ở gần đó – anh cách đây vài dặm, đang nạp dinh dưỡng từ một đàn bò sữa.

Cô chớp mắt. Làm sao cô biết được từng giây phút mà không cần kết nối? Anh đã làm gì cô rồi?

Cô nắm tay và nhắm mắt lại, cố nhớ những phút cuối trong hầm than. Cô nhớ ánh sáng vàng rực và hơi ẩm dễ chịu của nó – nhớ lời van nài tha thiết của Michael. Rồi cái gì đó lôi cô trở lại bóng tối.

Michael. Phá vỡ lời thề của anh.

Anh đã cứu sống cô, nhưng bằng cách nào? Cô còn là người không?

Cô tung chăn, bò khỏi giường, chạy đến bên cửa sổ. Mặt trời chói lọi qua đường viền rèm cửa, cô mở tung, để ánh nắng mặt trời ủa vào phòng. Thà chết như Monica còn hơn sống đời ma cà rồng.

Không có gì xảy ra.

Ánh nắng vuốt ve da cô, ấm áp chứ không thiêu đốt. Cô tựa trán vào ô cửa và nhắm mắt lại. Vậy là cô không phải ma cà rồng. Ít nhất Michael đã làm theo lời cô trong khoản đó. Nhưng anh đã cứu cô thế nào? Tại sao cô không thấy đau, không thấy nhức mỏi, sau khi bị mắc kẹt dưới nước với đồng đất đá? Anh đã cứu cô thế nào, và ảnh hưởng đến hai người ra sao?

Giác quan của cô bỗng sắc bén khác thường, nhưng lại rối rắm khi cô cố hiểu. Và dù cô cần câu trả lời, cô cũng không muốn tìm kết nối với Michael. Ranh giới đã bị vượt qua. Không còn gì như trước nữa – cuộc sống của cô, và Michael.

Cô mở mắt, nhìn dòng người vội vã phía dưới. Ít nhất có một thứ vẫn chưa thay đổi: Anh vẫn sẽ đi.

Jasper vẫn còn sống. Và dù Michael có nói gì, sự điều khiển của Jasper với cô đã mạnh lên. Bóng tối của hắn vươn tới góc xa nhất của tâm trí cô, càng lúc càng khó đè nén.

Cô đi vào bếp. Vừa mở tủ lạnh, cô choáng váng khi thấy nó đầy chật thức ăn tươi.

Để cho em dùng đấy.

Lời Michael vang lên như mệnh lệnh. Mong muốn được tuân theo ào vào cô. Cô túm chặt bờ tủ lạnh, chống lại nó. Hít sâu, cô đóng tủ lại và dựa vào ghế.

Anh chỉ cần ra lệnh và cô đã nhảy dựng lên làm theo. Tại sao? Điều gì đã xảy ra trong những giờ phút tối tăm cô không nhớ nổi? Michael đã thành công điều khiển cô, thứ Jasper đã làm thử và thất bại ư?

Tiếng thở dài giận dữ chạy vào đầu cô. Cô cố đẩy anh ra, thấy cần được ở một mình, cần thời gian để nghĩ ngợi.

Nhưng cô biết thời gian là một thứ họ có rất ít.

Cô pha một cốc cà phê, lấy một quả táo từ giỏ trái hoa quả, vừa ăn vừa uống trong lúc đi loanh quanh vô định trong phòng. Chờ – cái gì cô cũng không chắc.

Điện thoại réo vang. Tim cô đập nhanh khi nhắc tai nghe. Cô biết ai gọi. Biết tại sao.

“Marry,” cô khẽ nói, cố ngăn dòng nước mắt chực trào ra.

“Nikki, em dậy rồi à. Chị cũng hy vọng là em dậy.” Giọng chị nghe mệt mỏi, già nua. “Mà lần cuối cùng chị nhìn thấy em, trông em như chết rồi.”

Trong đầu cô hiện lên hình ảnh của Jake, nhợt nhạt sắp chết, và bỗng thấy tuyệt vọng kinh khủng. Đừng để em mất anh ấy. Em không thể chịu được.

“Nikki?”

Cô nuốt cục nghẹn trong cổ. “Jake... Jake sao rồi?”

“Đấy là lý do chị gọi đây. Anh ấy qua khỏi rồi, Lúc thế này, lúc thế khác, nhưng bác sỹ nghĩ là anh ấy sẽ sống.”

Cô nhắm mắt và thầm cảm ơn Trời Phật. Rồi phần còn lại của câu Mary vừa nói trở lại.

Cô đã bất tỉnh bao lâu rồi?

Ba ngày. Suy nghĩ của Michael chạy qua đầu cô.

Để em yên, Michael. Làm ơn đi, em cần ở một mình một lúc thôi.

Ít nhất cho đến khi cô tìm ra cách đẩy anh ra khỏi cuộc sống của mình – hay nếu cô còn có thể làm thế.

“Jake muốn gặp em, Nikki. Anh ấy không chịu nghỉ ngơi cho đến khi gặp được em.” Mary nói.

Cô nhìn qua cửa sổ. Trời chiều đã chạng vạng. Cô còn nhiều nhất là một giờ nữa.

Jasper sẽ tỉnh dậy và tung hoành.

Cô nhắm mắt, cân đo nỗi sợ của mình và mong muốn được gặp Jake. Không đáng chút nào. “Em sẽ đến trong vòng hai mươi phút nữa.”

Dập máy, cô vào phòng ngủ và thay quần áo. Cô cài dao dưới cổ tay, rồi lưỡng lự, nhìn xuống sàn. Nếu cô định làm điều này thì cô nên chắc chắn là mình tự vệ được. Có nghĩa là lấy cái gì độc hại với ma cà rồng hơn một chút.

Cô đi dọc căn phòng, mở cửa tủ. Ngồi sụp xuống, cô lôi ra một bộ dao, lựa hai con. Dao đã bị gỉ hết rồi, nhưng hy vọng sẽ không ảnh hưởng gì. Vẫn còn bạc ở bên dưới – bao nhiêu bạc thì cô không biết. Cô cho dao xuống ủng, rồi đứng lên khẽ dẫm chân. Hai con dao khiến việc đi lại khó chịu hơn, nhưng cô thấy an toàn hơn khi có chúng.

Chờ anh.

Cô mặc kệ yêu cầu của Michael, vớ áo khoác và chìa khóa xe, cô đi thẳng ra cửa. Jake muốn gặp cô ngay lúc này, điều đấy mới quan trọng.

Bệnh viện chỉ cách đó mười phút lái xe, nhưng bóng tôi đã tràn xuống khu đỗ xe khi cô đến nơi. Jasper không ở gần, nhưng có gì đó canh chừng cô. Có cái gì đó không giống người cho lắm.

Cô rùng mình. Có lẽ chờ Michael thì khôn ngoan hơn, nhưng đằng nào anh cũng đang tới. Cô thấy anh ngày một gần.

Cô nhanh chóng khóa xe, rồi đi cùng một gia đình bốn người vào bên trong bệnh viện. Một cô y tá chỉ cô lên tầng tám. Mary đợi gần thang máy.

“Anh ấy bảo chị xuống,” chị giải thích. “Đi nào. Anh ấy không chịu nghỉ ngơi nếu chưa nhìn thấy em.”

“Chị biết tại sao không?” Nikki hỏi, đi theo người phụ nữ lớn tuổi hơn dọc hành lang.

Mary lắc đầu. “Không. Anh ấy chỉ bảo chị có chuyện gấp.” Chị nhún vai và dừng lại gần cửa. “Em vào đi. Chị chờ ở đây.”

Nikki cười gượng gạo rồi đi vào căn phòng nhỏ nhắn sáng sủa. Cơ thể to lớn của Jake bị che lấp sau nhiều máy móc và các loại ống. Cô lại gần, mỉm cười khi anh mở mắt ra.

“Nikki.” Giọng anh khàn khàn qua đôi môi mỏng tái nhợt.

“Trông anh khá hơn nhiều đấy, Jake.” Cô không quan tâm đến màu da nhợt nhạt như mà của anh, những ống và dây, hay miếng băng dán khổng lồ trên cổ anh. Anh còn sống. Chỉ có điều đó là quan trọng, là thứ duy nhất cô để tâm.

“Nói dối.” Anh lườm cô, dù sự đau đớn ám trên nét mặt tái tái của anh. “Cô sao rồi?”

Cô nhún vai. “Em sẽ sống.”

Anh cầm tay cô. Tay anh rất yếu, nhưng làm cô thấy yên lòng một cách kỳ lạ.

“Anh sẽ không chết vì cô đâu, Nik. Anh cứng đầu lắm, bọn như Jasper không thẳng trợn dễ dàng như vậy được.”

Nước mắt làm cô nhức nhối, nhưng cô cố giữ lại. Jake không cần nước mắt của cô – sẽ chỉ làm anh lo lắng thêm. “Vâng.”

Anh bóp tay cô. “Anh chỉ muốn cô biết điều này. Anh không muốn...” anh lưỡng lự, trông có vẻ khó xử. “Nik, không phải tất cả mọi người trong đời cô đều phải chết. Đừng sợ sống chỉ vì cô quá sợ cái chết. Đừng để nỗi sợ giam cầm trái tim mình.”

Lời của anh xuyên qua cô đau nhói. Cô nhìn anh chăm chăm, không hiểu làm sao anh biết, làm sao anh đoán ra.

“Anh không phải một gã ngốc, Nikki. Anh đã nhìn cô lớn lên từ một con nhóc hoang dã thành một người phụ nữ ấm áp nhưng xa cách. Để ai đó phá vỡ lớp băng đi, nhóc. Nếu không phải là Michael thì ai đó cũng được. Cô không thể cứ sống tiếp thế này.”

Tại sao không? Tại sao mọi người cứ khăng khăng đòi thay đổi cuộc sống của cô khi cô đang rất hài lòng?

Nhưng mình có hài lòng thật không? Cô nhớ lại những đêm dài cô đơn và không chắc nữa.

Linh tính chạy như lửa trên da. Không cần quay lại cô cũng biết Michael vừa vào phòng. Vẫn nắm tay Jake, cô quay lại nhìn anh đi đến phía bên kia giường.

Cô tự hỏi đây có phải là tính toán có chủ đích không. Ánh mắt anh, khi gặp mắt cô, tối sầm, vô cảm, và kết nối cũng im lìm như thế. Anh đang giữ khoảng cách như cô yêu cầu. Vậy tại sao cô lại thấy bồn chồn như thế?

"Tôi rất vui vì anh đã sống sót." Michael nói. Dù anh nhìn Jake, cô biết mọi sự chú ý của anh đổ dồn vào cô – chờ đợi, thăm dò.

Cô rùng mình, khẽ cắn môi. Cô không muốn tiến hành cuộc tra hỏi cô biết đang tới. Cô chưa sẵn sàng. Làm sao cô sẵn sàng cho nổi? Toàn bộ cuộc sống của cô đã thay đổi theo một cách vô cùng bí ẩn, và người đàn ông đứng rất điềm tĩnh bên kia chiếc giường đã gây ra sự thay đổi đó.

"Tôi vừa nói với Nikki là tôi qua cứng đầu, không thể chết được đâu." Nụ cười của Jake đã trở lại như trước nhưng đầy nhợt nhạt.

Mắt anh đang nhắm. Cô khẽ nắm tay anh, rồi đặt nó lại trên giường. Anh cần nghỉ ngơi. Và cô cần ra khỏi bệnh viện này.

"Chúng ta đi thôi," cô khẽ nói, nhìn Michael.

Anh gật đầu và lùi lại.

"Giết hẩn cho tôi, Michael." Jake lẩm nhẩm khi họ cất bước.

Ánh mắt Michael âm u nhìn cô. "Tất nhiên rồi."

Trong giọng anh là lời chắc chắn về cái chết. Nikki ôm Mary, rồi đi theo Michael ra hành lang.

"Anh ấy sẽ sống thôi." Michael nói khi họ đứng chờ thang máy.

"Em biết." Cô nhìn anh, dò xét những đường nét bất động. "Cám ơn anh đã không bỏ anh ấy lại trong hầm."

Anh nhún vai. Cửa thang máy bật mở, vài người đi ra. Nikki đi vào trong và ấn nút xuống sảnh. Trong im lặng, họ đi ra và lái xe về nhà.

Thần kinh của cô bị căng đến cực điểm khi cô vào bếp. Michael theo cô vào và nhìn cô pha cà phê. Thời điểm cho cuộc tra hỏi đã tới. Cô sợ, và cảm thấy không phải cô là người duy nhất sợ.

Nỗi sợ chiếm trọn tim cô. Cô lờ đi, quay lại đối diện với anh. Cơ thể anh cũng bị bóng đen che phủ như suy nghĩ của anh vậy, hòa vào bóng tối tràn ngập trong bóng tối.

"Anh đã làm gì em, Michael?"

Anh không trả lời cô ngay. Cô nắm chặt cốc cà phê, nhìn bóng của anh, chờ đợi.

"Anh cứu sống em."

Câu trả lời chỉ như lời thì thầm trong bóng tối. Cô không nhìn thấy anh – nhưng cô có cần

không? Tất cả những gì cô phải làm là lắng nghe sắc màu trong suy nghĩ của anh.

Cô rùng mình và chống lại cảm dỗ đó. Kết nối mật thiết thế này là không tự nhiên. Và kết nối chưa bao giờ mạnh thế.

“Cái giá phải trả là gì? Tại sao em đang thấy lạ?”

“Lúc đó em sắp chết, Nikki. Anh phải cứu em.”

“Và trong quá trình cứu vớt đó anh phá lời thề rằng anh sẽ không bao giờ làm gì trái ý em.”

Anh không nói gì, một sự hiện diện tĩnh lặng, cô cảm nhận được nhưng không nhìn thấy được.

“Anh đã làm gì?” cô nhắc lại, giọng gay gắt.

“Làm điều anh phải làm.”

“Trả lời em đi! Em có quyền được biết.”

“Nhưng em có đủ can đảm để nhìn vào nó không?” Một thoáng cay đắng không giấu nổi trong giọng anh.

Cô nhìn vào bóng tối đang che kín anh. Anh thở dài.

“Những gì anh đã làm không thể làm lại được.”

“Cái gì không làm lại được, Michael? Anh đã làm cái quái gì với em?”

“Anh cho em một phần sự sống của anh.”

Kinh hoàng ập đến. Có nghĩa cô cũng là một ma cà rồng?

“Không phải thế.” Anh di chuyển, dù cô chỉ cảm thấy thế chứ không phải nhìn thấy. “Anh chỉ yêu cầu em tin. Giờ anh thực sự không biết em cps còn khả năng tin người khác không nữa.”

Sự khó chịu trong anh như gáo nước lạnh dội vào cô. Cô ngần ngại nhưng không nói gì, đợi anh tiếp tục.

“Những gì anh làm là cho em một phần... tâm năng của anh, một phần sức lực, một phần sự sống, chắc thế. Anh cho em sự sống.”

Và nó kết nối chúng ta mãi mãi.

Cô giật lùi lại một mình. Kết nối trong suốt phần đời còn lại, không bao giờ rời ra. Thứ duy nhất cô đã cố hết sức để trốn tránh.

“Không phải cuộc sống của em. Mà là cuộc sống của anh.”

Tim cô lỡ vài nhịp. Cô nắm chặt tay khi nỗi sợ đập bùm bùm. “Ý anh là gì?”

“Sự sống của em kết nối với anh. Khi nào anh còn sống thì em không thể chết.”

Cô quờ tay tóm thành ghế, đầu gối bỗng dưng như tan ra thành nước. “Trời ơi, Michael, anh đang đùa em... đúng không?”

“Không. Trừ khi em bị chặt đầu, hay cắt cổ, em không thể chết.” Không có sự ăn năn nào trong giọng nói của anh, chỉ có sự đánh thép kỳ lạ tựa hồ như nỗi đau không nguôi.

Cô mặc kệ. Cô bắt tử ư? Vĩnh hằng như mặt trời, như các vì sao và như... Michael?

“Anh không bắt tử, Nikki. Em tự nhận thấy điều đó vài ngày trước rồi còn gì.”

“Michael, đây không phải là vấn đề.”

“Thế cái gì là vấn đề?” anh hỏi một cách mệt mỏi.

“Em không muốn sống vĩnh viễn với một người đàn ông sống trong bóng tối, người có thể điều khiển mọi suy nghĩ và ham muốn của em!”

Anh không nói gì, nhưng cơn giận của anh cuộn trong bóng tối hướng về cô.

Năng lượng cháy trên đầu ngón tay cô. Cô nắm chặt tay lại. “Anh có điều khiển được em không, nếu anh muốn?”

Anh chần chừ. “Anh không biết.”

Cô nhắm mắt, chống lại cơn hoảng loạn. Michael không phải Jasper. Anh sẽ không điều khiển mọi khía cạnh trong cuộc đời cô. Ít nhất là bây giờ. Nhưng một trăm năm, hai trăm năm nữa thì sao? Điều gì sẽ xảy ra khi anh chán ghét cô?

“Câu hỏi chẳng có ý nghĩa gì, vì chẳng có gì phát triển từ việc này cả. Em không muốn có anh trong đời em, Nikki, và anh...” Anh ngập ngừng. “... không thể có em trong đời anh.”

Không thể, hay không muốn? Cũng không khác nhau là mấy. “Vậy tại sao phải cứu em? Sao không để em chết luôn cho rồi?”

Anh lại ngập ngừng. “Để em chết trong bẫy của Jasper, hẳn sẽ triệu hồi em thành một cây ma. Anh không thể chịu được điều đó.”

Cô xoa tay. Lựa chọn hay thật. Sống như một cây ma, hay sống vĩnh viễn. Cả hai đều có nhược điểm, dù khác nhau. “Làm thế nào anh có thể chia sự sống, Michael? Tại sao một điều như thế mà cũng có thể xảy ra được?”

“Anh không chắc về nguyên tắc. Anh chỉ biết điều đó chỉ có thể xảy ra khi hai người... hợp nhau.”

Anh có ý gì vậy? Cô lắc đầu, không chắc rằng nó thực sự quan trọng. “Có phải đây là lần đầu anh làm điều này không?”

“Ừ.” Và lần cuối cùng, căn cứ theo sự chua chát trong giọng anh. “Em nghĩ làm thế đơn giản lắm à, Nikki, xé một phần của anh để cho em sự sống?”

Cô nhíu mày trước cơn giận dữ của anh. Cô không ngốc. Sự sống là một điều kỳ lạ cô không hề xứng đáng. Cô chỉ đang cố hiểu ngọn ngành.

“Ma cà rồng nào cũng làm điều này à?”

Anh do dự, ngò vực làn vào màu sắc của cảm xúc.

“Rất ít. Có nhiều trục trặc. Anh chỉ biết có duy nhất một người. Vào thời điểm đó ông ta nhận thấy mình thực sự cần... một phụ tá.”

“Người hầu,” cô bực tức chữa lại.

Anh thở dài. “Có nhiều lý do, Nikki, và bạn ông ta cũng muốn vậy.”

“À, ít nhất người bạn ấy cũng được lựa chọn!”

Một chuyển động ngắn, nhanh khuấy động không khí. Căn phòng tràn ngập ánh đèn, và cô bị xoay vòng. Mắt anh lấp lánh giận dữ và một cảm xúc sâu hơn, tối hơn cô không thể định nghĩa được.

“Em làm sao thế, Nikki? Tại sao em không chịu tin anh? Tại sao em không thể chấp nhận món quà anh tặng em?”

Em không thể tin anh vì em sợ mình sẽ yêu anh. Và em không muốn anh chết. “Em không muốn sự vĩnh hằng, Michael. Em không muốn sống với nỗi sợ rằng một ngày nào đó anh sẽ quay lưng lại với em.”

Anh thở qua kẽ răng nghiến chặt. “Nếu em nghĩ anh là một con quái vật như thế, thì giết anh đi. Lấy con dao từ dưới giày em ra và đâm nó qua tim anh đi. Nó sẽ kết thúc cuộc sống của anh và làm cuộc sống của em trở lại bình thường.”

Cô nhìn chòng chọc vào anh, không ngờ anh nghĩ cô dám làm một hành động dã man như vậy.

“Tại sao không? Em đang rất tàn nhẫn đấy. Sao không làm nốt đi.” Anh tú chặt tay cô đến phát đau. “Nhưng có lẽ em sẽ hạnh phúc hơn khi được bọc trong cái kén bằng băng. Có lẽ anh quá ngu nên mới nghĩ em không thể.”

“Có khi anh thế thật,” cô lầm bầm.

Đột ngột anh thả cô ra và lùa tay vào tóc. “Trời ơi, tôi không biết tại sao tôi phải bận lòng chứ?”

Anh đi về phía bên kia phòng. Một khoảng cách cả về tâm lý lẫn vật lý. Và dù đó chính là thứ cô muốn, nó vẫn khiến cô nhói đau.

“Rồi chúng ta phải làm gì đây?” một lúc sau anh nói. Tay khoanh lại, anh dựa vào tường, mặt đứng đưng, xa cách. Lạnh lùng như khi họ gặp nhau lần đầu.

Cô nhìn anh. Giận dữ cô chịu được. Chua xót và cay đắng cô hiểu được. Nhưng còn cái này? “Làm gì?”

“Anh và em, Nikki. Chúng ta đang nói về cái gì chứ?” Giọng anh vô hồn, suy nghĩ anh như sa mạc mênh mông.

Cô gặp ánh mắt anh, không biết anh muốn gì ở mình. Anh tuyên bố ý định bỏ đi của mình rất rõ ràng, rất thường xuyên, và cô không nghĩ ngờ gì việc anh sẽ làm thế. Nhưng anh cũng cần gì

đó – hay muốn gì đó ở cô. “Không có thứ gọi là anh và em. Chính anh nói thế.”

Anh chỉ nhìn cô. Cô dậm chân như một đứa trẻ được nuông chiều và quay đi. Bởi vì, sâu bên trong, cô biết. Anh muốn cô đối diện với những gì cô cảm thấy, và đó là điều cô không làm được. Bởi vì cô rất hèn nhát, bởi vì tình yêu của cô luôn được đóng dấu bởi cái chết. Là ma cà rồng hay không, anh vẫn có thể chết.

Thà sống cô đơn cả đời còn hơn phải chịu sức nặng của một cái chết nữa đè lên lương tâm mình.

Chỉ là, giờ cô không còn đối diện với một cuộc đời nữa, đúng không?

“Em không biết anh muốn em nói gì nữa, Michael.”

“Và đó chính là vấn đề của chúng ta.” Anh đứng xa khỏi bức tường. “Có thể lỗi là ở anh. Có thể anh đã hy vọng quá nhiều.”

Cô nhìn anh. Anh muốn nghe một lời nói dối ư? Làm sao cô thú nhận rằng mình yêu anh ngay khi bản thân cô cũng không chắc?

Và có ích gì đâu, khi chẳng nào anh cũng sẽ ra đi?

Cô cố ngăn nước mắt. Đã có lần cô nói dối như thế. Nó đã dẫn cô và Tommy xuống con đường của sự hủy hoại. Đời anh ấy đã vượt qua tay cô nhưng như cái chết của anh, và cô thề sẽ không bao giờ, không khi nào thổ lộ những cảm xúc cô chưa chắc chắn.

“Anh không phải Tommy, Nikki. Anh không phải bố mẹ em hay bất kỳ ai khác. Anh là anh thôi. Anh chỉ muốn em chấp nhận sự thật với chính mình.”

Em không thể. Anh có hiểu không? Em không thể!

“Vậy thì anh thực sự phải ra đi.”

Cô đang mất anh. Nỗi sợ bóp nghẹt tim cô, làm cô ngạt thở. Sợ yêu anh, những cũng sợ mất anh. Thật nực cười.

“Có lẽ không phải thời điểm thích hợp,” anh nói, đôi mắt tối dịu dàng. “Có lẽ đây là ngọn lửa đã được định trước là sẽ vụt cháy và vụt tắt.”

Không, cô muốn hét lên, không. Nhưng cô kìm lòng lại. Anh phải đi. Anh không thể ở lại. Lời tuyên bố đó vang vang trong đầu cô, lặp đi lặp lại, khi anh bước đi ra cửa.

“Đừng,” cô thì thầm, khi anh đặt tay lên nắm cửa.

Anh ngoái lại nhìn cô. “Jasper sẽ không lại gần em nữa đâu. Anh thề.”

Cô không sợ Jasper. Cô chỉ sợ Michael ra đi khỏi cửa và cô sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa.

Đấy chẳng phải là điều cô muốn ư?

“Tạm biệt, Nikki.” Anh quay đi. Cánh cửa phòng đóng sập lại đằng sau lưng anh, làm tủ trong phòng khác rung lên. Chiếc bình pha lê chòng chành và đổ ụp xuống đất.

Tiếng pha lê vỡ vụn vang lên cùng lúc với tiếng trái tim cô. Vỡ vụn.

Chương 17

Sự im ắng khiến cô phát điên. Nikki chạy ào ào quanh nhà, cố tìm cái gì đó, bất cứ cái gì để làm. Giờ cô có thời gian để nghĩ, cô lại muốn trốn tránh thời gian. Michael đã đi khỏi, có thể là mãi mãi. Cô không thể không nghĩ rằng, trong cuộc đời đã phạm phải vô số lỗi lầm, cô vừa mắc phải lỗi lớn nhất.

Nhưng tôi muốn ở một mình. Tôi không muốn chia sẻ cuộc sống với ai, không muốn chia trái tim của mình cho ai...

Nhưng cô có thực sự muốn sống mãi một mình?

Câu trả lời thật đơn giản. Cô không muốn sống cuộc đời này một mình, nói gì đến ba hay bốn cuộc đời tiếp theo.

Nhưng cô có lựa chọn nào khác đâu?

Cô dừng lại cạnh cửa sổ và nhìn ra ngoài cô định. Lời thì thầm của Jasper lào xào trong đầu cô, mân mê tâm hồn cô bằng sự tăm tối của hắn. Sự hiện diện của hắn lớn dần lên. Một ngày gần đây hắn sẽ gọi cô, và cô sẽ không còn cách nào khác là phải tuân lệnh.

Cô khoanh tay lại, xoa xoa. Cô đã làm đúng khi bảo Michael ra đi. Ít nhất giờ đây cô sẽ không phải lo về việc phản bội anh. Nhưng cô sẽ làm gì nếu Jasper không phải vấn đề? Nếu chỉ có Michael và cô cùng với thời gian vĩnh hằng bên nhau?

Bên ngoài, một cặp tình nhân trẻ tay trong tay đi dạo trên phố. Cô không có sự can đảm của họ. Sự thật đơn giản thế đấy. Jasper chỉ cho cô thêm lý do để đẩy Michael đi.

Cô rời cửa sổ và đi dọc căn phòng. Có lẽ cô cần làm việc. Có lẽ nếu cô tự chôn mình trong vô vàn công việc văn phòng bình thường, cô sẽ không phải nghĩ đến Michael hay Jasper hay những năm dài cô độc còn ở phía trước.

Cô vào phòng ngủ để lấy áo khoác và khóa xe, đi qua giường, ký ức trời lên ám ảnh cô – được ở trong vòng tay Michael, nằm trên giường cùng anh, tiếng cười sâu trong cổ khi trêu đùa nhau, ngọn lửa của tâm trí họ, âu yếm và tràn ngập yêu thương.

Làm sao cô lại từ bỏ tất cả những điều đó? Làm sao cô lại vứt đi cơ hội cho một tình yêu vững bền?

Cô chết lặng. Đó có phải là, cuối cùng cô đã chấp nhận nó. Cô yêu anh. Nhưng nó chẳng có gì quan trọng. Cô không muốn anh chết, nên họ đơn giản là không thể ở bên nhau.

Cô rời khỏi giường nói tràn ngập ký ức, và đi ra cửa chính. Sau khi liếc nhanh một vòng để biết chắc là đèn đều đã tắt, cô mở cửa bước ra ngoài.

Đêm rất trong và có lẽ sẽ trở lạnh. Cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng khi cô mở cửa xe. Không phải là những ngón tay buốt giá của ngọn gió đang đùa trên gáy cô. Có ai đó đang theo dõi.

Cô tăng lò cảm giác đó và chui vào xe. Cô cũng chẳng làm gì hơn được nữa. Không phải Michael hay Jasper, chắc là bọn thầy ma. Và tất nhiên cô không dại gì chạy đến đánh nhau với

chúng.

Nhưng nếu chỉ có một thầy ma theo dõi cô, còn hai con nữa làm gì? Linh tính xấu ập đến, cảnh báo về rắc rối phía trước. Cô nhắm mắt, lái xe đi. Sẽ tốt hơn nếu lời cảnh báo cụ thể hơn một chút.

Thứ đầu tiên cô nhìn thấy trước khi bước vào văn phòng là ánh đèn nhấp nháy liên tục trên máy trả lời tự động. Vứt chìa khóa trên bàn, cô nhặt giấy và bút, ngồi xuống để trả lời điện thoại.

Khi cô xong việc đã gần nửa đêm. Cô xoa gáy đau như và nhắm mắt lại đầy mệt mỏi. Mình cần uống gì đó, cô nghĩ, cái gì đó mạnh một chút. Nhưng Jake để whisky trong tủ gần bàn anh, và cô ngại phải đứng lên lấy. Thế cũng tốt. Với tâm trạng bây giờ, cô chắc sẽ uống đến say để rồi tự thương cho chính mình.

Cô dựa lưng vào ghế và gác chân lên bàn. Vì lý do nào đó, cô thấy an toàn khi ở trong văn phòng. Tất cả các cửa sổ và cửa chính đều được khóa kỹ, nên nếu có ai đi vào cô sẽ nghe thấy ngay. Ngủ vài giờ chắc sẽ không sao. Cô nhắm mắt lại ngủ.

Hình ảnh chập chờn trong đầu cô. Những hình ảnh nhập nhòa mờ ảo, những chất chứa rất nhiều khiếp đảm. Những hình người lắc lư và xoay tròn trong một điệu nhảy duyên dáng nhưng ghê sợ. Thần chết cười, răng trắng nhọn, sáng loáng trong bóng tối.

Cô giật nảy người, chân rơi xuống đất. Giờ cô đã biết hai thầy mà còn lại định làm gì. Jake đang gặp nguy hiểm.

Cô tìm kết nối, nhưng dừng lại. Thật không công bằng nếu cứ gọi Michael mỗi khi cô gặp nguy hiểm. Anh ở đây để tìm Jasper, và cô không nên cứ làm anh xao nhãng nhiệm vụ đó.

Cô chỉ còn một giải pháp. Nhấc điện thoại lên, cô quay số của MacEwan. Ông trả lời ngay khi điện thoại đổ.

“Nikki James đây. Tôi cần trợ giúp.” Cô nói.

“Trợ giúp làm gì?” Giọng ông cộc cằn, khó chịu

Cô tự hỏi không biết cô có làm mất giấc ngủ của ông không. “Một kiểu tình huống không thể giải thích cặn kẽ được.”

Đáp lại cô là im lặng. Cô đợi, các khớp ngón tay trắng bệch vì cô cầm ống nghe quá chặt.

“Nói cho tôi biết chuyện gì đang diễn ra?” Ông nói, sau một lúc lâu.

Cô thở phào nhẹ nhõm. Ít nhất ông không dập máy ngay, như những người khác sẽ làm trong trường hợp tương tự. “Gã đàn ông gây ra một số vụ giết người gần đây đang truy tìm Jake. Hắn đang sai người thực hiện việc đó.”

“Không vấn đề gì. Jake vẫn ở trong bệnh viện hả?”

“Vẫn, nhưng không đơn giản thế đâu.” Cô do dự rồi khẽ nói. “Tay chân của hắn là... ừm, là thầy ma.”

MacEwan không nói gì. Kể cả tiếng thở của ông cũng biến mất.

“Chúng là hai trong số bốn người phụ nữ bị mất tích trong công viên Highgate.”

MacEwan khẽ rửa. Khó có thể xác định được ông có tin cô không, và cô chỉ còn biết chờ đợi. Jake đang gặp nguy hiểm và cần trợ giúp. Nếu MacEwan không giúp cô, cô sẽ không còn lựa chọn nào khác là phải nhờ đến Michael. Cô không thể chống lại hai thầy ma một mình, và cô cũng sẽ không để Jake phải chết.

“Tôi vẫn còn đang lo giải thích vụ Monica Trevgard bỗng nhiên bốc cháy đây. Hừm...”

Nếu ông có nghi ngờ về sự tỉnh táo của cô, cô cũng không nghe thấy chút nào trong giọng ông. Có lẽ ông đã nhìn thấy quá nhiều trên đường phố đến nỗi không còn lúng túng trước bất cứ cái gì mà cuộc sống ném vào mình. Hoặc cũng có thể ông chỉ đang mua vui cho cô trong khi ông gọi nhà thương điên bằng đường điện thoại còn lại.

“Cô xử lý bọn người này thế nào?”

“Tôi nghe nói cách duy nhất là bẻ gãy cổ chúng.”

“Vậy là tôi phải lệnh cho cấp dưới đi bẻ cổ hai phụ nữ đã chết?” Giọng ông có sự nghi ngờ hoặc thích thú. Có khi cả hai.

“Không có cách nào khác cả.” Cô nhìn đồng hồ lo lắng. Đang là ba giờ. Jake không còn nhiều thời gian. Cô phải hành động.

“Có thể.” Sự hoài nghi rõ ràng hơn trong giọng ông. “Gặp ở bệnh viện mười phút nữa nhé?”

“Mười phút nữa,” cô đồng ý rồi dập máy.

Cô đứng nhìn quanh phòng. Dù cô vẫn còn đôi dao bạc dưới giày, cô không chắc dao có hại gì với thầy ma không. Dao ở cổ tay cô chắc chắn không làm gì được chúng. Jake có khẩu súng dự trữ, nhưng cái đấy có hơn gì một con dao không nhỉ? Như trong một bài đồng ca cổ? Một ngày kia giữa đêm sâu, có hai người chết sống dậy chiến đấu...

Còn muối thì sao? Michael đã nói muối không có tác dụng gì với thầy ma, nhưng chắc bị ném vào mắt chúng sẽ bị loạn choạng một lúc.

Cô mở ngăn kéo nhỏ phía dưới chậu rửa bát. Jake luôn thích ăn nhiều muối, chắc phải có muối ở đâu đó quanh đây. Cô tìm trong mấy cái lọ, cuối cùng thấy một bịch muối to. Cô vốc thêm một vốc lớn hạt tiêu rồi cho tất cả vào túi.

Cô lấy chìa khóa xe, chạy ra xe.

MacEwan đứng đợi cô ở bệnh viện, dựa vào cái xe trông cũng tàn tạ không kém gì xe cô. Hai viên cảnh sát đứng đợi ở cửa chính bệnh viện. Cô biết có vài người nữa đứng canh gác cửa khác. Khi MacEwan làm gì, ông làm rất cẩn thận.

Cô dừng xe cạnh ông và bước ra. “Ông có bao nhiêu người?”

Ông thở ra một chùm khói dài, rồi vút điều thuốc hút dở, lấy gót giày dẫm lên. “Sáu, mỗi cửa có hai người canh.”

Sáu người, cộng với hai người bọn họ. Như vậy chắc là đủ? “Ông đã vào trong chưa?”

Ông gật. “Chỉ để báo cho nhân viên bệnh viện chuyện gì đang diễn ra.”

Cô nhìn ông. “Ông nói với họ về thầy ma à?”

Ông khịt mũi. “Tôi đâu có ngu.”

“Còn lính của ông?”

“Họ đã nhìn ảnh của mấy người phụ nữ mất tích. Tôi bảo họ chuẩn bị tinh thần cho nhiều sự bất ngờ.” Ông nhún vai. Cô biết ông không thực sự tin là mình sẽ đánh nhau với mấy cái thầy ma. “Cô sẵn sàng đi vào chưa?” ông tiếp.

Cô nhìn quanh, rồi gật đầu. Không có ai theo dõi cô. Có thể cô đã cắt đuôi được thầy ma đang theo dõi cô. Và có thể nó đã đi nhanh hơn cô, đến đây trước để nhập hội với đồng bọn.

Bảy người đàn ông có khi không đủ để đương đầu với sức lực kinh hồn và tốc độ của ba thầy ma.

Trời ơi, cô nhớ Michael. Cô nhớ lại sức mạnh mà anh có, khả năng tâm năng của anh làm cô thấy an toàn. Nhớ tất cả những bí mật và cách làm việc khó chịu của anh. Thú nhận đi, cô nghĩ, mày nhớ anh ấy. Nhưng cô không muốn tìm sự trợ giúp từ anh. Hai cái bẫy của Jasper đều suýt giết chết cô. Nếu hắn thành công với cái thứ ba, cô không muốn Michael phải chết cùng.

Bỗng dưng cô dừng lại. Cô không thể chết. Quà tặng từ Michael dành cho cô không thể bị triệu hồi từ một thầy ma, bởi vì Jasper không thể giết cô – trừ khi hắn chặt đầu. Kể cả nếu hắn làm thế, hắn cũng không thể triệu hồi cô và làm cô sống lại.

Nghĩ thế cũng không làm cô thoải mái hơn.

MacEwan mở cánh cửa và nhúu mày. Người y tá trực đêm nhìn lên, cười với Nikki và dẫn cô đến cầu thang máy.

MacEwan nói vào bộ đàm khi họ đi lên thang máy, ra lệnh cho lính của ông canh chừng cẩn thận. Cô nhìn con số chỉ tầng tăng lên và hy vọng họ sẽ nghe lời ông. Cuộc sống của họ có khi sẽ phụ thuộc vào điều đó.

Cửa mở ở tầng tám. MacEwan giữ cô lại và nhìn ra, bắt cô đi sau khi ông đi trong hành lang im lặng. Khi họ đến phòng Jake, ông ra hiệu cho cô đứng vào một bên cửa, rồi đứng sang phía kia và chậm chậm mở ra. Không có gì xảy ra. Vài giây sau, cô hé nhìn qua góc cửa. Căn phòng tối om.

Linh cảm xấu đập vào đầu cô. MacEwan bật đèn lên. Cô chớp mắt vì ánh sáng đột ngột. Căn phòng trống rỗng. Jake đã biến mất.

MacEwan nói rất nhanh vào bộ đàm. Nikki chạy tới, tay giơ ra khi cô đến gần cái giường, cố tìm cái gì đó... kia rồi! Cô chồm ra và nhặt chiếc kính của anh. Tay cô bỗng rớt khi hình ảnh hiện lên. Jake còn sống.

“Cầu thang!” Cô chạy qua MacEwan ra khỏi phòng.

Ông vừa ra lệnh rất nhanh vào bộ đàm vừa chạy theo cô. Ông tóm tay cô khi cô vừa chạy đến cầu thang và giật cô lại.

“Đừng có ngốc như thế.” Ông nói. “Cô không có vũ khí. Để tôi đi trước.”

Ông lôi súng ra và cẩn thận mở cửa. Phản kháng lại chẳng có ích gì, nhất là khi ông không chịu tin mình đang đối đầu với cái gì.

Đấy cũng là một lý do tốt để liên lạc với Michael. Nhưng có thể đó chính là thứ Jasper muốn – cô gọi Michael đến đây để giúp khi mà lợi thế đang nghiêng về Jasper.

Cầu thang cũng tối và im lặng. Hơi ẩm truyền qua ngón tay cô. Cô nhìn chiếc kính trong tay mình.

“Chúng đang ở trên mái nhà,” cô thì thào.

MacEwan nhìn cô tò mò, nhưng không bắt bẻ lời cô. Cô đi theo ông vào cầu thang, căng mắt nhìn vào bóng tối, cố thấy cái gì đó, bất cứ cái gì có thể cho cô biết Jake đang ở gần.

Tiếng bước chân bị kéo lên vang lên trong không trung. Bộ đàm lạo xạo.

“Đi lên mái.” MacEwan ra lệnh.

Dù nói rất khẽ, giọng ông vẫn dội xa. Bọn thầy ma sẽ biết là họ đang tới, nếu chúng còn chưa biết. Cô liếm môi và đi theo MacEwan lên cầu thang. Ở đâu đó phía trên đầu, một cánh cửa mở ra, rồi sập lại. Cô túm chặt tay vịn cầu thang. Họ không còn nhiều thời gian nữa.

“Nhanh lên,” cô phều phào.

“Chỗ này tối như hũ nút. Tôi đi nhanh hết mức rồi.”

Sự căng thẳng hiển hiện trong giọng ông. Cô cười lạnh lùng. Có thể MacEwan chẳng phải là loại người điềm tĩnh, bằng giá như ông hay tỏ ra. Họ đến cửa tầng thượng. MacEwan mở cửa ngó ra. Một cơn gió ùa vào, quạt quanh mắt cá. Cô rùng mình nhìn qua vai ông, cố tìm Jake.

MacEwan đẩy cô lùi lại. “Tôi nhìn thấy họ rồi. Đợi đấy.”

Ông biến mất sau cánh cửa. Nikki hừ mũi. Đứng ở đây à. Gió táp vào mặt cô, lạnh như đá. Bọn thầy ma đang đi đến rìa tòa nhà, Jake bất tỉnh bị tha lôi giữa chúng. MacEwan đứng cách hai mươi mét, súng trong tay.

“Cảnh sát đây! Đứng lại không tôi bắn,” MacEwan cảnh cáo.

Bọn thầy ma không thèm đếm xỉa, vẫn lật đật đi tiếp. MacEwan lại hét lên cảnh cáo lần nữa, lần này giọng sùng lên. Bọn thầy ma vẫn mặc kệ.

Viên đạn rít lên trong đêm. Một con thầy ma đứng lại, rời khỏi Jake và ngật ngưỡng quay lại chỗ MacEwan. Con kia tiếp tục đi, kéo thân hình bất động của Jake bằng một tay.

Nikki ào chạy ra. Bằng khước mắt cô thấy MacEwan tiến lên một bước, giọng sùng lên.

“Đứng lại không tôi bắn!”

Quái vật vẫn không để ý gì đến ông. Một viên đạn nữa rít lên. Thân ma lão đảo sang một bên khi bị trúng đạn, nhưng nó không dừng lại. Cô không biết MacEwan định bắn bị thương hay bắn để giết, nhưng cũng chẳng quan trọng. Đạn không ảnh hưởng gì đến chúng, như cô vẫn sợ.

Con thân ma thứ hai đã gần đến rìa tòa nhà, và cô vẫn chưa lại đủ gần để làm bất cứ cái gì. Tuyệt vọng, cô dùng năng lượng để kéo cơ thể bất tỉnh của Jake khỏi quái vật, lôi anh về phía mình.

Cô loạng choạng vì sức nặng của anh, đầu óc cô quay cuồng. Cô chưa bao giờ thử lôi cái gì nặng bằng một người đàn ông, và việc đẩy quả thực khó hơn cô tưởng nhiều. Mồ hôi vã ra như tắm, rồi lại nhanh chóng khô đi vì gió lạnh. Cô liếm môi, và nếm được vị của sự sợ hãi, cô kề vai xuống dưới tay Jake. Ôm chặt anh, cô đi nhanh hết mức có thể. Thân ma rú lên giận dữ. Những bước chân nặng trĩu trượt theo.

“Làm thế quái nào để ngăn bọn này lại?”

Câu hỏi của MacEwan xé tan sự im lặng.

“Tôi nói rồi. Bỏ cổ chúng.” Cô hầu như không nhìn ông, mọi sự chú ý tập trung vào cửa ra phía bên kia mái. Linh tính chạy qua, cô kiểm tra xem thế nào.

Cô mở tung, hai viên cảnh sát của MacEwan chạy ra. Họ nhìn quanh, rồi chạy về phía ông.

Sau họ, cửa lại mở. Thân ma thứ ba bước ra.

Cô dừng lại. Quái vật đứng chắn cửa ra, và không có cách nào để rời khỏi mái nữa.

Họ mắc bẫy rồi.

— ★ —

Quảng trường tràn ngập tiếng nhạc và ánh đèn. Người ta nhảy múa, uống rượu, đêm ngập trong hơi ấm và âm nhạc.

Từ vị trí trên quảng trường Michael dễ dàng theo dõi từng cử động của những người tham dự buổi tiệc. Jasper đi quanh đám đông, một quầy đồ trong bóng tối, rất dễ nhận. Michael cảm nhận được cơn đói của hắn, cảm nhận được nhu cầu giết chóc của hắn. Biết hắn sẽ săn mồi đêm nay. Anh nhìn hắn uốn éo đi lại từ người này sang người khác, tìm mồi, người nào đó để dẫn ra đếm tội và tận hưởng.

Michael cố gắng để chắc rằng không có người nào đi một mình trong khu vực này, ép những người say và người không có ai đi kèm phải đi tiếp. Jasper sẽ phải mở rộng phạm vi tìm kiếm sang phần ít đông đúc hơn của thành phố.

Ở đó hắn sẽ chết. Nikki sẽ được an toàn.

Anh loay hoay, chuyển từ chân này sang chân kia. Anh không nên – không thể – nghĩ về cô. Nhất là khi anh còn một tên sát nhân phải tiêu diệt. Kể cả sau này.

Nhưng ký ức về đôi mắt màu hổ phách, bị che phủ bởi nỗi sợ và sự bối rối, cứ hiện lên trong đầu anh, ám ảnh anh.

Anh thở dài và dựa vào tường mệt mỏi. Anh không bao giờ muốn yêu. Không yêu Nikki. Không yêu ai hết. Cuộc sống của anh quá nguy hiểm và cuộc sống con người quá mong manh, quá ngắn ngủi. Nhưng từ đầu anh đã không có lựa chọn. Anh đã tự nhủ mình sẽ chỉ dùng cô như mồi nhử, nhưng sự thật là, anh chỉ viện cớ để được ở gần cô. Cô là ngọn lửa, ngọn đuốc rất sáng đã phá thủng bóng tối bao quanh anh. Anh cần ngọn lửa đó. Anh cần cô.

Anh không muốn quay lại sự trống rỗng vĩnh cửu một mình. Thà chết còn hơn, nếu được chọn.

Anh nhú mào nhìn Jasper quay lại trung tâm quảng trường. Con quỷ định làm gì giờ này nhỉ?

Con mà cà rồng trở thành hình, thu hút sự chú ý của một phụ nữ trẻ đẹp, kéo cô ta khỏi bạn nhảy, để nhảy với hắn một điệu nhảy vô cùng khiêu gợi.

Tại sao Jasper nhảy? Sao hắn bỗng dừng lại tự lộ mình ra như thế? Michael đứng thẳng lên. Có gì đó đang diễn ra, dù anh không chắc là cái gì.

Con ma cà rồng quay lại. Ánh mắt hai người gặp nhau trong một trận chiến Michael biết không có người thắng. Rồi Jasper nhếch mép cười và lăm bắm một từ.

Jake.

Michael nắm chặt tay. Jasper đang săn đuổi Jake. Chắc là lại bọn thầy ma, anh nghĩ, và ước giá như anh đã giết chúng khi có cơ hội. Dù chẳng có ích gì khi Jasper lại dễ dàng gọi thêm nhiều nạn nhân của hắn trở về từ cõi chết? Anh nhảy xuống, nhanh chóng vượt qua đám đông. Dù anh rất thích người đàn ông đó, dù cái chết của anh ấy có thể làm Nikki tổn thương, anh sẽ không để Jasper tuột khỏi tay khi anh đã gần bắt được hắn...

Trận cười của Jasper dừng lại. Mắt hắn mở to khi nhận ra kế hoạch của mình không thực hiện được. Con quỷ quay gót chạy, xô vào đám đông.

Michael cười nhạt. Jasper không thể chạy thoát, dù hắn chạy nhanh cỡ nào. Không khí cũng phải chùn bước vì ghê tởm hắn.

Anh đi nhanh qua đám đông, theo vết Jasper. Họ đi ra khỏi quảng trường để vào đường chính. Jasper qua đường, rồi chạy vào một ngõ nhỏ. Michael chần chừ khi một chiếc xe chạy qua, và nhặt một thanh thép lên trước khi anh vào ngõ.

Sức sống của Jasper mờ mờ tỏ tỏ phía trước. Anh xoay xoay thanh thép trong tay nhìn Jasper rồi lấy hết sức ném về phía trước.

Nó đập rất mạnh. Jasper lao đảo ngã chúi về phía trước, rồi đứng thẳng lên và tiếp tục chạy. Nhưng lần đầu tiên, Michael thấy nỗi sợ chứ không phải sự đắc thắng trong suy nghĩ của hắn.

Jasper vượt qua con đường nữa. Hắn đang chạy về phía bến tàu, hy vọng sẽ cắt đuôi Michael giữa những nhà kho cũ.

Mùi muối đậm lên trong gió. Michael nghe tiếng sóng vỗ trên cầu tàu, một âm thanh giận dữ rất hợp với tâm trạng của anh. Jasper chạy xuống một đoạn cầu gỗ và lẩn vào trong nhà kho.

Michael chăm chú nhìn. Nhà kho này trông có vẻ đã bị bỏ hoang. Không có ai xung quanh, cả

bên trong lẫn bên ngoài.

Một cái bẫy đang chờ mồi để sập.

Anh dừng lại gần cửa, rồi đi sang bên trái. Qua khúc quanh, anh nhìn thấy một tòa nhà nhỏ khuất trong bóng tối của nhà kho bên cạnh. Anh đi sang, vẫn nhìn tòa nhà để trông chừng Jasper đề phòng hắn chạy mất.

Cửa khóa hờ. Từ bên trong thoảng ra mùi gas. Michael phá tung cửa. Thật may mắn, anh nghĩ, thấy có khoảng hơn chục can xăng.

Nhặt lấy hai can, anh quay lại nhà kho. Jasper vẫn chưa đi. Anh nhìn thấy màn sương đỏ của hắn lấp ló trong một góc khuất.

Michael mở nắp và vung xăng khắp tường gỗ của tòa nhà. Anh đứng lại, tìm trong túi hộp diêm anh đã nhặt lúc trước.

Ngọn lửa sẽ không giết được Jasper, nhưng sẽ khiến hắn khiếp sợ. Làm hắn sống lại nỗi kinh hoàng của thời thơ ấu. Làm hắn sợ, như hắn đã làm Nikki sợ.

Quẹt một que diêm, Michael ném nó vào tường, rồi chạy nhanh khi bức tường cháy bùng lên thành một ngọn lửa khổng lồ.

Nỗi sợ trùm lên anh, làm anh ngạt thở. Nhưng không phải là Jasper. Là Nikki.

Ngay lập tức anh mở kết nối để tìm, muốn được biết có chuyện gì. Tâm trí cô đóng chặt, không chịu nghe anh gọi. Anh khẽ rửa thầm. Khi anh chia một phần năng lượng của mình cho cô, anh không chỉ củng cố kết nối giữa họ, mà còn làm tăng thêm khả năng của cô nữa.

Anh nhìn lại đám lửa. Những lưỡi lửa đang thềm khát trải rộng trên mái. Không lâu nữa cả tòa nhà sẽ cháy rừng rực. Jasper vẫn chưa đi. Hắn sẽ chờ đến phút cuối cùng. Nhưng Michael không thể.

Nikki đang gặp nguy. Anh phải đi.

Ít nhất bình minh cũng sắp tới. May mắn một chút thì Jasper sẽ không đủ dưỡng khí để đi săn đêm nay.

Và điều đó sẽ làm hắn yếu đi, làm thế trận cân sức hơn. Khi Michael chia năng lượng của mình cho Nikki, anh đã mất sức rất nhiều. Nếu Jasper ăn, sẽ khó đánh bại hắn. Cũng chẳng quan trọng. Nếu phải chết, anh cũng sẵn sàng.

Miễn là anh giết được Jasper.

Anh chạy vụt đi, hướng về phía bệnh viện và Nikki.

— ★ —

Thây ma đuổi theo cô. Nikki nhảy tránh nhưng không đủ nhanh. Năm đấm của quái vật trúng vào hàm, làm cô bay một quãng. Cô đập xuống sàn bê tông, hơi thở bị tống hết khỏi phổi. Thây ma quay lại, cử động của nó nặng nề nhưng không chậm chạp. Một nụ cười nhả nhỏ bệnh hoạn toét ra trên khuôn mặt đã từng một thời xinh đẹp.

Lăn tròn, Nikki lồm cồm bò dậy. Thấy ma lại xồ tới. Cô né sang bên, suýt nữa không tránh được nằm đầm, rồi nhìn vào phần bóng tối ở chân ống khói. Từ từ, từng bước một, cô đang dụ quái vật ra xa khỏi Jake.

Một phát súng vang lên trong không trung, rồi một tràng tiếng rủa và bước chạy thành thịch. MacEwan và lính của ông đang cố giải quyết con quái vật thứ hai. Con thứ ba vẫn đang đứng gác ở cửa.

Thây ma lại đuổi theo Nikki. Cô cúi người xuống chạy, nhưng không đủ nhanh. Tay quái vật đâm mạnh vào phách sau đầu, cô lại bay một vòng. Đầu cô đập xuống sàn, cô lắc đầu, cố xua đi cơn choáng váng.

Phía sau cô có tiếng chân dồn dập. Hoảng loạn. Cô xoay người, nhưng thây ma đánh rất mạnh, làm cô bật ngửa, ngã ra sàn. Nó cười, một âm thanh trống rỗng làm hồn cô lạnh buốt. Cô cố ngăn nước mắt và lăn về một phía. Thây ma vọt ra để chặn cô, nó đặt tay lên cổ rồi kéo cô đứng lên. Có thể cô không chết được, nhưng ngay phút này, cảm giác như địa ngục đang ở ngay trước mặt.

Tay quái vật khép chặt hơn. Nghiến răng lại, cố thở và cố không phát hoảng, cô thọc tay vào túi.

Bóng tối đang khép lại rất nhanh. Cô vội vã mở nắp hộp muối, lôi nó ra khỏi túi và tung vào mặt thây ma.

Quái vật rú lên và thả cô ra, vừa dụi mắt vừa lắc đầu lúi lại. Nikki ngồi thẳng lên. Cô chẳng nhìn thấy gì qua màn nước mắt, chưa nói đến di chuyển. Nhưng cô phải chạy, trước khi quái vật quay lại.

Linh tính chạy qua đầu cô. Cô dụi mắt rồi quay lại. Thây ma hít hít không khí, dùng mùi hương thay cho tầm nhìn.

Nó quay lại và tấn công. Nikki không cử động. Quái vật quá nhanh, không thể chạy thoát; quá khỏe, không thể đánh bại bằng các cách thông thường. Cô chỉ còn tâm năng. Nhưng cô cần thời gian nếu muốn dùng năng lượng của mình, thời gian để hồi phục sau khi kéo Jake. Thứ mà lúc này cô không có.

Cô hít sâu và cầu nguyện mong một phép lạ sẽ xảy đến.

Tung một đòn năng lượng và quái vật, cô chặn nó đứng lại. Nó hét lên giận dữ, cố vùng ra khỏi dây trói đang giữ nó bất động.

Mồ hôi vã ra trên trán, chảy xuống mắt cô cay xè. Cô không chớp mắt, không cử động, sợ rằng cô sẽ lỏng tay. Lửa cháy trong đầu cô, một màn sương đỏ quạch đau đớn cô buộc phải lờ đi khi cô cố chống chọi để giữ con quái vật.

Nhưng chỉ giữ thôi không đủ. Thây ma phải chết, nếu không nó sẽ quay lại hết lần này đến lần khác. Kẻ điều khiển nó muốn Jake chết. Thây ma sẽ làm theo ý chủ nó cho đến lúc hoàn thành nhiệm vụ.

Hoặc đến lúc chết.

Cô không còn lựa chọn nào. Chậm rãi nhưng chắc chắn, cô đẩy quái vật về phía sau, ép nó về phía rìa tòa nhà. Quái vật chạm gờ tường, tay nó quờ quạng. Nó hét lên, một tiếng hét rất người, Nikki do dự.

Trong giây phút đó, quái vật vùng dậy – chạy thẳng về phía bóng tối đang phủ lên Jake.

Nikki hỗn hển ngã xuống. Cô không thể làm lại nữa. Cô cắn môi và tự ôm chặt thân mình. Cô phải làm. Thân ma phải chết, nếu không sẽ thêm nhiều người chết. Những người như Jake, không làm gì Jasper trừ việc là bạn cô.

Cô ép cơn đau xuống và túm lấy quái vật, vút nó lại chỗ rìa tường. Nó vùng vẫy tuyệt vọng, vặn vẹo những sợi dây vô hình giữ chặt nó. Nỗi đau đâm vào từng tế bào nhưng Nikki mặc kệ và khép chặt vòng vây, rồi ném quái vật qua tường. Khi nó đã ở xa bờ tường bê tông vài bước, cô thả ra. Quái vật rơi xuống, tiếng hét lạnh lạnh vọng lại.

Cô nhắm mắt, đu đưa người, cô lấy lại nhịp thở. Cô thấy như vừa chạy marathon – nhưng đường chạy vẫn chưa kết thúc.. Còn hai thân ma nữa.

Một phát súng nữa vang lên. Nikki liếm môi và đứng lên. MacEwan xuất hiện từ bóng tối phía trái cô, diu một anh cảnh sát. Một thân ma đuổi theo họ, kéo lê một chân.

Cô nắm chặt tay tung một đòn năng lượng vào sinh vật. Nó loạng choạng đứng lại, MacEwan có cơ hội chạy khỏi nguy hiểm trước mắt.

Rồi nó quay lại. Một tiếng gào giận dữ vang lên trong đêm. Không để quái vật có cơ hội tấn công, cô tung một đòn năng lượng nữa về phía nó, làm nó ngã sang bên.

Cô chuẩn bị cú đòn tiếp theo, nhưng đau đớn khóa chặt tâm trí cô. Cô ngã xuống, cố chống lại nước mắt, cố chống lại cơn thủy triều đỏ quạch đang đe dọa sẽ nhấn chìm cô. Cô đã sử dụng năng lượng quá nhiều, cố quá sức. Giờ không còn gì. Không còn gì ngoài nỗi đau và cái chết đang tiến tới.

Tôi không muốn chết.

Cô không chết được, trừ khi ai đó bẻ cổ cô. Và cô có cảm giác rất xấu rằng thân ma biết điều đó. Rằng Jasper biết điều đó.

Cô không còn biết làm gì ngoài nhắm mắt lại và chờ đợi.

Chương 18

Bước chân dừng lại. Sự im lặng kỳ quái phủ lên màn đêm.

Không hiểu gì, Nikki mở mắt ra và nhìn lên. Con đau chọc qua đầu cô cả với chuyển động nhỏ nhất đó. Cô chớp để ngăn nước mắt, không tin vào những gì cô thấy.

Thây ma nằm trên sàn cách cô mười bước, cổ bị bẻ thành một góc kỳ quặc. Cái gì đang xảy ra vậy...?

“Nikki?” Câu hỏi dịu dàng vang lên trong đêm.

Michael. Tim cô nhảy nhót, hơi ấm lan đi khắp toàn thân. Cô cẩn thận quay lại, tìm anh. Không có gì ngoài bóng tối.

“Em có sao không?” Anh lại thì thầm.

“Em không sao.” Sao anh không hiện ra? Có phải sự có mặt của MacEwan đã ngăn anh? Nỗi sợ khua lan canh trong tim, cô với lấy kết nối, nhưng bị chặn lại bởi một bức tường xây bằng nỗi đau.

“Bảo trọng nhé, cô bé.” Giọng anh xa dần.

Anh ấy đang rời bỏ mình. Cô nhắm tịt mắt, cố ngăn tim khỏi đập cuống cuồng. Làm thế là tốt nhất. Đó là điều cô muốn. Những dây tua của sợ hãi bọc quanh tim cô, thắt chặt.

Nước mắt thi nhau lăn. Có thể cô là một con ngốc khi để anh đi, nhưng cô có còn lựa chọn nào nữa đâu? Cô luôn gánh chịu một lời nguyên về tình yêu. Jake đã thoát khỏi lời nguyên trong gang tấc. Tình yêu cô dành cho Jake không giống như tình yêu cô dành cho bố mẹ mình, cho Tommy. Và giờ là Michael.

Cô phải tin rằng anh bỏ đi là tốt hơn. Đó là cách duy nhất nếu cô muốn vượt qua.

Tiếng bước chân lại gần. Cô mở mắt ra. MacEwan đăm đăm nhìn thây ma chết, súng rút sẵn sàng. Nếu là một lúc khác vẻ mặt của ông chắc sẽ làm cô phì cười.

“Quái vật gần cửa cũng chết rồi,” ông nói, đá đá vào thây ma. “Có muốn giải thích mọi chuyện diễn ra thế nào không?”

“Một trong những tình huống không thể được giải thích.” Trời ơi, nghĩ cũng đau, cử động càng đau. Nhưng cô phải làm cả hai. Cố không thể cứ ngồi đây.

Ông trở mặt kinh ngạc. Nikki mặc kệ. Cô không có đủ sức lực để giải thích về Michael.

Vài giây sau, MacEwan nhún vai và cất súng đi. “Tôi là ai mà tra hỏi chứ? Có cần tôi kéo lên không?”

Cô gật đầu. Ông tóm tay cô và kéo cô đứng thẳng. Đau đón chạy như lửa lên não cô, cô hóp hơi, gắng gượng.

“Trông cô không khỏe lắm.” MacEwan nhíu mày nhìn cô. “Chắc cô nên đi xuống dưới bác sĩ

khám xem sao.”

Cô lắc đầu. Cô không muốn bị sờ mó và khám xét. Cô vẫn ổn. Khá ổn.

“Thế thì ít nhất để tôi cho người đưa cô về...”

Họ quay ngoắt lại vì nghe tiếng cửa mở. Thêm nhiều cảnh sát bước vào. Cô thở phào.

“Cuối cùng họ cũng tới,” MacEwan nói.

“Quá muộn, như mọi khi,” cô xoa trán. Con đau này liệu có bao giờ biến mất không? Ngọn lửa bỏng rát trắng xóa bùng lên trong não cô.

MacEwan nhăn nhó với cô rồi vẫy một người cấp dưới đến. “Nếu họ đến sớm hơn thì có cứu được chúng ta không? Cần bao nhiêu người để giết một thầy ma?”

Chỉ một thôi – nếu ông là ma cà rồng. “Đấy chẳng phải là một chuyện đùa vô duyên sao?”

Ông cười, một âm thanh rổn rảng trong đêm tĩnh lặng. “Hình như thế.” Ông quay ra khi viên cảnh sát đến gần. “Jenkins, làm ơn đưa cô James về nhà hộ tôi.”

Anh cảnh sát trẻ gật đầu. MacEwan quay lại nói với cô. “Tôi tin chắc là cấp trên của tôi sẽ muốn nói chuyện với cô về tối nay.”

“Ông biết tìm tôi ở đâu mà.” Cô nhìn Jake, vẫn an toàn trong bóng của cột ống khói. “Ông tìm bác sĩ cho Jake càng sớm càng tốt được không?”

MacEwan gật đầu và nói vào bộ đàm. Nikki gạt cánh tay đang chìa ra của viên cảnh sát trẻ và đi chậm chạp về phía cầu thang. Mỗi bước đi đều khiến đầu cô đau như có lửa. Cô cắn môi và cố để không ngồi xuống khóc rống lên như một đứa trẻ. Đau, phải rồi, nhưng nỗi đau, dù đang ở dạng này hay dạng khác, là thứ cô đã quen rồi, thứ cô đã học cách chế ngự. Thứ mình không muốn chịu một mình thêm nữa.

“Nikki?” MacEwan gọi với theo khi cô đến gần cửa. Cô quay lại. “Nếu cô tìm thấy gã đàn ông đứng sau mọi chuyện, gọi tôi nhé!”

Để ông làm gì? Chẳng qua nhờ Michael mà họ còn sống đêm nay. Cô gật đầu, quá mệt để làm bất cứ điều gì khác, chỉ muốn về nhà nằm ngủ.

Nhưng cô vẫn cảm thấy ánh mắt của MacEwan nhìn sau lưng cho đến khi cô khuất dạng.

— ★ —

Michael nhìn cô bước đi. Tim anh đau nhói nỗi đau của cô, nhưng anh không thể làm gì để giúp. Nikki phải tự giải quyết vấn đề của mình khi không có anh. Cho đến khi cô làm được, họ sẽ không có hy vọng gì cả.

Có thể họ chưa từng có chút hy vọng nào ngay từ đầu. Có thể anh quá ngốc mới nghĩ đến điều ngược lại. Anh đã bước qua ngưỡng cửa loài người từ lâu rồi, đã trở thành một kiểu bản thể khác. Cái gì làm anh nghĩ anh có thể quay lại chứ?

Khi cô đi qua cửa ra, anh bước lại chỗ Jake. Anh ta vẫn còn mê man vì thuốc, nhưng không bị

thương. Anh ghét nghĩ đến phản ứng của Nikki nếu anh ta chết, sau tất cả những gì cô đã làm để cứu anh ta. Sự phụ thuộc của cô vào anh ta thật đáng sợ. Michael nhăn nhó. Nếu anh có chút thật thà nào, sự phụ thuộc ấy cũng khiến anh ghen tị.

Một cảm xúc con người nữa mà anh không cần có, anh nghĩ cay đắng. Lòng đầy ghen tuông và tình yêu.

Vài nhân viên bệnh viện chạy lên, anh tránh ra, nhìn họ nâng Jake lên một chiếc cáng. Họ đưa anh ta xuống dưới, Michael nhìn lên trời. Bình minh bắt đầu tỏa những lọn tóc vàng óng lên màn đêm. Có quá nhiều thứ đã xảy ra, vậy mà thời gian thì trôi qua thật chậm. Ít nhất Nikki giờ đây được an toàn. Jasper sẽ không tấn công cô khi bình minh đã đến gần như thế. Hắn chắc đang chạy, tìm một nơi để chờ qua ngày.

Michael quay đầu lại cầu thang. Đã đến giờ tiếp tục cuộc đi săn.

— ★ —

Giọng nói thì thầm qua não cô, quỷ quái, nhơ nhớp. Nikki lăn lộn, cô thoát khỏi. Nhưng không có cách nào chạy khỏi con quỷ ám ảnh giấc mơ cô.

Kể cả khi cô đã thức dậy.

Cô ngồi trên ghế và ngắm nghía phòng khách. Bóng tối uốn éo trong góc nhà, nhưng qua cửa sổ cô nhìn thấy những dải đỏ và vàng của mặt trời đang lên tỏa ra trên bầu trời đông gió.

Cô nhìn đồng hồ. Cô mới ngủ được nửa tiếng.

Quỷ dữ thì thầm quanh cô, lập lờ trong không khí, đổ đầy tàn ác vào tâm trí cô. Hơi thở của cô ứ trong cổ, mồ hôi vã ra như tắm. Jasper đang đến gần.

Cô vụt dậy. Trong một thoáng căn phòng xoay tròn, cô túm chặt tay ghế. Cảm giác chóng mặt giảm đi nhưng mạch cô vẫn đập liên hồi.

Jasper đang đến, và cô không có gì để tự vệ. Sợ hãi chạy vùn vụt, túm chặt cổ họng và khiến cô khó thở. Mình không làm được. Mình không thể đối mặt với hắn một mình.

Ánh mắt cô chạm vào đôi giày. Bạc lóa sáng trong buổi tờ mờ. Nhưng ý nghĩ phải đối đầu với một con ma cà rồng chỉ có một con dao bạc làm miệng cô khô đắng. Cô không biết liệu con dao có đủ bạc để làm đau Jasper không. Và hắn có thể lấy nó rất dễ dàng, không cần cố gắng, không cần cử động. Hắn chỉ cần ra lệnh cho cô buông dao, và cô sẽ làm theo.

Cô không có gì khác. Cô ngồi xuống và nhanh chóng đi giày vào, nhét dao vào chỗ ống chân. Quỷ quái lại thì thầm. Cô nắm chặt tay khi cơn sóng bất lực ào qua.

Em là của ta và ta sẽ chứng tỏ điều đó. Chống lại chỉ vô ích thôi.

Có thể vô ích thật. Có thể cô nên đầu hàng. Cô cần môi nghĩ vậy. Cô có thể đầu hàng mười ba năm trước, khi bố mẹ cô mất, nhưng cô không làm thế. Cô có thể đầu hàng khi Tommy chết. Có thể một phần của cô đã đầu hàng, và đấy chính là lý do cô không thể tin vào chính mình, để mà yêu Michael và mặc kệ tương lai.

Nhưng cô biết chắc mình sẽ không đầu hàng Jasper. Kể cả nếu hắn nói đúng, cho dù cố gắng là vô ích, cô cũng sẽ cố.

Tràng cười của hắn vang vọng quanh cô, lạnh như đá. Cô cố không chạy trốn. Jasper sẽ tìm thấy cô, bất kể cô chạy trốn đi đâu. Kết nối giữa cô và hắn rất mạnh, chắc mạnh hơn cả kết nối giữa cô và Michael. Cô nhắm mắt và ngập ngừng thử tìm anh. Nỗi đau chạy trong não cô, cô hỗn hển, nuốt nước mắt. Để cứu Jake, có phải mình đã phá hủy phần kết nối với Michael không?

Có quan trọng gì không? Jake đã sống, và mạng sống của anh có ý nghĩa hơn nhiều món quà gây ra quá nhiều rắc rối trong đời cô.

Cô chờ. Chẳng biết làm gì khác.

Mở cửa...

Câu lệnh dội vang trong không gian yên lặng, đe dọa nhưng quyến rũ. Thôi thúc muốn làm theo lời hắn còn cào trong cô. Nắm chặt tay, cô đứng lên và lùi lại. Jasper ở ngay ngoài cửa. Cô cảm nhận được sức nóng của hắn, sự nhe nhóp là bản chất của hắn.

Hy vọng bùng lên. Nếu cô còn cảm nhận được như thế, chứng tỏ các giác quan của cô vẫn chưa chết hẳn như cô tưởng. Đầu cô đau khi cô cử động, nhưng nếu cô cố gắng hết sức, cô có thể tự vệ được.

Đừng tảng lờ ta như thế. Mở cửa ra.

Không. Không bao giờ. Cô cúi xuống lấy một con dao từ giày ra. Năng lượng quét qua cô, đôi cánh đen đập nát sự kháng cự của cô. Michael đâu rồi? Tại sao anh không ở đây để ngăn Jasper lại?

Ta đã đánh lạc hướng người tình của em. Hắn sẽ không đến kịp để cứu em đâu.

Nikki nhắm mắt và cố không chú ý đến sự lạc quan khinh khỉnh của hắn. Jasper không thể làm hại cô trừ khi cô mời hắn vào nhà. Cô chống cự lại.

Bọn thầy ma sẽ giữ chân hắn. Khi hắn nhận ra sai lầm, ta đã có em rồi.

Hy vọng lại bùng lên. Bọn thầy ma đã chết rồi. Vậy Michael đang ở đâu?

Con đường dài và lắt léo.

Sự thích thú của hắn nhảy múa quanh cô. Cô rùng mình. Thứ duy nhất lắt léo ở đây là tâm trí của Jasper. Ta sẽ không bao giờ là của mi.

Em đã là của ta rồi, người đẹp ạ. Có cần ta chứng minh cho em thấy không?

Cô không trả lời và lùi lại, dao giữ chặt trong tay đến nỗi các đầu ngón tay tê cứng. Năng lượng tràn trong phòng, một thứ tâm năng bọc cô như sợi dây xích, nặng và rất lạnh.

Mở cửa ra.

“Không!” cô hét lên. Nhưng toàn thân cô run rẩy, thớ thịt đánh nhau với thớ thịt, thôi thúc

muốn tuân lệnh chống lại ý chí cưỡng lại.

Sợi xích khép chặt hơn. Mồ hôi lạnh chạy xuống lưng. Cô sẽ không đầu hàng, sẽ không...

Hắn phá ra cười. Âm thanh chạm vào tim cô.

Em không có lựa chọn nào đâu. Mở cửa ra, người đẹp.

Năng lượng quất quanh cô, đánh vào sự phản kháng, làm vỡ các giác quan. Có chống lại thôi thúc muốn tuân lệnh với từng chút sức mạnh cô có.

Không có ích gì.

Một chân bước lên, rồi chân kia. Cô hét lên kinh hãi khi thấy mình chậm rãi tiến lại gần cửa.

— ★ —

Nhà kho đã bị phá tan, vể đen trũi nổi bật trong bình minh chập choạng. Michael đi qua máy khởi động, rồi đi tiếp, theo đường dẫn dọc bến tàu. Mùi của Jasper rất mờ nhạt. Anh bồn chồn nhìn con đường phía trước. Có gì đó không ổn.

Dấu vết của hắn dẫn anh đi qua một loạt nhà máy sáng đèn. Không có chỗ nào cho Jasper trốn, không có hy vọng gì là sẽ săn được mồi ngon. Khu vực đầy ánh đèn và người. Tại sao hắn đến đây? Sao hắn lại đi lang thang khi đêm sắp tàn? Nếu Jasper định ăn, hắn sẽ làm rất nhanh, rồi đi tìm chỗ trốn để chờ qua ngày.

Nhưng hắn đã đi một tiếng, và đây là một thời gian rất dài khi hắn chạy nhanh như gió.

Michael nhú mày, xem xét ánh đèn phía trước. Dấu của hắn sẽ dẫn anh lên hướng đông, về khu vực của Lyndhurst anh không biết. Khu vực đối diện với nơi Nikki ở.

Michael chết lặng. Nikki. Trả thù, tất cả đều xoay quanh việc trả thù, như cô nói. Và cô nói đúng. Jasper không đi lang thang. Hắn lừa anh. Trời ơi, thật là ngốc! Anh quay đi và chạy trong bóng đêm, đêm nhòe nhoẹt và nỗi sợ đập thành thạch trong tim.

Anh chỉ có thể hy vọng là mình sẽ không quá muộn.

— ★ —

“Mời vào.” Câu nói bị ép qua hàm răng nghiến chặt.

Nước mắt chảy tràn xuống má cô khi Jasper bước vào, trông như thiên thần đang mỉm cười.

Mắt gặp nhau, và cô khuất phục. Mắt hắn đã từng chết, không có chút cảm xúc nào, nhưng giờ tràn ngập sự điên dại. Hắn không còn chút tự chủ nào – nhưng hắn đã hoàn toàn kiểm soát cô.

Jasper đi vào phòng khách và ngồi thoải mái trên ghế. Dây xích nói ra – nhưng không đủ lỏng để cô chạy ra cửa. Thay vào đó cô lùi ra xa khỏi cửa, lùi xa khỏi hắn. Cô vẫn cầm con dao, có thể cô sẽ có cơ hội dùng nó.

“Thả dao ra,” hắn nói.

Cô bóp chặt ngón tay quanh cán. Dao nghiến vào tay cô, một ngọn lửa chống lại sợi xích hắn

âm đang thít chặt quanh cô.

“Không. Mi giỏi thì lấy đi.”

Hắn cười thích thú, đưa tay ra sau đầu, ngửa ra sau để ngắm cô.

“Em nghĩ là ta sợ cái tăm em đang cầm à?”

Cô không nghĩ gì cả. Cô chỉ biết phải giữ hắn tiếp tục nói. Michael đang ở đâu đó. Dù cơn đau trong đầu khiến cô không liên lạc được với anh, chắc chắn anh sẽ nhận ra có gì đó không ổn. Anh đã nhận ra ở bệnh viện. Sớm hay muộn anh sẽ đến với cô. Anh đã hứa sẽ bảo vệ cô khỏi Jasper. Anh sẽ giữ lời, dù chuyện gì xảy ra đi nữa.

Jasper giờ tay lên. Năng lượng chạy rần rật, một màn lưới bùng bùng cuốn quanh cô. Cô nghiêng rằng, tập hợp năng lượng của mình dù đầu đau như búa bổ.

Jasper cười, múa máy ngón tay về phía trước. Nikki hét lên, cô bị nâng lên và ném về phía cuối phòng. Cô đâm sầm vào tường, đổ thành một đồng dưới đất. Trong một thoáng, cô nằm đó, cố thở dù nỗi sợ đã bịt kín cổ họng. Cô sẽ không đánh lại nỗi Jasper. Dù có hàng triệu năm. Tâm năng của hắn mạnh như Michael. Có khi còn mạnh hơn.

Nhưng cô phải cố. Hoặc phải chết.

Cô thu tay lại trước ngực, giữ chặt con dao. Kim loại lạnh như cháy trên da, chống lại bóng tối, cho cô sức mạnh.

“Đấy... đấy là cái khá nhất mi có thể làm ư?”

Hắn khẽ cười. “Can đảm thật.”

Năng lượng lại vọt lên. Lần này, cô tung năng lượng của mình để đáp lại hắn, xô hắn ngã trước khi tiếp tục, đẩy hắn lùi lại, đẩy hắn về phía bình minh đang lên. Trong một khoảnh khắc cô thấy nỗi sợ trong mắt hắn, và trong khoảnh khắc đó cô biết Michael nói đúng. Jasper sợ năng lượng của cô.

Nhưng lửa cháy trong não, và đầu cô như sắp vỡ tung. Cô không thể tiếp tục... không thể...

Tâm năng giảm dần. Cô hỗn hển tự ôm lấy mình. Nước mắt rơi xuống tay khi cô đứng đưa, cố đè xuống cơn đau đang khóa chặt tâm trí mình. Cố gắng đến cùng cực để lờ đi tràng cười bao quanh cô, khép chặt sợi xích một lần nữa.

“Thả dao đi.”

Cô nắm con dao chặt hơn, mắt nhắm nghiền, cuộn người lại. Hơi ẩm tỏa trên tay và ngực cô, một ngọn lửa đơn độc chống lại bóng tối bao trùm quanh cô.

Hắn tiến lên một bước. “Buông ra.”

Đôi cánh đen của năng lượng đập vào cô. Tay cô co rúm, hắn phấn chấn hắn lên. Nhưng cô vẫn không cử động.

Hắn tiến thêm vào bước. Năng lượng quất vào cô. Cô co rúm lại dưới cú đòn, nhưng không cử

động, không đáp lại thôi thúc tuân lệnh hắn.

Một bước nữa. Hơi nóng từ người hắn ào qua cô, đốt cháy phần da trên cánh tay. Cơ bắp cô co rúm lại đau đớn, nhưng cô mặc kệ, tập trung vào Jasper.

Chỉ vài bước nữa thôi, cô im lặng cầu khẩn, vài bước nữa thôi.

Như thể bị cuốn hút bởi lời cô, hắn đi tới. Nikki bật dậy trong một chuyển động chớp nhoáng, cầm thẳng con dao bạc vào bụng hắn.

Jasper hét lên và bật ra, đâm mạnh vào mặt cô. Cô trượt trên sàn rồi ngã xuống gần sàn bếp. Vừa hóp không khi cô vừa lúc lắc đầu, cổ xua đi cơn đau đang che mắt cô với một màn sương đỏ quạch. Hay là máu?

Jasper rít lên. Cô ngược nhìn. Lực của ánh mắt hắn làm cô co rúm lại. Jasper không chơi đùa nữa. Thời điểm chết chóc đã đến.

Cô lồm cồm bò lên. Hắn dùng cả hai tay cầm lấy con dao, từ từ rút nó khỏi bụng. Những sợi bạc li ti vương quanh ngón tay hắn, mùi thịt cháy xộc vào mũi cô. Hắn không tỏ ra đau đớn, mắt hắn đầy hận thù.

“Mày sẽ chết vì cái này,” hắn rít lên, cầm con dao trong tay. “Lại đây, lại đây ngay!”

Năng lượng quất vào cô đau rát, đẩy cô ngã xuống sàn, làm cô như bị bồng. Nó đốt từng tế bào, từng thớ thịt, nhanh và mạnh. Trời ơi, mình nên đến chỗ hắn, xin hắn tha thứ.

“Không!” cô hét lên, đưa tay lên trước mặt, phá vỡ ánh mắt và sức ép năng lượng của hắn.

Sợi xích thít chặt hơn, cô hỗn hển, vật lộn để thở được. Cô tung một đòn năng lượng vào hắn, cố làm hắn lùi lại, nhưng hắn chỉ hơi nghiêng người một chút. Trần cười của hắn đập xung quanh cô, lạnh lùng chế nhạo. Nikki nuốt nước mắt, tập hợp năng lượng lần nữa. Nhưng đôi cánh đen lại quất vào cô, và lửa trần ngập tâm trí cô, khiến cô không nghĩ được, không thở được. Nếu địa ngục là như thế này, mình không muốn chết.

Nhưng có lẽ cô chưa bao giờ được lựa chọn.

Chương 19

Năng lượng xoay trong phòng, và cảnh tượng hãi hùng tắt ngúm. Nikki đợi một trò chơi khác của Jasper. Cô không nhìn lên, không muốn thấy hân hài lòng vì cô sợ.

“Nikki, đứng dậy đi.”

Giọng nói dịu dàng của Michael nghe như tiếng hét trong sự yên tĩnh nặng trĩu. Cô nhìn lên, vui mừng, nhẹ nhõm và sợ hãi trộn lẫn trong cô.

Anh dựa vào tường gần cửa, tay khoanh, mặt lạnh lùng. Nhưng cơn giận và mán sương chết chóc dâng đầy trong mắt, làm hồn cô lạnh buốt. Cô không chỉ thấy cái chết của Jasper trong mắt anh.

“Chạy đi,” anh khẽ nói, vẫn không nhìn cô. “Đi ra ngoài đi và đừng quay trở lại.”

Cô bám vào khung cửa để kéo thân mình đứng lên. Căn phòng nghiêng ngả, và cô bị hụt hơi, cố đứng vững. Cô hít sâu và ép mình phải đi, Chậm chạp tiến đến với Michael và đến với sự an toàn.

Ánh mắt Jasper đốt cháy tâm hồn cô, nhưng hân không cử động. Năng lượng rù rào quanh cô, một va chạm rất khác với ngọn lửa hắc ám đã đánh gục cô chỉ vài phút trước. Michael đang giữ Jasper để cô chạy đi.

Cô đến chỗ anh và do dự. Mắt anh gặp mắt cô. Trong một thoáng kết nối lại bùng lên, tâm hồn họ gặp nhau trong một điệu nhảy làm tim cô ấm áp. Rồi nỗi tiếc nhấp nháy, kết nối tắt, mất dấu trong biển đau đớn làm mắt cô nhòe ướt.

Cô nhìn anh. Chết chóc ngự trên vai anh, cô không biết nói gì, làm gì, để chống lại nó. Anh khẽ chạm vào má sưng phồng của cô. Cô nhắm mắt, khẽ dựa vào tay anh. Trời ơi, mình yêu anh ấy. Mình không muốn mất anh ấy.

“Xúc động quá,” Jasper khàn khàn nói. “Chắc chắn là tao sẽ chăm sóc nó cẩn thận khi mày chết, Michael ạ.”

Cô mặc kệ tràng cười hô hố đang nhảy múa trong tâm trí họ. “Michael...”

Anh đặt một ngón tay lên môi cô. “Để mặc anh, Nikki. Đừng quay lại dù có chuyện gì xảy ra. Hứa với anh đi.”

Mắt cô mở to hoảng hốt. “Không.”

“Hứa với anh đi. Nếu em lảng vảng xung quanh, Jasper sẽ cố giết em.”

Và nếu em đi, hân sẽ giết anh. Và cô biết anh chào đón cái chết. Vì cô, vì nỗi sợ ngu ngốc của cô...

“Michael. Đừng...”

“Ngoan nào,” anh khẽ nói. “Hứa với anh nào, Nikki.”

Nỗi khiếp đảm dâng lên trong tim cô. Cô nhắm mắt, hít sâu. “Em hứa. Miễn là anh cũng hứa với em một điều.”

Anh nhìn cô thận trọng. “Gì thế?”

“Đừng chết.”

Anh cười cay đắng. “Anh hứa. Giờ thì đi đi.”

Lại một lời nói dối nữa. Nước ngập đầy mắt cô. Cô nhìn anh một lúc lâu, rồi quay người bước đi ra khỏi cửa.

— ★ —

Cánh cửa đóng sập sau lưng cô, một âm thanh chát chúa. Michael nghe tiếng bước chân nhỏ dần và biết tim anh đã đi cùng với cô. Cũng không quan trọng. Không có gì quan trọng bằng việc giữ cô an toàn khỏi Jasper.

“Tao sẽ găm nhăm thất bại của mày, cũng như tao sẽ găm nhăm con đàn bà của mày.” Jasper riết giọng.

Michael đứng xa khỏi tường và khẽ lắc tay, thả lỏng cơ bắp. “Mày phải thắng trước đã, đồ sâu bọ.”

“Ồ, tất nhiên tao sẽ thắng.”

Michael nhú mày. “Như anh mày đã thắng hả?”

Jasper gầm gừ. Năng lượng chạy rào rào trong phòng, quét qua Michael. Anh nhìn Jasper vắn vẹo. Anh sẽ không thể giữ hẩn lâu nữa. Jasper đã ngang sức anh vì anh chia sức cho Nikki. Có lẽ như thế là tốt nhất.

Một cú đớp buốt óc, sợi xích vỡ tan. Jasper gầm lên và nhào về phía trước. Michael né ra, tống một quả đấm làm vỡ hàm Jasper, khiến hẩn ngã dúi... Cũng không cần thiết, nhưng tiếng da thịt đấm vào nhau làm anh thấy đỡ bứt rứt.

Jasper lắc đầu, cười phá ra. Năng lượng tập hợp trong phòng mạnh như một cơn bão lớn. Anh đổi thế đứng, nhìn Jasper dò xét. Sự điên loạn sáng rõ trong mắt hẩn. Anh phải cẩn thận. Jasper thâm độc như một con rắn hổ mang, và trong tâm trạng này, có lẽ nguy hiểm gấp mười lần. Dù chuyện gì xảy ra ngày hôm nay, anh cũng phải kết liễu Jasper – để Nikki sống cuộc đời thanh thản, không sợ hãi, không bóng đêm.

Năng lượng quật quanh anh, bay nhảy quanh anh trong làn sóng nhiệt đỏ rực. Anh tung ra một cú đòn và bổ nhào theo nó. Anh đấm hẩn ngã ra sau, gần cửa sổ và ánh sáng ban ngày ảm áp.

Jasper lại cười, một âm thanh cao chói lói không giống tiếng người. Quá muộn, Michael thấy bạc. Anh giật lại, nhưng con dao cắm vào bên sườn, rất sâu. Nhiệt trắng bùng lên, liếm quanh thân anh, một ngọn lửa hứa hẹn cái chết.

Nhưng không phải cái chết mà không kèm theo Jasper.

Anh đứng thẳng lên. Năng lượng tới tấp ào tới. Michael mặc kệ và đi tới, nhìn vào mắt Jasper, nhìn nỗi sợ tăng lên khi hắn lùi lại. Mặc kệ cơn đau cào xé, tụ tất cả chỗ năng lượng còn lại, Michael đánh ra. Năng lượng tạo thành dây xích trói Jasper cứng ngắc.

“Đã bao lâu rồi mày chưa được nếm mùi mặt trời hả?” anh lạnh lẽ nói. “Mày còn nhớ hơi ấm mặt trời không, Jasper? Mày còn nhớ ánh nắng gây cảm giác thế nào trên da không?”

Jasper không nói gì, loay hoay với sợi xích của Michael, chống chọi bằng cả tâm trí và cơ thể để vùng ra. Lửa trắng chạy trong óc. Con dao làm anh yếu đi, làm khả năng của anh kém đi. Cũng không sao. Cửa sổ chỉ cách đó vài bước.

Anh tiến lên ôm lấy Jasper, nhắc bóng hắn lên. Mặc kệ Jasper vùng vẫy, mặc kệ những sợi năng lượng quật vun vút vào tâm trí anh, Michael tung một đòn vào cửa sổ làm nó vỡ tan. Ôm chặt Jasper, anh chạy nhanh về phía trước, ném cả hai qua khung cửa vỡ ra ánh sáng mặt trời.

— ★ —

Nikki đột ngột dừng bước, người cô cứng lại vì choáng váng. Nỗi đau xâu xé cô, làm cô ngạt thở. Michael bị thương. Thậm chí có thể đang chết.

“Không!” Cô chạy về hướng ngôi nhà. Hứa hay không, cô cũng không thể để anh chết. Đứng nhìn Tommy chết. Cô không thể lặp lại lỗi đó với Michael.

Tiếng kính vỡ loảng xoảng. Cô dừng lại, nhìn lên. Michael và Jasper ngã nhào ra khỏi cửa sổ, rơi xuống đất.

Tiếng rít của Jasper như bắn nọc độc ra không khí, nhưng hắn không bốc cháy như Monica. Tuy nhiên cô cảm nhận được sự tuyệt vọng của hắn, rõ rệt như cô cảm nhận được sự quyết tâm của Michael.

Anh đang giữ hắn, nhưng không chặt. Mỗi phút qua đi anh yếu hơn.

Cô chần chừ, muốn giúp nhưng không biết mình sẽ làm gì. Jasper vùng vẫy dữ dội hơn, cử động của hắn tuyệt vọng hơn, nhưng có thể hắn vẫn còn đủ năng lượng để điều khiển cô. Cô không muốn sẽ tấn công người mình định cứu.

Cô cắn môi và nhìn hai người lăn trên đường dốc và vào lối để xe.

Michael đang chết.

Lời của Jasper chạy qua đầu cô, đầy ác hiểm. Cô lôi con dao thứ hai từ dưới giày ra. Nếu một nhát không giết được hắn, có thể nhát thứ hai sẽ giết được. Một luồng năng lượng đập trúng cô, làm cô loạng choạng lùi lại sau.

“Lùi... lại!”

Giọng Michael khản đặc. Nước mắt ngập trong mắt cô. Jasper đang đè lên Michael, dùng nắm đấm và tâm trí để đánh lại vòng kim kẹp của Michael.

Chẳng lẽ anh nghĩ cô sẽ đứng đây nhìn anh chết?

Cô tiến lên, rồi lùi lại. Có gì đó đang lấp lóe giữa hai người...

Dao của cô, cắm ngập trong người Michael. Đang giết anh, như cô đang cố giết Jasper.

“Không!” cô hét lên, đánh bật rào chắn. Cô tung một đòn năng lượng để lòi con dao ra khỏi sườn anh và ném nó đi xa hết mức. Cô nhìn con dao trong tay mình rồi cũng ném nó đi. Phòng khi Jasper thoát được khỏi tay anh.

Cả hai đang yếu dần. Rõ ràng ràng trong cuộc vật lộn, trong lớp màng năng lượng chạy quanh cô. Trong cố gắng cuối cùng, Jasper hét lên, vùng dậy, chạy khỏi Michael và lao đảo đi. Nỗi khốn khổ của hắn để thoát khỏi sức nóng mặt trời hiển hiện trong đầu cô... rồi hắn quay lại, nhìn cô chòng chọc.

Bỗng nhiên hắn cười. Nikki nắm chặt tay, lùi lại. Năng lượng thổi qua cô, một tấm khiên, sự che chắn cuối cùng.

“Của ta,” Jasper thở khò khè, nhào đến chỗ cô.

Cô đánh hắn với tất cả chỗ năng lượng còn lại. Không có tác dụng gì hơn là đẩy hắn ra. Vừa thở hổn hển, cô vừa nhìn hắn đứng lên. Dù cơn đau sáng rực đập thành thạch trên trán, cô đánh hắn lần nữa.

Lần này hắn dừng lại. Kết nối giữa cô và Michael bùng cháy. Suy nghĩ của anh vượt ve cô, rồi năng lượng của họ hòa hợp.

” Làm ngay,” Michael thì thầm.

Cùng nhau, họ ném Jasper lên, giữ hắn trong ánh nắng rực rỡ. Hắn hét, làn da trắng nhợt chuyển đỏ khi hắn bắt đầu bốc cháy. Năng lượng đỏ rào rào, một sợi dây quấn chặt quanh cổ Jasper. Nỗi sợ bao quanh họ, hắn vùng vẫy điên cuồng khi ngọn lửa tối bắt đầu liếm đến tay.

Nikki vét hết giọt năng lượng cuối cùng, cố giữ phần của mình. Sợi xích thít chặt, và một tiếng rắc ghê hồn vang lên khi cổ hắn gãy. Mắt Jasper mờ dại vào giây phút thần chết mang hồn hắn đến bóng đêm vĩnh cửu.

Thế là hết.

Chút sức lực cuối cùng của cô vỡ vụn, cô ngã gục xuống. Cái gì cũng đau – đầu cô, thân cô, tim cô, nhưng cũng đáng. Jasper đã chết.

Khi sợi xích năng lượng thả ra, hắn rơi xuống đường. Da hắn tối lại, chậm chậm cháy giống như khi Monica biến thành ngọn lửa. Nhưng cuối cùng cổ hắn đã bị bẻ. Hắn sẽ không sống dậy được nữa. Mặt trời chỉ đang làm nốt việc cô và Michael đã bắt đầu.

Cô nhắm mắt, hít một hơi sâu. Họ đã thắng – cũng nhau họ chiến thắng. Cô tìm đến kết nối nhưng chỉ thấy một khoảng trống – như thể Michael chưa bao giờ là một phần của cô.

Nỗi sợ khuấy tung trái tim cô. Cô ngồi thẳng lên và lật đặt bô đến chỗ anh. Anh không cử động. Cô ngồi sụp xuống, vội tìm mạch.

Không có gì. Không có mạch, không hề có dấu hiệu của sự sống.

“Michael, anh dám chết à!”

Cô cầm tay anh, lôi anh vào nhà. Mỗi thớ thịt đều phản kháng khi cô vào được đến cầu thang. Cô chần chừ, nhìn lên. Sáu tầng cầu thang. Đây là tất cả đoạn đường cô đưa anh vào nhà, và chưa bao giờ cô thấy quãng đường đó dài như thế. Anh quá nặng, cô không thể nhấc được...

Nếu cô bỏ cuộc lúc này, anh sẽ chết. Như Tommy, như bố mẹ cô.

Cô tập hợp năng lượng. Linh tính chạy qua đầu cô – cô đã dùng năng lượng quá nhiều, đã gắng quá sức. Nếu cô tiếp tục, cô có thể sẽ khóa tâm trí mình trong nỗi đau vĩnh cửu, không bao giờ còn có thể dừng lại nó nữa.

Cô nhắm mắt và cố thực hiện. Không có gì quan trọng hơn nữa nếu Michael chết.

Năng lượng đến. Cô mở cửa, nâng Michael lên và đẩy anh vào. Mặt đất quay cuồng. Cô vịn tay vào tay nắm. Vừa nghiêng răng thở khò khè cô vừa đưa anh lên. Cô không biết anh còn bao nhiêu thời gian. Cô phải nhanh lên nếu còn muốn cứu anh.

Cô đóng cửa lại rồi loạng quạng đi về phía khung cửa sổ đã vỡ, kéo rèm lại. Nếu anh còn chút sự sống nào, cô không thể để ánh nắng làm anh yếu thêm.

Cô quỳ xuống cạnh anh, nâng tay anh lên, đưa nó lại gần ngực, gần trái tim. Cô khẽ phẩy một lọn tóc vương trên đôi mắt anh nhắm chặt.

“Quay lại với em đi, Michael.”

Không có câu trả lời. Nước mắt châm vào mắt cô nhức nhối. Em không muốn sống một mình nữa, Michael. Đừng để em ở lại một mình!

“Anh hứa là anh sẽ không chết cơ mà!”

Anh nói dối vì anh đã chết. Cô nấc lên. Cô không thể để anh chết. Bằng bất cứ giá nào, cô không thể để anh tuột khỏi cô lần nữa.

Nhưng có thể anh chỉ quá yếu thôi.

Cô cắn môi, ngồi dậy rồi chạy vào bếp. Có thể Michael không uống máu người nữa, nhưng cô có cảm giác anh cần nó để qua cơn nguy kịch.

Cô nhặt con dao lên, lưỡng lự. Anh sẽ không muốn cô làm thế này. Cô có cảm giác là tự chủ với cơn khát là một cuộc chiến không hề dễ dàng. Nhưng lựa chọn duy nhất lúc này là cô không thể nhìn anh chết.

Cô quay lại chỗ anh.

“Tha lỗi cho em nếu em đang làm sai, Michael, nhưng em yêu anh. Em không thể ngồi đây nhìn anh chết.”

Cô cúi xuống hôn lên trán anh. Rồi cô hít sâu, lấy dao cứa vào cổ tay. Cô vạch miệng anh ra để máu chảy xuống họng. Anh nuốt giật cục trong vài giây, rồi co giật. Anh chồm lên, túm tay cô, giữ cô chặt và thèm khát nuốt lấy nuốt để máu chảy ra từ vết thương.

Anh không tỉnh táo, không biết mình đang làm gì. Anh có thể hút cạn máu cô mà không biết,

cô cũng không quan tâm. Miễn là anh sống, miễn là anh phá vỡ lời nguyền của tình yêu cô, cô không quan tâm.

Qua màn sương đau đớn lớn dần, cô hình thành một cây gậy năng lượng. Khẽ chạm vào trán anh, cô nhắm mắt và thọc sâu vào bóng tối đang giam giữ tâm trí anh. Cô đào sâu, sâu vào những vùng bị che phủ anh đã muốn giữ kín lần cuối cùng tâm trí họ hòa hợp.

Đừng bỏ em! Cô hét lên trong bóng tối.

Có gì đó cháy lên đáp lại. Một nhịp tim, yếu ớt và không chắc chắn. Hân hoan rung động trong cô. Có tác dụng rồi. Thở mạnh, cô ngụp sâu hơn.

“Em cần anh! Em yêu anh! Đừng bỏ em!”

Một nhịp đập nữa vang lên trong bóng tối tĩnh mịch, lần này mạnh hơn. Màn sương tối phủ tầm nhìn của cô. Cơn mệt mỏi kỳ lạ bắt đầu trườn trong người cô, rút dần sức lực khắp cơ thể. Cô mặc kệ.

Anh phải sống! Cô hét lên, đổ phần năng lượng cuối cùng, phần sức lực cuối cùng vào anh.

Rồi bóng tối phủ lên, cô không còn biết gì nữa.

Chương 20

Michael dựa vai vào tường và nhìn bình minh đang lên qua ô cửa buồng rèm. Phía sau anh tiếng bíp bíp vẫn đều đặn – nhịp tim của Nikki, được theo dõi bằng rất nhiều dụng cụ y tế xung quanh, cô đang hồi phục dần.

Anh không cần dụng cụ gì để nghe nhịp tim cô. Con quái vật trong anh cuối cùng đã tỉnh dậy sau giấc ngủ dài và đang thêm khát được uống máu cô lần nữa.

Anh rùng mình, nắm chặt tay trong cái khao khát đang trỗi dậy bên trong. Ba ngày đã trôi qua kể từ khi anh tỉnh dậy và thấy cô đang nằm bất tỉnh nhợt nhạt bên cạnh, sức sống của cô vẫn còn nóng hổi trên môi anh.

Anh đã suýt giết chết cô.

Anh chưa bao giờ nghĩ đến việc cảnh báo cô không để anh nếm máu. Đây là thứ duy nhất anh không bao giờ nghĩ cô sẽ làm. Dù cô có chung sức sống và kháng lại hầu hết vết thương, anh vẫn có thể giết cô. Anh là người tạo ra cô.

Anh lùa tay vào tóc. Khao khát uống máu cô ngày càng mãnh liệt. Anh phải đi khỏi bệnh viện này, phải đi đâu đó xa khỏi con người cho đến khi anh điều khiển được con quái vật của mình. Lúc này anh còn nguy hiểm cho Nikki hơn Jasper gấp nhiều lần.

Cánh cửa bên trái anh mở ra, Jake đi vào. Dù anh vẫn còn đeo cái băng gạc trắng quanh cổ, cử động đã mạnh mẽ hơn.

“Nó sao rồi?” anh hỏi, đi đến cạnh cô.

“Sống,” như lời mời của các mỹ nhân ngư, tiếng máu chảy trong mạch Jake chào mời bóng tối trong anh. Răng nanh của anh lại đang dài ra, đúng như dự đoán. Michael nuốt nước bọt nhìn ra cửa sổ.

“Tôi vừa nói chuyện với bác sĩ. Họ bảo cô ấy mất tám mươi phần trăm máu. Họ không hiểu làm sao cô ấy sống sót được.”

May là cô ấy chỉ mất tám mươi phần trăm. May là anh đã tỉnh dậy đúng lúc để ngăn chặn con quái vật của mình.

“Chắc là anh không muốn giải thích? Ý tôi là, anh không uống máu người, đúng không?”

Anh không cần quay lại cũng nhìn thấy sự cay đắng của Jake và mối hoài nghi bất chợt. Nó quá rõ trong suy nghĩ của anh. “Lúc đó tôi bất tỉnh, có thể là đang chết. Cô ấy cắt tay và đưa lên miệng tôi. Cô ấy cho tôi sự sống.”

“Và anh suýt nữa giết chết con bé!”

Michael nhắm mắt. “Phải,” anh khẽ nói.

“Còn kẻ đáng chết Jasper thì sao? Vẫn còn sống hả?”

“Không. Bọn tôi đã giết hắn.”

“Tốt.” Jake lầm bầm. “Ít nhất có một điều tốt trong đồng lộn xộn.”

Có thể là thế. Jasper đã chết. Anh đã trả thù xong. Nhưng còn cái giá của nó thì sao?

Anh đi đến cạnh giường và khẽ gỡ một lọn tóc ra khỏi mắt cô. Mặt cô vẫn nhợt nhạt, dù tim cô đã đập bình thường. Nhưng suy nghĩ của cô cuối cùng đã xao động. Cô sẽ tỉnh dậy sớm thôi. Anh phải đi trước lúc đó.

Anh nhìn Jake. “Trông chừng cô ấy hộ tôi được không?”

Jake nhướn mày. “Sau tất cả những gì nó làm cho anh, anh vẫn không thêm ở lại cho đến khi nó tỉnh dậy à?”

“Tôi không thể.” Anh cười, nhe ra cặp răng nanh dài. Jake giật mình nhảy lùi lại. “Khi cô ấy cho tôi uống máu, cô ấy phá vỡ vòng cương tỏa tôi giữ phía trên ham muốn ma cà rồng của mình. Tôi không thể ở đây, không thể lại gần cô ấy, cho đến khi tôi lấy lại tự chủ.”

“Ý kiến hay đấy.” Jake nuốt khan, rồi lùa tay vào tóc. “Nhưng có rất nhiều chuyện dang dở giữa anh và Nikki. Tôi không nghĩ số phận sẽ để anh đi dễ dàng như thế.” Anh ngập ngừng. “Và tôi biết Nikki sẽ không để anh đi đâu. Con bé sẽ tìm anh, không cần biết là mất bao lâu.”

“Cô ấy thích tìm bao lâu cũng được. Cô ấy sẽ không bao giờ tìm thấy tôi.”

“Muốn cá không? Anh thấy nó ngoan cố đến mức nào rồi đấy.”

Michael cười chua chát. Ngoan cố hay không, cô sẽ không thể tìm thấy anh trừ khi anh muốn được tìm thấy. Sau ba trăm năm tồn tại, ẩn náu là một trong những thứ anh vô cùng lão luyện.

Nhưng một phần trong anh lại hy vọng rằng Jake nói đúng. Rằng Nikki sẽ tìm ra anh.

Jake nhú mày. “Anh muốn tôi nói gì khi con bé tỉnh dậy đây?”

“Nói với cô ấy là...” Michael do dự. Nói rằng tôi yêu cô ấy. Nói rằng tôi sẽ quay lại ngay khi có thể. “Nói cô ấy hãy bảo trọng.”

Jake nhướn mày. “Thế thôi hả?”

“Thế thôi.” Nói thêm gì nữa đều là không công bằng, gieo hy vọng khi không có chút hy vọng nào là điều độc ác. Anh cúi xuống khẽ hôn lên má cô. Hít vào, lần cuối cùng, hương thơm của cô.

Rồi không ngoái lại, anh quay bước.

Để lại trái tim mình phía sau.

HẾT.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>